M.C. Beaton
HAMISH MACBETH
TORKOS TÁRSKERESŐ

M. C. BEATON

HAMISH MACBETH

ÉS A

TORKOS TÁRSKERESŐ

A fordítás alapjául szolgáló mű:

M. C. Beaton: Death of a Glutton

Fordította LOÓSZ VERA

Julian Spilsburynek

Első fejezet

Ó kövér, fehér asszony, kit senki nem szeret.

FRANCES CROFTS CORNFORD

Csodaszép nap volt a skót Felföld nyugati vidékén, amikor Hamish Macbeth hosszú lépteivel Lochdubh vízparti utcáját rótta – egy tökéletes nap, melyet a tengeröböl fölött kéklő égbolt festett kékre. Sötétebb árnyalatúak voltak a távolság kék végtelenjébe vesző, égre törő hegyek, mintha az észak-skóciai Sutherlandnek nem is lennének határai, hanem a tiszta levegő és napfény határtalan paradicsoma volna.

A kemény tél meg az esős tavasz után végre teljes pompájában köszöntött be a nyár – mely a legjobb esetben is csak hat hétig tart a messzi északon –, s ez furán érintette az esőhöz, nedvességhez és viharos szelekhez szokott embereket.

Selymes kis hullámok fodrozódtak a fövenyre. Minden lustán úszott a fényárban. A falu kertjeiben sosem illatoztak még ennyire a rózsák, sosem virágoztak ilyen pompásan. Dougie, a Halburton-Smythe-birtok erdőkerülője mindenkinek azt hajtogatta, már aki odafigyelt rá, hogy a szokatlan virágzás kemény telet jelez, ám ezt csak néhányan akarták elhinni neki.

Az egyik tökéletes nap követte a másikat, s olybá tűnt, mintha egész Lochdubh valamiféle időkapszulába dermedt volna. Jóllehet, errefelé sosem pezseg túlságosan az élet, ám most szinte vánszorgássá lassult. Régi viták és ellentétek merültek feledésbe.

Mindez tökéletesen megfelelt Hamish Macbeth semmiből gondot nem csináló, békés természetének. Egy ideje egyáltalán nem történt a körzetében bűncselekmény; a főnöke pedig, Blair detektív-főfelügyelő Strathbane-ből, aki oly gyakran okozott neki fejfájást, valahol Spanyolországban nyaralt. A rendőr úgy tervezte, végigsétál a kikötőn, és elcseveg valamelyik halásszal, bárkivel, aki történetesen hálót foltoz, aztán esetleg fölmegy a Tommel-kastélyszállóba, és megiszik egy kávét Priscilla Halburton-Smythe-tal. A lány egykor élete szerelme volt, bár Priscilla erről mit sem tudott.

Archie Maclean a partfal szélén üldögélt, s a tengeröblöt szemlélte, melynek vizén lágyan ringatóztak a kikötött csónakok.

– Remek napunk van, Hamish – üdvözölte a halász, amikor a rendőr közelebb ért.

– Horgászásra nem túl jó – hangzott a barátságos válasz.

– Jó az, jó az. Rendesen beugrálnak a hálókba. Van cigije?

– Elfelejtette, hogy régen leszoktam? – felelte szomorkásan Hamish. Vajon leszokik-e valaha is a cigi utáni vágyról? De jó volna néha rágyújtani, és elégedetten elszívni egy szálat.

– Akkor beugrok Patel boltjába cigiért. – Archie lekászálódott a partfalról, és mindkét férfi a falu vegyesboltja felé vette az irányt.

Priscilla Halburton-Smythe lépett ki az üzletből, karján hatalmas bevásárlótáskával.

– Add ide, majd én viszem – ajánlkozott tüstént Hamish. – Hol parkolsz?

– A bolt oldalánál. Jó reggelt, Archie!

– Miért te vásárolsz be? – kíváncsiskodott a rendőr.

– Kellett valami ürügy, hogy elszabaduljak – felelte a kocsi ajtaját kinyitó lány.

Priscilla apja, Halburton-Smythe ezredes, miután elveszítette a pénzét, szállodává alakította át az otthonát. A kastélyhotel ragyogóan ment. Mr. Johnson, a pillanatnyilag zárva tartó Hotel Lochdubh korábbi igazgatója vezette, így aztán Priscillának rendszerint nem volt különösebb gondja.

Hamish tüstént észrevette, hogy a lánynak feszült a tekintete.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Gyere vissza velem, megiszunk valamit, és elmesélem.

A férfi beszállt a kocsiba, s a szeme sarkából fürkészve a lányt megállapította, hogy Priscilla szebb, mint valaha. Aranyhaja egészségesen fénylett, enyhén napbarnított volt a bőre. Égszínkék pamutruhát viselt széles, fehér övvel, hosszú, lesült lábszára lapos sarkú, barna bőrszandálban végződött. A régi vágyakozástól Hamishnek kicsit összeszorult szíve. A lány annyira jó fej, olyan tökéletes, viszont láthatóan nem gondol rá úgy, mint férfira. Esztelenség, de úgy érezte, hogy Priscillát

nagyon lesújtaná, ha bármit, akár csak egyetlenegyszer is rosszul csinálna: rosszul váltana sebességet, leejtene valamit, egy hajtincse nem volna a helyén, esetleg nem a megfelelő árnyalatú rúzst viselné, vagy bármilyen apró emberi hibát követne el.

Kisvártatva ott tornyosult előttük az „álföldesúri” épületegyüttes. Priscilla azt mondta Hamishnek, hogy a bevásárolt holmit csak hagyja a recepción, majd a bárhoz kísérte, amely azelőtt a nappali volt.

– Whiskyt kérsz, vagy inkább kávét iszunk?

– A kávé megteszi.

A lány két csészébe feketét töltött, majd leültek az egyik asztalhoz.

– Tehát mi történik itt? – kérdezte a férfi.

– Nos, minden remekül és simán ment. Az ajándékbolt, amelyet majd én vezetek, nemsokára elkészül, már az árut is összegyűjtöttem a beszerző útjaimon. Szóval, egy horgászklub nyolc tagját vártuk, de az utolsó pillanatban törölték a foglalásukat. A klubvezető megpróbált kifogni egy lazacot valahol délen, de a hal erősebbnek bizonyult nála, berántotta a vízbe a szerencsétlent, és végigvonszolta a sziklákon meg zuhogókon. Most kórházban lábadozik. Apa régi barátja az illető, s mint kiderült,

még foglalási díjat sem számolt fel neki. Viszont volt egy másik foglalásunk, de azt papa kerek perec vissza akarta dobni. Ez a Magányos Szívek Klubjától érkezett. Papa az amerikai filmekből szedte föl, amit a szingli bárokról tud, és a társkereső klubról rögtön ezekre asszociált, úgyhogy habzott a szája. Mr. Johnson nagyon is helyesen azt mondta, el kellene fogadnunk a társkereső klub foglalását a kiesett horgásztársaság helyett, de papa megmakacsolta magát. Végül Mr. Johnson fölhívott telefonon, hogy én próbáljam meg észre téríteni. Ez a Magányos Szívek Klubja voltaképp az egyik legdrágább társkereső és házasságközvetítő ügynökség egész Nagy-Britanniában. Megsúgtam papának, hogy az ország előkelőségeinek legalább a fele szerepel a listájukon, ami ugyan erős túlzás, de a vén sznob elhitte – nevetett Priscilla, akinek volt mit tűrnie az apjától. – Egyébként főleg házasságközvetítő ügynökség. A végén az vitte dűlőre a dolgot, hogy a tulajdonos, Maria Worth benézett hozzánk ellenőrizni a helyet, és olyan makulátlanul józan gondolkodású és kékvérű volt… még az agyát is tweedbe öltöztette, hogy papa beadta a derekát, sőt a végén még hízelgett is neki a dolog. Szóval minden rendeződött, de ennyi vita és oktalanság után úgy elfáradtam, hogy muszáj volt egy kicsit elszabadulnom, és önként jelentkeztem a bevásárlásra.

– Ez a Maria Worth tehát amolyan házasságközvetítő?

– Olyasféle. Elképesztő költségeket számít fel. Nyolc ügyfelét hozza ide, hogy megismerkedjenek egymással.

– Uramatyám! – Hamish zavarában megvakarta lángvörös haját. – Bánatos bagázs lehet, ha fizetniük kell egy idegen nőnek, hogy társat találjon nekik.

– Nem feltétlenül. Ezek az emberek rendszerint gazdag társat keresnek, hogy összeházasítsák a vagyonukat a sajátjukkal, vagy olyan középkorúak, akik nem akarnak kellemetlen helyzetbe kerülni, ha egy vadidegennel randevúznak. Manapság nagyon nehéz randizni, Hamish – magyarázta komolyan Priscilla. – Hát nem jobb, ha van egy ügynökség, amelyik előbb ellenőrzi a másik embert? Ha mindent megtud róla? Én is kipróbálnám.

– Ne butáskodj! – mondta haragosan a férfi. – Mindketten szinte mindenkit ismerünk Sutherlandben, és amiről nem tudunk, azt gyorsan kideríthetjük.

– Ki mondja, hogy az istenverte Sutherlandből akarok hozzámenni valakihez? – Priscilla a férfira meredt.

Hamish hirtelen elvigyorodott, mogyorószín szeme szinte táncolt.

– Ezek szerint mégiscsak emberből vagy.

– Persze hogy emberből vagyok, te nagy felföldi lajhár!

– Csak azért mondom, mert mindig mindenről olyan higgadtan nyilatkozol, akár egy szép, lehűtött saláta.

– Csupán nem szeretem a jeleneteket és a veszekedést, ez minden. Ha olyan apád lenne, mint az enyém, te ugyanúgy húzódoznál a drámáktól.

– Miért nem száll ki az öregúr a szállodaüzletből? – kérdezte immár nem először Hamish. – Egy vagyont keres. Nyugodtan visszamehetne földesúrnak, és levehetné a hoteltáblát.

– Imádja csinálni. Néhány régi bajtársa nálunk lakik, és hosszú történetekkel traktálja őket, hogy majdnem főbe lőtte magát, amikor elvesztette a pénzét, és milyen bátran küzdött egy szál magában, mintha anya meg én nem csináltunk volna semmit, Mr. Johnsonról nem is beszélve. Új legenda született: „a merész és bátor ezredes”. Persze gonoszkodom. Papa boldog. A kirohanásai nem számítanak. Sosem tartanak sokáig, aztán pedig már nem is emlékszik rá, hogy egyáltalán miért balhézott. Egyébiránt csodás az életed, Hamish. Sehol egy gyilkosság.

– Hála istennek! – felelte a rendőr. – És egyetlen felhő sincs az égen.

Ám a felhők, melyek a Magányos Szívek Klubja tagjainak képében arra készültek, hogy elsötétítsék ezt a tiszta égboltot, már közeledtek Sutherland felé.

Egy héttel később a szervező, Maria Worth már északra tartott. Az alacsony, duci és jó kedélyű nő felvirágoztatta az üzletét. Sosem rendezett nagyszabású összejöveteleket az ügyfeleinek. Mindig kis csoportokban és valamiféle romantikus környezetben hozta össze őket, de rendszerint Londonban vagy a környékén. Barátoktól hallott a Tommel-kastélyszállóról, és úgy döntött, eszményi helyszín lesz a legnehezebb kliensei számára. Ámbár ha Peta otthon lett volna, biztosan nem ötöl ki ilyen kalandos tervet. Peta egyébként Maria amúgy sikeres életének keresztje volt. Ő adta a pénz felét a Magányos Szívek elindításához, így lett üzlettárs. Mikor a bolt már virágzott, Maria megpróbálta kivásárolni, Peta azonban nem volt hajlandó eladni a részét. Özvegyasszony lévén férjet keresett, és abban bízott, hogy Maria valamelyik összejövetelén megtalálja a neki valót. Sosem fárasztotta az agyát semmiféle irodai részletkérdéssel, nem beszélgetett el a leendő ügyfelekkel, és nem is kutatott fel új klienseket. Ellenben megvolt az a kiállhatatlan szokása, hogy hívatlanul beállított, és szétkutyulta a gondosan párba válogatott vendéglistát.

Maria már-már utálta régi barátnőjét. Peta ugyanis nem pusztán hangos volt és közönséges, hanem egy

gusztustalan zabagép is. Erre tényleg nem létezik enyhébb kifejezés. A nő nem csupán „élvezte az ételt” vagy „jó étvággyal evett”, hanem szürcsölt, ropogtatott és csámcsogott, mégpedig óriási élvezettel, s mindeközben az orrán keresztül, zihálva szedte a levegőt. Páratlan ünneprontó volt, könnyedén tönkre tudott tenni egy partit.

Maria azonban eltökélte, hogy a Tommel-kastélybeli látogatásról Peta az égvilágon semmit nem fog megtudni, következésképp egészen addig hallgatott róla, míg üzlettársa – abban a hiszemben, hogy semmi izgalmas nincs kilátásban – bejelentette, hogy Magyarországra utazik vakációzni.

Az Invernessbe tartó vonat egyik első osztályú fülkéjében Maria kinyitotta Gucci aktatáskáját, egy köteg feljegyzést húzott elő, és hálát adott istennek, amiért Peta a Duna egyik vagy másik partján szürcsöl és csámcsog.

Még egyszer végigfutotta a jegyzeteit, pusztán azért, hogy biztos legyen benne, helyesen párosította össze a szingliket.

Sir Bernard Grant, konfekció-áruházlánc tulajdonos. Fényképe ott díszelgett a lap tetejére tűzve. Az alacsony, kövér és puhány özvegyember a negyvenes évei végén járt. Azért kereste föl az ügynökséget, mert rendkívül elfoglalt, továbbá túlságosan vonakodott attól, hogy az ő korában

kezdjen el randevúzni. Amikor belépett a Magányos Szívek Klubjába, már köztudott volt, hogy az ügynökség csak gazdag ügyfelekkel foglalkozik.

Maria a következő papírlapot vette a kezébe. A férfi párja Jessica Fitt lesz, aki egy virágüzletet mondhatott magáénak South Kensingtonban. Közgazdászdiplomát szerzett a Newcastle-i Egyetemen, majd miután több állása is volt, amelyeket nemigen kedvelt, elvégzett egy virágkötő tanfolyamot, megnyitotta az üzletét, és arra használta kiváló közgazdászagyát, hogy jövedelmezően működtesse a boltot. Jessica Fitt amolyan szürke hölgy volt: szürke haj, szürke arc, és szürke ruhákat is viselt. Az üzletében, amint azt Mariának bizalmasan elárulta, az alkalmazottai meghajoltak a döntései előtt, és a törzsvevői jól ismerték. A virágbolton kívül azonban az emberek úgy bántak vele, mintha láthatatlan lenne. Nemrégiben jutott arra az elhatározásra, hogy nem volna rossz egy férj. Nem a szex vagy a romantika miatt, pusztán csak kellett mellé valaki, aki egy étteremben fölhívja magára a főúr figyelmét. Sir Bernardnak pedig azért volt szüksége feleségre, hogy valaki a ház asszonya legyen. Igen, jól meg fogják érteni egymást.

A következő fénykép kellemes külsejű fiatalembert ábrázolt: szögletes arc, túl apró szem és túlontúl nagy száj. Matthew Cowper yuppie volt, huszonnyolc esztendős, és nyilvánvalóan nem szorult volna rá a Magányos Szívek Klubjának segítségére. Csakhogy

az alacsony származású fiatalember túl gyorsan kapaszkodott föl, és egy jó társadalmi háttérrel rendelkező hitves kellett neki, aki segít továbbkapaszkodnia. Arra számított, hogy a Magányos Szívek olyan embereknek fogja bemutatni, akikkel egyébként nem ismerkedhetne meg.

Matthew-t a jogi titkárnővel, Jenny Traskkel fogja összehozni. A lánynak a fizetésén kívül a családi vagyonból volt magánjövedelme. Szépnek számított a maga komoly módján: fekete haj, szemüveg, formás száj, hatalmas kék szempár. De siralmasan szende volt.

Maria az egyik oldalra pakolta ezeket a jegyzeteket. A vonat átrobogott Skócia határán. Eddig fülledt, felhős volt az idő, most azonban ragyogóan kéklett az ég, és szikrázott a nap. Peta pedig nagyon, de nagyon messze volt.

A nő elmosolyodott, és visszatért a többi feljegyzéshez. Nagyalakú, színes fényképről Peter Trumpington csinos arca mosolygott rá. Ez a pasas bizony igazi főnyeremény! Óriási vagyonnal rendelkezett, és az égvilágon semmit nem dolgozott, ami manapság fölöttébb szokatlan egy közembernél. Ám a legtöbb dúsgazdag férfihoz hasonlóan ő is belefáradt már, hogy zsákmányul ejtették, és ezért volt szüksége az ügynökségre – válogassák ők szét a búzát a pelyvától. Eljegyzett egy filmcsillagocskát, aki jókora összegtől szabadította meg, majd lapátra tette.

Aztán egy gépírónő ragadta meg a tekintetét, kinek a külseje elkendőzte azt a tényt, hogy nem csupán buta, hanem végtelenül kicsinyes is. Peter Trumpington ez utóbbi esetben még időben észbe kapott, és ő ejtette a nőt. Annak dacára, hogy magas volt, és a sötét hajával meg a perzselő fekete szemével jóvágásúnak mondható, azt nem lehetett elmondani róla, hogy nagy egyéniség. És kivételes intelligenciának sem adta tanújelét.

Maria a szintén magánvagyonnal rendelkező Deborah Freemantle-t választotta a férfinak. Szerkesztőségi titkárnőként dolgozott egy londoni kiadóban, a Bedford Square-en. Még mindig úgy beszélt, mint egy gimnazista. „Nahát”!, „Mi a csuda”!, kiáltozta állandóan, és azt képzelte, minden csupa móka és kacagás. Voltaképp a „mókáért” lépett be a Magányos Szívek Klubjába, mindenesetre ő ezt mondta, bár a belépési díjat a szülei fizették.

Utolsóként John Taylor királyi tanácsos neve szerepelt a listán. A hatvanas éveit taposó özvegyember száraz, krétafehér bőrű, finomkodó típus volt. Ősz haja még mindig sűrű, kontaktlencsét viselt, és kínosan ügyelt az öltözködésére. Azért akart újra megnősülni, hogy bosszantsa a fiát meg a lányát. Olyan korú nőben reménykedett, aki még képes gyereket szülni, de semmiképp sem szeretett volna valami ostoba, felületes plázacicát.

Az ő számára Mary Frenchet szemelte ki Maria, a harmincas évei elején járó komoly vénkisasszonyt. Mary angolt tanított egy állami iskolában. Nem lehetett annyira gazdagnak nevezni, de jó anyagi körülmények között élt, s ami a vagyonából hiányzott, azt pótolta a származása. Derwent grófjának harmadik unokatestvére volt, ezért fogadta el jelentkezését a Magányos Szívek Klubja. Maria kétkedve fürkészte a nő fényképét. Mary French kis termetű volt, nyúlfogú, talán a füle is elállt egy kicsit, de végtére John Taylor sem egy Adonisz, és különben is nagyon öreg.

Maria egyre jobban érezte magát, miközben elpakolta a jegyzeteit és becsukta a szemét. Semmi baj nem lehet.

Jessica Fitt, noha Maria nem tudott róla, szintén ezen a vonaton utazott, a másodosztályú étkezőkocsiban próbálta magára vonni a pincér figyelmét, hogy hozzon még neki teát, de a felszolgáló úgy csoszogott el mellette, mintha láthatatlan lenne, vagy nem is létezne. Halkan sóhajtott, és eltűnődött, mint korábban oly sokszor, hogy miért nincs elég bátorsága fölemelni a hangját és odahívni a pincért. Aztán a Magányos Szívek Klubjára gondolt, s miközben azon spekulált, kit találtak neki, a hirtelen rátört feszültségtől vakaródzni kezdett, először a hóna alját, majd az egyik csípőjét vakarta meg. Azok közé az ideges nők közé tartozott,

akik állandóan vakaródznak. Remélte, ezúttal másként lesz, mint a Magányos Szívek két korábbi rendezvényén – egy vacsorapartin meg egy koktélpartin a Tate Gallery Whistler éttermében. A kísérőjének választott férfiak mindkét alkalommal gyorsan leléptek, és más nővel foglalkoztak. Ha Maria Worth nem figyelt volna oda, teljesen magára marad. De talán most működni fog a dolog. Egy egész hét áll a rendelkezésére, azalatt csak észreveteti magát valakivel. Jessica ismét fölsóhajtott. Valaki… bárki megteszi. A romantikáról szőtt reményeit már régen elvesztette.

Sir Bernard Grant kihalt felföldi tájon vezette észak felé hatalmas kocsiját. Ha ezúttal sem talál partnert, otthagyja a Magányos Szívek Klubját, és megpróbálkozik egy másik ügynökséggel. Bármilyen gazdag is, nem szereti elpocsékolni a pénzét. Neki feleség kell, egy jó háziasszony, olyasvalaki, akinek stílusa van. A szex nem különösebben érdekelte, azt mindig megveheti.

Szintén északra tartott Matthew Cowper is, aki huszonnyolc évesen még elég fiatal volt ahhoz, hogy a társadalmi siker és a szerelem elegyéről álmodozzon. Neki egy társaságbeli lány kellett. Jóllehet, rengeteg hozzá hasonló yuppie dolgozott a City brókerházaiban, de munkásszülők gyerekeként jól tudta, hogy a régi gárda összetart. A megfelelő

házastárs majd megadja neki azt a „pluszt”, amire szüksége van.

Behajtott a kapun, végigvezetett a felhajtón, és máris ott magasodott előtte a Tommel-kastélyszálló a maga kisebb-nagyobb tornyaival, csipkés oromzataival és bástyáival. A viktoriánus időkben épült utánzat volt csupán, Matthew azonban nem tudhatta ezt. Egy lovagokról szóló ifjúsági könyvben látott hasonló várat, és valamikor sokra tartotta azt a kötetet.

Priscilla Halburton-Smythe vágott át a kastély előtti felhajtón, és Matthew-nak fölgyorsult a szívverése. Micsoda bombázó! Hál’ istennek!

Jenny Traskben nagyon sok volt a közös vonás Jessica Fitt-tel. A húszas éveiben járó, vonzó nő az ügyvédi iroda falain kívül, ahol dolgozott, siralmasan visszahúzódó és félénk volt. Utált randevúzni, mert a férfiak vagy tüstént a vacsora után elrohantak, amit ő fájdalmas elutasításként élt meg, vagy tovább maradtak, nyilvánvalóan arra számítva, hogy ágyban fog végződni az este. Úgy érezte, nem tartozik ahhoz a világhoz, melyet a kortársai benépesítenek. Ők minden további nélkül ágyba ugranak bárkivel, akit csak nagyon rövid ideje ismernek. Jenny keményszívűnek és gyakorlatiasnak tartotta őket. Ő romantikáról álmodott, azokra a régmúlt időkre vágyott, mikor egy lány elvárhatta az udvarlást. Csak

nemrégiben lépett be a Magányos Szívek Klubjába, és ez a felföldi utazás lesz az első tapasztalata az ügynökséggel.

A remény örök. Jenny repülővel utazott Invernessbe, ott felszállt az Ullapoolba induló autóbuszra, ahonnan egy nyekergő helyközi járat vitte Lochdubh-ba. Minden egyes mérfölddel magasabbra szálltak a reményei. Ennyire távol került Londontól, és milyen gyönyörű itt. Jenny Trask olyannak látta Skócia hegyeit és lápjait, ahogyan csak ritkán látni őket: szelídnek a napfényben. Rengeteg pénzbe kerül ez a kirándulás, de máris úgy érezte, megéri. Valahol az út végén ott lesz álmai okos, érzékeny és romantikus lovagja.

Peter Trumpington valódi bőrüléses Mercedesével avatottan hajtott végig a világ legkáprázatosabb vidékén – mint Svájc emberek nélkül –, és abszolút nem volt tudatában a körülötte lévő szépségnek. Londonban éppilyen boldog lenne, de ha ez a hosszú utazás a hozzá illő feleséghez vezeti, akkor ezt a hosszú utat meg kell tennie. Egyébként semmi más nem járt a fejében, csak egy hideg ital és egy meleg vacsora. Fogalma sem volt, hogy Deborah Freemantle-t választották a számára, akiről semmit nem tudott.

Deborah szintén az egysávos utakon közeledett úti céljához. Szerkesztőségi asszisztensként dolgozott a Dumby's Könyvkiadónál, amely nagyméretű képes albumokat jelentetett meg művészetről, vidéki házakról meg egyéb ártalmatlan és szerfölött költséges témákról. A nőt nem az esze miatt alkalmazták, hanem azért, mert nem kért nagy fizetést, viszont remek volt a helyesírása, a lelkesedése pedig határtalan. És még egy nagyszerű tulajdonsággal rendelkezett: nem aspirált a főnöke állására. A Dumby's nem volt versenyképes cég, ezért a szerkesztők olyan beosztottakat kedveltek, akik nem fenyegették a pozíciójukat. Deborah nem játszotta meg a lelkesedést, őszintén rajongott mindenkiért és mindenért, ami kárpótolta sutaságáért és hatalmas hátsójáért. Közönséges arca volt, markáns vonásokkal, és nagyon vékony szálú, barna haja. Pontosan úgy ugrándozott és kacarászott, mint a drága bentlakásos iskolában, ahová egykor járt. Természetesen bemutatkozott első bálozóként, de a dolgok, miként azt a szülei jól látták, már nem úgy mentek, mint hajdanán, amikor egy jó hozomány elegendő lett volna, hogy belökjék imádott lányukat egy házasságba. A Magányos Szívek Klubja a szülők ötlete volt. Deborah most először vett részt a klub rendezvényén. Egyáltalán nem aggódott. A mama meg a papa többnyire tudja, mi a legjobb.

John Taylor királyi tanácsos az invernessi pályaudvaron szállt le a vonatról. Fölismerte a

peronon előtte haladó Maria Worth-t, de nem szólt neki. Számára a nő amolyan alkalmazottféle volt, és nem fog odáig lealacsonyodni, hogy megossza vele a bérkocsit, amellyel északra utazik.

A taxisofőr, akit megkért, hogy fuvarozza fel Lochdubh-ba, azt mondta:

– Cirka negyvenöt fontjába lesz az út.

– Induljon! – csettintett John, és beszállt a hátsó ülésre.

A pénz nem számít, ha a gyerekei bosszantásáról van szó. A bajok tavaly karácsonykor kezdődtek a családi összejövetelen, a vidéki házában, Buckinghamshire-ben. A gyerekek még kicsik voltak, mikor a felesége meghalt, és John Taylor úgy vélte, a maga részéről a lehető legjobbat tette a lányáért, Penelopéért, és a fiáért, Brianért, aki mellesleg ügyvéd, mint az apja, mégpedig nagyon sikeres. Penelopé egy gazdag brókerhez ment feleségül. Minden annak rendje s módja szerint folyt.

És akkor karácsony előtt, az egyik reggel, amikor lefelé jött a lépcsőn, véletlenül meghallotta Brian és Penelopé beszélgetését.

– Bárcsak ne kéne elviselnünk ezeket a szörnyű családi összejöveteleket – mondta Brian. – Az öregbe annyi karácsonyi érzés szorult, mint Scrooge-ba.

Penelopé dühítően fölkacagott, és így felelt:

– Teljesen megváltozott, amióta eltörölték az akasztást. Még mindig azzal fáraszt bennünket, hogy vissza kéne hozni a vesszőzést meg a dologházakat.

Brian erre azt mondta:

– Már csak néhány nap, és megszabadulhatunk a fölényes szónoklataitól. De légy kedves hozzá, Penelopé. A gyerekeid, ahogyan az enyémek is, hamarosan elkezdik az iskolát, és egy vagyonba fog kerülni a taníttatásuk, hiszen tudod. Az öreg már úgysem húzza soká. Úgy néz ki, mint egy fölmelegített csontváz. Elkészítette a végrendeletét, és mi ketten vagyunk a kedvezményezettek. Tehát vágjunk jó képet ehhez a förtelmes karácsonyhoz.

John visszaosont az emeletre. Fortyogott benne a gyűlölet. Ha kihagyja őket a végrendeletéből, az nem elegendő bosszú. Miután meghal, nem lesz itt, hogy lássa az ostoba ábrázatukat. Sokáig erősen tépelődött, hogyan vegyen elégtételt rajtuk, aztán úgy határozott, fölkeresi a Magányos Szívek Klubját, és rendel magának egy feleséget. Bizonyára akad valaki az ügynökség listáján, aki kellőképpen elkeseredett.

Mary French már megérkezett a Tommel-kastélyszállóba. Mary mindig és mindenhová

korábban érkezett. A vacsorapartikon legalább egy órával előbb jelent meg. Már előző nap fölutazott Invernessbe, és a reggeli első busszal ment át Ullapoolba, onnan pedig taxival tette meg a hátralévő utat Lochdubh-ig. A legkevésbé sem volt ideges. Maria Worth talán sajnálkozott, hogy Marynek kiállnak a fogai és eláll a füle, ő maga azonban, mikor a tükörbe nézett, páratlan szépséget látott. Egy leányiskolában tanított, azon kevesek egyikében, amely még mindig csak tanárnőket foglalkoztatott. Mary nagyon is jól tudta, hogy ezért nincs még férjnél. A férfiak csak távolról csodálhatják. A vakációk alkalmával ugyan rengeteg férfival találkozott, de ezt a tényt nem vette tekintetbe. Nyilván az arisztokrata származása ijesztette el őket, de a Magányos Szívek Klubja megtalálja a neki valót. Jó lesz, ha megtalálják, gondolta igazi arisztokrata fukarsággal a tanárnő. Bőségesen megfizeti őket.

Maria, amint megérkezett, azonnal nekilátott a munkának Mr. Johnsonnal. Vacsora előtt koktélparti lesz, nem a bárban, hanem az étteremből nyíló egyik különszobában.

Eközben Priscilla Halburton-Smythe szentségelve vett elő egy fekete ruhát emeleti hálószobájában. Két pincérnőjük is nyári meghűléssel nyomta az ágyat, s mivel nem akarta megkockáztatni, hogy egy képzetlen nőt hozzon föl a faluból, neki magának kellett fölszolgálni, és vacsora előtt körbekínálni az

italokat. Apja elég utálatot táplált a Magányos Szívek Klubja iránt, ezért hála istennek, nem akarta eljátszani a házigazdát, különben már habzó szájjal lihegett volna a pincéregyenruhát viselő lánya láttán. És persze egy fikarcnyit sem érdekelte volna, hogy ha Priscilla nem segít, katasztrófába torkollhatna a vacsora.

A Magányos Szívek Klubja ügyfeleinek szobáiban már kifüggesztették a heti programot. Ma este fél hétkor egy italra várják őket.

Priscilla végigment a folyosón a szobalányok szekrényéhez, kiválasztott és maga elé kötött egy köténYt. A főkötők előtt habozott, végül úgy döntött, jobb lesz, ha úgy fest, ahogy a szerepe megkívánja. Szőke hajába tűzte a fehér főkötőt.

Fél hétre lement a bárba. Jenkins, a család korábbi inasa, jelenleg főpincér, megbotránkozó pillantást vetett rá, amikor átsietett az előcsarnokon, nyomában Jessie-vel, az egyetlen szolgálatban lévő felszolgálóval, az étteremből nyíló kis különterembe. Maria már ott volt, skarlátvörös estélyi ruhát viselt. A pultos is készen állt, hogy fölvegye a rendeléseket. Priscillának és Jessie-nek mindössze oda kellett menniük a bárpulthoz, és körbekínálni az italt, utána pedig fölszolgálni a vacsorát, amelyről Jenkins, szégyenében félrefordított fejjel, közölte, hogy elkészült.

Maria semmi rosszat nem talált abban, ha a tulajdonos lánya pincérként dolgozik. A Tommel-kastélyszálló elképesztően drága, a vendég igazán elvárhatja a legjobb kiszolgálást.

– Ellenőriztem az ültetést – mondta Maria. – Minden rendben, a megfelelő emberek kerülnek majd egymás mellé. Nem csúszhat be hiba. Bármelyik percben itt lehetnek. – A nő ekkor Priscilla válla fölött az ajtó felé pillantott, és olyan szürke lett az arca, mint a sár.

Priscilla döbbenten fordult meg.

Termetes nő állt a bejáratban, lángvörösre festett hajjal. Nagyon bő, virágos blúzt viselt a nadrágja fölött, s hájdomborzatából ítélve ódivatú fűzőt. Apró, búzavirágkék szeme zsírpárnákba ágyazódott, szája kicsi volt, és amolyan zsémbes.

– Meglepetés! – rikkantotta.

Maria nagy nehezen tért csak magához.

– Peta – mondta élettelen hangon. – Te mit keresel itt? Azt hittem, Magyarországon vagy.

– Meggondoltam magam – felelte diadalmasan a kövér nő. – Délelőtt benéztem az irodába, és az ostoba titkárnőd azt mondta, fogalma sincs, hol vagy. Na, erre leültem a számítógéped elé, és megtaláltam

a címet. Invernessig repültem, onnan taxival jöttem föl. Ugye, milyen ügyes vagyok?

Maria látható erőfeszítéssel bólintott.

– Nézd, Peta, biztos vagyok benne, hogy ez nem a te tereped.

– Jaj, drágám! De még mennyire az. Hiszen ismersz. A vígözvegy... Nahát, már itt is van! Ugye, még nem találkoztál az unokahúgommal, Crystal Debenhammel? Most jött vissza Svájcból, a felsőbb lányiskolából.

Maria nagy szemeket meresztett. Katasztrófa katasztrófa hátán.

Crystal csodaszép volt: érzéki alak, füstös kék szempár, ezüstös csíkokkal melírozott sűrű, barna haj, s a túl rövid ruha láttatni engedte álomszép, hosszú lábát.

Melyik férfi néz majd bárkire is az ügyfelei közül, ha ez a nő is jelen van?

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta bágyadt, fátyolos hangon a lány.

Priscilla félig derűsen, félig ingerülten arra gondolt, hogy Crystalt valamikor vampnak nevezték volna.

– Talán nincsenek is szabad szobák, Peta, drága – jegyezte meg Maria.

– Ugyan, még Londonból idetelefonáltam, és kaptam két szobát.

– Szeretnél átöltözni?

– Sosem adtam a formaságokra – felelte vidáman a kövér nő, majd hátrafordult. – Ez a bagázsod?

Mary French vezetésével – aki már sokkal korábban ott lett volna, ha nem fut le a szem két harisnyanadrágján is, és nem megy el az idő egy harmadik pár keresésével – bejöttek a Magányos Szívek Klubjának ügyfelei.

Crystal csak állt ott, és parázslott. A férfiak tüstént köré gyűltek, a nők kicsit távolabbról gyászosan szemlélték a jelenetet, s még egymással sem beszélgettek.

– Mit hozhatok önnek? – kérdezte Priscilla a még mindig sápadt Mariától.

– Egy dupla gint kérek – felelte metszőn a nő, majd gyűlölettel Petára pillantva hozzátette: – Neki pedig egy dupla arzént.

Második fejezet

Hány szép reménysugár megszakad,

Egér meg ember hasztalan tervezgeti;

Öröm helyett csak gyász marad,

csak kín neki.

ROBERT BURNS

Maria megkönnyebbülésére a Crystal körül ácsorgó férficsapat kezdett fölöszlani. Gyorsan megragadta hát a karokat, és bemutatta egymásnak az ügyfeleit, kit-kit a saját partnerének. Crystal kicsit fölhúzta az orrát, és odalibegett a nagynénjéhez.

Az ambiciózus Matthew Cowper ravaszul arra gondolt, hogy Crystal Debenham az a fajta lány, akit leviszel a kocsmába, hogy elkápráztasd vele a cimborákat, de nem az a lány, akit feleségül vesz az ember. Határtalanul ostoba, semmi tehetsége a társalgáshoz, bármiről legyen is szó, és önimádatában azt képzeli, a jó külső elegendő.

Maria világosan nyilvánvalóvá tette, kit kinek szán, és Matthew egyáltalán nem volt biztos benne, hogy

Jenny Trask megfelelő a számára. A lány siralmasan szégyenlősnek tűnt, neki viszont magabiztos, önbizalommal teli asszony kell, aki segíti a karrierjét. A szőke szépség, akit az érkezésekor látott, akiről határozottan azt hitte, neki szánták, mint kiderült, csak egy pincérnő a hotelben. Priscillára pillantva most csupán az egyenruhát látta, nem a vonzerőt.

Az örökké udvarias Jenny nagyon igyekezett beszélgetni, és a munkájáról fecsegett. Matthew alig figyelt rá, tekintete a többi nőn portyázott, végül Mary Frenchen, a kiálló fülű, nyúlfogú tanárnőn állapodott meg, aki most jól hozta a formáját – arrogáns, önelégült tekintetétől a gyöngysorán át egészen a drága, ám nem divatos ruhájáig. Parancsoló, messze szárnyaló hangja volt. A férfi megvárta, amíg Jenny lélegzetvételnyi szünetet tart, majd így szólt:

– Bocsásson meg. – S már ott sem volt.

John Taylor, aki észrevette ezt, megkönnyebbült. Jóllehet nagyon is tudatában volt idős korának és annak, hogy nemigen kerülhet fiatal nő az útjába, Marytől megrémült. Amikor Matthew közeledett feléjük, az ügyész átment a helyiség túloldalára, és Jennynél kötött ki, akiről megtudta, hogy a Lincoln’s Inn Fieldsen jogi titkárnő, s az irodája közel van az övéhez. Máris szakmabeli dolgokról kezdett el társalogni vele.

Sir Bernard Grant alig vette tudomásul a szürke Jessica Fitt jelenlétét. Képtelen volt elhinni, hogy ez a nő a partnere. El is nézett Jessica kifejezéstelen ábrázata mellett, egy másik jelöltet keresve, s a Peter Trumpington előtt ugráló és vonagló Deborah Freemantle-re esett a választása. Hallotta, amint Deborah hangosan nevet, és úgy vélte, szórakoztatóbbnak ígérkezik a többieknél. Odacsapódott hát hozzá, Peter Trumpington pedig, aki minden sekélyessége dacára jóindulatú volt, átment Jessica Fitthez.

Maria föllélegzett. A párok nem az ő szándéka szerint formálódnak, de legalább beszélgetnek egymással, és a gyönyörű Crystallal nem törődik senki. Máskülönben, amint megtalálják az asztalon a névkártyájukat, mindenki újra a saját partnerével lesz.

Ám amikor bevezette a társaságot az étterembe, Peta már ott ült az asztalfőn, oldalán Crystallal. A többiek pedig rá se bagóztak a névkártyákra, hanem leültek, és folytatták a beszélgetést azzal, akivel korábban csevegtek.

Az első fogás póréhagymás kakasleves volt. A Tommel-kastélyszálló kérkedett a hagyományos skót fogásokkal. Peta nekiveselkedett, és munkához látott. Bugyborékolt, szürcsölt, úgy „szívta be” a levest, mint valami emberi porszívó, de először öklömnyi kenyérdarabokat tört a levesbe, és szétnyomta a kanalával.

– Ki az ördög az a kövér nőszemély? – motyogta Sir Bernard a mellette ülő Deborah-nak.

A nő féktelenül nevetve válaszolt:

– Nahát! Fogalmam sincs. Undorító, igaz? – És Sir Bernard egyre inkább úgy vélte, Deborah a neki való lány.

A leves után garnélarák következett, ízletes mártásban. Peta mohón behabzsolta, majd a másik oldalán helyet foglaló John Taylorhoz fordult, aki döbbenten nézett rá.

– Látom, nem eszi meg – mondta Peta, s mielőtt a férfi tiltakozhatott volna, elkapta előle a tányérját, és az ő adagját is befalta.

A következő fogás sűrű vadragu volt vörösboros mártásban, s a tűzálló tálat, amelyben készült, sajnos az asztalfőre helyezték. Peta egyetlen kézmozdulattal elhessentette Priscillát – majd ő tálal. A többiek hamarosan zónaadagokat láttak a tányérjukon, aztán a Petáén fölhalmozott hús- és raguhegyet. A nő lehajolt, s mielőtt rávetette magát az ételre, elismerően megszagolta. Rengeteg zöldséget is evett, valamint három hatalmas sült krumplit egy egész teavajjal. Mindezek után kért még kenyeret, s kidagadó mellkasához húzva a tűzálló edényt,

elkezdte tunkolni a szaftot. Közben elismerően cuppogott.

Priscilla sajnálta Mariát. Szerette volna elmondani neki, hogy a parti sikeres lesz, méghozzá nem Peta ellenére, hanem éppenséggel őmiatta. Valamennyiüket összehozta az általános bosszankodás, és Crystal ennek a borzadálynak az unokahúgaként gyorsan elvesztette a jelen lévő férfiak szemében addigi vonzerejét.

Desszertként sült tojáshabot szolgáltak föl tejszínnel és csokoládészósszal. Hamarosan tojásfehérje porozta be a zabagép ábrázatát, szinte elfedve a szaft barna pettyeit. Amikor behozták a mignonokat, Peta megfogta a tálat, s mindet mély retiküljébe szórta.

– Ezeket későbbre tartogatom – magyarázta sugárzó mosollyal.

Maria az ott álldogáló Priscillához fordult, és halkan így szólt:

– A kávét, azt hiszem, a társalgóba kérem, és hozzanak még mignont. Peta, drágám – folytatta immár hangosabban –, biztosan kimerített az utazás. Miért nem pihensz le?

– Tudod, talán igazad van – felelte a nő, s miközben óriásit ásított, közszemlére tette lepedékes

nyelvét meg a rossz fogait. Aztán rákacsintott Sir Bernardra.

– Reggel találkozunk, aranyom.

Crystal kivitorlázott a nagynénje után.

Maria a szalon egyik sarkában ültette le a vendégeit, határtalanul örült, hogy más szállóvendégek nincsenek jelen.

John Taylor fölállt, mindkét hüvelykujját a mellényébe akasztotta, és azzal az acélos tekintettel és parancsoló fellépéssel nézett a csoportra, ami rendkívül jól fizetett ügyésszé tette. Máris elkezdte föltenni a keresztkérdéseit.

– Nos, Miss Worth, beszéljen nekünk („a saját szavaival” – gondolta Jenny) erről a Peta nevű nőszemélyről. – A férfi Mariára bökött. – Kicsoda? Miért van itt? Ő is az ügyfelei közé tartozik? Mondja el nekünk.

– Ha enged szóhoz jutni, elmondom – felelte Maria, aki már eldöntötte, mit kell tennie. – Mrs. Peta Gore az üzlettársam. Ő biztosította a pénz felét, amikor belevágtam a vállalkozásba. Tavaly megpróbáltam kivásárolni, de nem áll szándékában eladni a részét. Megpróbáltam ezt a skót felföldi kirándulást titokban tartani előtte, és abban a hiszemben voltam, hogy Magyarországon

tartózkodik. Mégis kiderítette, hol vagyok. Ez már korábban is előfordult, de eddig sosem csinálta ekkora elánnal. Nos, teszek önöknek egy ajánlatot. Mindenkinek. Aki nem talál magának házastársat a hétvégéig, visszakapja a szálloda- és útiköltségét.

Hosszú csönd következett. Aztán Deborah szólalt meg:

– Azt hiszem, ez nagyon tisztességes.

– Részemről elfogadom – mondta Sir Bernard, s a többiek egyetértően bólintottak.

John bosszúsan ült le. Arra számított, Maria szabadkozni és tiltakozni fog, akár egy kikötői bűnöző. A nő azonban nagyvonalúan viselkedett, és elrontotta a mókát.

Priscilla a dohányzóasztal fölé hajolt, elrendezte rajta a kávéskannákat.

– Tudják, romlik a memóriám – mondta hirtelen John Taylor. – Úgy érzem, mintha már láttam volna önök közül valakit, de a tárgyalóteremben.

Meglepett hangok hallatszottak.

– Kit? – kiáltott föl termetes hátsóján pattogva Deborah. – Úgy érti, egy fűrészes gyilkos lehet közöttünk?

John megrázta a fejét.

– Minden bizonnyal tévedek. Olyan sok bűnözővel találkozom, hogy sajnos már kezdenek összefolyni az arcok.

Jenny Trask szólalt meg:

– Emlékszem arra a híres ügyre, amelyben ön képviselte a vádat, a háromszoros gyilkos Jackson ellen.

– Meséljen róla – javasolta Maria, miközben elfogadott egy csésze kávét Priscillától.

A férfi beszélni kezdett. A másik pincérnővel együtt készenlétben álló Priscilla valamikor olvasott az ügyről a lapokban, és kicsit kellemetlenül érezte magát. Soha nem volt konkrét bizonyíték Jackson ellen, John Taylor viszont ragyogó munkát végzett, és a férfi életfogytiglani büntetést kapott. Taylor pusztán attól, hogy az esetről beszélt, teljesen felvillanyozódott, és egyáltalán nem tűnt megfáradt hatvanas férfinak. Valamikor egy újságíró azt írta róla, hogy őszintén gyűlöli azokat az embereket, akik ellen a vádat képviseli, és ennek a ténynek köszönheti a sikerét. Az újság jogászai alighanem bolondgombát ettek aznap ebédre, ugyanis a cikket lehozták, John Taylor pedig állítólag hatalmas summára perelte az újságot, bár végül bíróságon

kívül megegyeztek. Az újságírónő ép bőrrel úszta meg a dolgot, mivel viszonya volt a laptulajdonossal.

A gondolataiba révedő Priscilla a helyiségbe lépő apját pillantotta meg. Az ezredesnek tudomására jutott, hogy egy jeles királyi tanácsos van a vendégek között, ezért úgy döntött, kitünteti őket a jelenlétével. Amikor John Taylor elhallgatott, fennkölten megkérdezte, jól érzik-e magukat, ám lobbanékony tekintete aztán a fejkötőt és kötényt viselő lányára esett.

– Mégis mi az ördögöt csinálsz itt pincérnőnek öltözve? – üvöltötte.

– Sheena és Heather beteg – felelte nyugodtan a lány. – Be kellett segítenem.

– Legközelebb beszéld meg velem, mielőtt degradálod magad – dühöngött az ezredes. – A saját lányom!

Mr. Johnson, a szállodaigazgató sietett be a szalonba – rendszerint ő védte ki a nagyjeleneteket –, az ezredes fülébe súgott valamit, majd kihúzta őt a helyiségből.

Matthew Cowper épp az imént hallotta Mary Frenchtől, hogy Derwent grófjának harmadik unokahúga, ám a hír, hogy a szőke szépség a szállodatulajdonos lánya, óhatatlanul arra késztette a

férfit, hogy Priscillát fürkéssze, és alig fogott fel valamit abból, amit Mary mondott. Körülnézett az elegánsan berendezett hotel egykor szalonként szolgáló társalgójában. Jó sokba kerülhetett, no, nem mintha őt izgatná a pénz, de azért nem jönne rosszul. Ez a Priscilla nemcsak egy bombázó, hanem igazi klasszis. Nem az a közönséges, érzéki szépség, mint Crystal, ráadásul egy olyan csaj, aki hajlandó bepiszkítani a kezét és pincérkedni, nem lehet túlságosan sznob.

Maria éppen a másnapi hajókirándulást jelentette be, és azt magyarázta, legyenek készen korán, mivel Peta sokáig alszik. Matthew azon tűnődött, mi lenne, ha kihagyná a halászhajókalandot, és szerencsét próbálna a szőke Priscillánál.

Amikor azonban mindenki elindult lefeküdni, és fölajánlotta a lánynak, hogy segít leszedni az asztalt, Priscilla hűvösen rámosolygott.

– Arra semmi szükség – mondta határozottan.

A férfi ekkor úgy gondolta, végül is ez csak merő időpocsékolás, és fölment a szobájába, hogy beállítsa az ébresztőórát.

Jenny Trask sokáig ébren feküdt. Hát nem jött lovag fehér paripán. Keserűen csalódott a Magányos Szívek Klubjában. Matthew Cowper az a fajta fiatalember, akit rendes körülmények között nagy

ívben elkerülne, már amennyiben egy ilyen fiatalember valaha is érdeklődést mutatna iránta. Semmi nem volt olyan, mint amire számított. És az a förtelmes Peta! Valaki igazán eltehetné láb alól, hogy véget vessen a többiek szenvedéseinek.

Hamish Macbethet hangos kopogás verte föl a semmi különösebbről nem szóló, kellemes álmából. Kikászálódott az ágyból, és ment ajtót nyitni.

– Nocsak, Archie! – mondta, amikor felismerte a látogatót. – Mi baj?

– Semmi – felelte vigyorogva a halász. – Elfelejtettem szólni, hogy kiviszek a hajómmal egy csoportot a kastélyból, és meg akartam kérdezni, velem jön-e segíteni egy kicsit. Ragyogó az idő, és ingyen van a kaja.

Hamish gyorsan latolgatott. Blair Spanyolországban van. Az utóbbi időben nem történt semmi…

– Ő is jön? – kérdezte reménykedve.

– Ja. Azt hiszem. Úgy hallottam, Miss Halburton-Smythe is elgyün – hazudta Archie.

– Igen, magával tartok. Hánykor?

– Nyolckor. A hajón fognak reggelizni.

Miután Hamish elköszönt Archie-tól, máris nekilátott mosakodni és felöltözni. Megnézte, van-e víz a birkának, megetette a tyúkjait, majd elindult a vízparti úton a kikötő felé. Az idő éppolyan tökéletes volt, mint az előző napokon.

Jessie és Nessie Currie a kertkapuban ácsorgott. Hamish igyekezett gyorsan elmenni előttük, Jessie azonban komoly ábrázattal megszólította:

– Hová, hová, fiatalember? Hová igyekszik?

– Csak a kikötőbe – adott kitérő választ Hamish.

– Látom, nem visel egyenruhát, nem visel egyenruhát – jegyezte meg Jessie, akinek megvolt az az idegesítő szokása, hogy mindent kétszer mondott el.

– Titkos feladat – felelte rezignáltan Hamish. – Drogcsempészek.

– Istenkém! – álmélkodott Nessie. – Ezek már mindenhová eljutnak. Azt mondták a televízióban…

A rendőr azonban már továbbment. Furcsának találta a mediterrán tájképet. Egyetlen felhő nem csúfította az eget. Egy szokásos felföldi napon vagy ködös eső szitál, vagy felhők árnyéka kergeti a

szeszélyesen átszűrődő napsugarakat a hegyoldalakon a viharos szélben. Archie halászhajója, a Pajzán Kedves még ki volt kötve.

Hamish fölkapaszkodott a fedélzetre.

– Azt hittem, több segítség is lesz, Archie – mondta. – Hol a legénység?

– Nem akaródzott fölkelni nekik egy csoport gazdag angol para… izé kedvéért.

– Parazita? – kérdezte Hamish.

– Ja, azokért. Egyébként csak abban kell segítenie, hogy kifussunk a kikötőből, aztán egy kicsit elforgatni a kereket. Sean, a kastély szakácsa fogja elkészíteni a reggelit a hajókonyhán. A mi dolgunk csak annyi lesz, hogy megélesítjük a kést meg a villát, és kajálunk a többiekkel.

– Tessék? – Priscilla álmosan pislogott a szállodaigazgatóra, aki fölrázta. – Mi az, hogy Sean nem hajlandó elmenni?

– Hát nem akar a piszok – felelte vehemensen Mr. Johnson. – Azt állítja, tengeribeteg lesz. Állítólag senki nem mondta neki, hogy hajón kell főznie. Méltóságán alulinak tartja.

– Miért van annyira oda? – kérdezte haragosan Priscilla. – Elvégre Glasgow-ból jött, nem Párizsból. Megfenyegette, hogy kirúgja?

– Azt nem merném. Még elmegy, és akkor honnan szerzünk egy ilyen szakácsot? Szóval úgy gondoltam… nos, tudja, igazából nem is kell főzni. Reggelire kedgeree lesz, ebédre hideg, és az ebédcsomagok már össze vannak állítva.

Priscilla felnyögött.

– Vagyis azt akarja, hogy én menjek?

– Hát, csodás lesz az idő odakint.

– Jól van, jól van. De én tudom, hogy Sean miért nem hajlandó velük menni, és annak semmi köze a tengeribetegséghez. Tegnap este őrjöngött a haspók Peta Gore miatt. Azt mondta, az a nő megsértette a művészetét. Pont akkor jött az étterem ajtajához az idióta, mikor a főfogást szolgáltuk fel, és látta, hogy a kövér nő falta be a ragu javát. Mérgében elment, és leitta magát. Elintézem ezt a dolgot, de papának egy szót se.

Ian Chisholm, a helyi autószerelő műhely tulajdonosa, miután megtudta, hogy a kastélyból egy társaságnak szállításra van szüksége, rendbe hozott egy régi Volkswagen minibuszt. Az elejét élénkpirosra

fújta le, ám aztán kifogyott abból a festékből, így a busz többi része kankalinsárga lett. Furcsa karneváli külseje volt az autónak, de az új festékréteg legalább elrejtette a rozsdát. Mivel az előző tulajdonos tyúkketrecnek használta, az ülések is rémesen néztek ki, Ian felesége azonban szép bútorhuzatot varrt, s azok elrejtették a rongálódásokat.

Amikor Jenny elsőként fölszállt, a busz feldobta a hangulatát. A vicces jármű egy újabb csodaszép nappal kombinálva tényleg olyan érzést keltett benne, mintha külföldön lenne, messze London szennyezett levegőjétől és nyüzsgésétől. Matthew Cowper következett volna, de inkább előreengedte a többieket, megvárta, amíg Mary French helyet foglal, s csak aztán szállt fel, és mellé telepedett. „Felkapaszkodó kis bugris” – füstölgött keserűen Jenny, majd arra gondolt, hogy neki egyébként sem kellett a pasas, és ha nem lesz partnere a hét végéig, visszakapja a pénzét, és akkor a legjobbat hozta ki az ingyen vakációból. A következő, aki felszállt, John Taylor volt. Viseltes zakót, panamakalapot és fehér nadrágot viselt, úgy festett, mintha a Henley Regattára igyekezne, nem pedig egy nyugat-felföldi hajókirándulásra – halászbárkával. Megemelte a kalapját Jenny felé, majd melléje telepedett. A busz előtt Maria Worth állt, kezében csíptetőtáblával, amelytől hivatalosnak érezte magát. Azon imádkozott, hogy elindulhassanak, mielőtt Peta fölébred, és úgy dönt, velük tart. Csak akkor lazult el, amikor már mindnyájan a buszon ültek, s a

bútorhuzattal bevont ülések láttán Deborah visongott az elragadtatástól.

Jenny fölfigyelt rá, hogy Priscilla is csatlakozott a társasághoz, miután ellenőrizte a busz csomagtartójába bepakolt kartondobozokat.

Krákogott, köhécselt a motor, végül életre kelt. Végiggurultak a felhajtón, majd rákanyarodtak a Lochdubh-ba vezető egysávos országútra. Körülöttük teljes pompájában virágzott a lila hanga, fölöttük két egerészölyv szárnyalt lustán a tiszta égbolton.

Priscilla fölállt, és az utasok felé fordult. Fehér blúzt viselt, rövid vászonszoknyával. Könnyedén egyensúlyozott a zötyögő buszon, csengő hangját tisztán lehetett hallani a motor dohogása felett.

– Hoztam magammal néhány üveg napolajat – mondta. – Idefent nagyon tiszta a levegő, és csúnyán leéghetnek, ha nem kenik be magukat.

Én is ilyen szeretnék lenni, gondolta Jenny, könnyed és határozott.

Lochdubh nyugodt és békés volt a maga vasárnapi kábultságában: fehér, földszintes házsorok, néhány bolt, aztán a kikötő.

Magas, vörös hajú, mogyoróbarna szemű férfi fogadta őket a Pajzán Kedves fedélzetén,

megnyerően szemérmes mosollyal. Kifakult kék inget és ugyancsak kifakult farmernadrágot viselt. Jenny félénken visszamosolygott rá, és föltámadt az érdeklődése. Ez a férfitípus tetszene neki. Nem valami rámenős yuppie bugris, mint Matthew Cowper. A lány eltűnődött, milyen lenne egy halász feleségének lenni ezen a távoli helyen. A romantikus lélek már látta magát, amint az egyik kis földszintes házban él, s alkonyatkor elnyűtt, skót kockás sállal a vállán várja a halászhajók visszatérését, miközben a hajába kap a szél.

Aztán hirtelen kíméletlenül darabjaira tört az álom, amikor meghallotta, ahogy Priscilla üdvözli a vörös hajú férfit.

– Jó reggelt, fakabát! Miért nem a területedet járod, Hamish?

– Archie megkért, hogy segítsek neki – válaszolt a férfi. – És te mit csinálsz itt? – fűzte hozzá gyorsan, mert nem akarta, hogy a lány tudja, azért van itt, mert Archie azt mondta, ő is kihajózik a társasággal.

– Sean Gallaghernek rossz napja van, úgyhogy én fogok főzni. Szóval már segíthetsz is berakodni ezeket a dobozokat.

– Én is segíthetek? – kérdezte lelkesen Jenny.

Priscilla elmosolyodott.

– Maga nyaral. Csak menjen, és találjon egy jó helyet a napon.

Jenny figyelte, amint a sofőr, valamint Archie Maclean segítségével Hamish és Priscilla fölcipeli a dobozokat a fedélzetre. Feltűnt neki, hogy régi barátokként viselkednek egymással, de nem mint menyasszony és vőlegény. Priscilla nem visel gyűrűt. Tehát van még remény.

– Ez minden? – tudakolta Maria.

– Igen, készen vagyunk – felelte Hamish. – Csak eloldom a hajót. Egy pillanat. Vár még valakit? Az ott a kastély Range Roverje, és nagyon gyorsan jön lefelé a dombról.

– Ne! – sikoltotta hirtelen támadt riadalommal Maria. – Induljunk, ember, az isten szerelmére!

Hamish gyorsan letekerte a köteleket a csörlőről, és odakiáltotta Archie-nak, hogy kész, mehet, majd fölugrott a fedélzetre. A rövid pallót már fölhúzták, Archie azonban még a kormányosfülkében babrált, a Range Rover pedig egyre közelebb robogott, méghozzá dudálva és villogó reflektorokkal. A kikötőben fékcsikorgással megállt, és Peta kászálódott ki belőle.

– Várjanak! – kiáltotta.

– Nem lehet! – kiabálta vissza derűsen Maria. – Már túl késő.

Archie azonban lejött a kormányosfülkéből, és meglepetten nézett a nőre. Borravalóban reménykedett, s az ő olvasatában a minél több, annál jobb.

– Ó, egy percbe se telik, hogy a hölgy fölszálljon a hajóra – mondta. – Hamish, ugorjon le, és kösse ki újra a hajót.

Az utasok bánatosan figyelték, ahogy Hamish kiugrik a partra. Miközben a kötelekkel szorgoskodott, odaszólt Mr. Johnsonnak, aki lehozta Petát.

– Nem tudott volna egy kicsit lassabban vezetni? Úgy látom, senki nem vágyik a nő társaságára.

– Ugrat? – kérdezte az igazgató. – Egész úton üvöltözött velem, ha korbácsa lett volna, akkor azzal ösztökél, hogy gyorsabban vezessek.

Leengedték a pallót. Peta fölkacsázott a fedélzetre, akkora virágos ruhát viselt, akár egy sátor.

– Istenemre, halálosan éhes vagyok – rikkantotta. – Mikor reggelizünk?

– Bármelyik percben – felelte Priscilla. – Archie, szükségem lesz Hamishre a hajókonyhán.

– Mi a reggeli? – kérdezte Hamish. – Szalonnás tojás?

– Nem, kedgeree. Egy hatalmas fazékkal hoztam. Sean egy tonnányit tart belőle a mélyhűtőben, indulás előtt kiolvasztottam. Légy szíves, melegítsd föl a zsemléket, és vedd elő a vajat. Mindenkinek adjál tányért, csészét, kést és villát… Ott, abban a dobozban megtalálod. A kávé meg a tea azokban az óriási palackokban van. Nincs más dolgod, mint elcsavarni a kupakot, s már öntheted is. Először Petának adj, és akkor csöndben lesz.

Jenny jött le a hajókonyhába.

– Biztosan szükségük van segítségre – mondta, de Hamishre nézett, nem Priscillára.

A lányt bosszantotta, mikor a rendőr tüstént továbbadta Jennynek a tőle kapott utasításokat.

– És te most mit fogsz csinálni? – kérdezte kicsit csalódottan, miután Jenny elbukdácsolt.

– Begyújtom neked a kályhát. Trükkös dolog – felelte Hamish. – Ha pedig megmelegítetted a kedgereet, majd tartom az edényt, amíg te kiporciózod az adagokat.

– Remélem, nem fogsz elájulni a kimerültségtől, mielőtt lemegy a nap – felelte csípősen Priscilla.

– Megleszek.

Mihelyt átmelegítette a kedgereet, Priscilla alaposan megpúpozott egy tányért, és a mögötte várakozó Jennynek adta.

– Ezt Petának szolgálja fel – mondta. – Van még belőle bőven, de üzenem, hogy hagyjon helyet az ebédnek is.

A Magányos Szívek Klubjának tagjai a kis fedélzeten ültek. Petának, amikor meglátta Jennyt az étellel, fölcsillant a szeme, és tüstént abbahagyta a kacérkodást Sir Bernard Granttel. A lány rémült pillantást vetett az elhízott nőre, aki máris lapátolni kezdte szájába a rizses, tojásos halat, majd futott vissza a fedélközbe, hogy a többieknek is feltálalja az ennivalót. Mivel teendője akadt, energikusnak és ügyesnek érezte magát, sőt szinte magabiztosnak is. Remélte, a vonzó rendőrnek feltűnt, mennyire élénk és hatékony.

Rendőrfeleségnek lenni sem lehet annyira rossz. Hamish a harmincas éveiben járhat, és ha jól végezné a dolgát, már biztosan magasabb rangban volna. De egy feleséggel a háta mögött csodákat művelhetne. Okosnak tűnik. Már látta maga előtt,

amint a férfi amúgy Lord Sessay módjára old meg ügyeket, s időnként bedob egy-egy találó idézetet.

Ám ez az álom is szertefoszlott, mikor a lány ismét lement a fedélközbe. Hamish az egyik priccsen heverészve újságot olvasott. Egy csöppet sem tűnt törekvő embernek.

Jenny kissé csalódottan szolgált fel a többieknek, majd fogta a saját tányérját, és leült közéjük. A kedgeree kitűnő volt, ám mindannyian épp csak piszkálgatták az ételüket, és kétség sem férhetett ahhoz, hogy igyekeznek bárhová és bárkire nézni, csak a zabagépre nem. Priscilla elkövette azt a hibát, hogy fölhozta a fedélzetre, ami a tűzálló tálban még megmaradt, Peta pedig két kézzel kapott utána. Nem csupán azt ette meg, hanem mindenki más maradékát is eltakarította. Virágos ruhája csupa rizs- és halmorzsa volt. Miután ideiglenesen leporolta magáról a mocskot, újra Sir Bernarddal kezdett kacérkodni, aki eloldalgott mellőle, és megkérdezte Deborah-t, volna-e kedve átmenni a hajó túloldalára, hátha látnak fókát.

– Alighanem a sziklákon napoznak ebben a jó időben – felelte a nő, de ennek dacára csatlakozott a hajó korlátja felé igyekvő férfihoz.

És Sir Bernard akkor húsos kar acélölelését érezte a nyaka körül, majd Peta búgó hangját hallotta:

– Ugye tudja, hogy maga az esetem?

Miközben Peta halszagú lehelete az arcába csapott s a hájas test az oldalához nyomódott, a férfi elkeseredetten azon tűnődött, miért mindig csak a férfiakat vádolják szexuális zaklatással. Még soha életében nem érezte ilyen elveszettnek magát az üzleti cézár, aki hozzászokott, hogy mindenféle helyzettel megbirkózik. Eszébe jutott az az eset, amikor bement az egyik áruházába beszélni az igazgatóval. Amikor zárás után az üzleten végigmenve távozott, észrevette, hogy az egyik próbafülkében ég a lámpa. Elhúzta a függönyt, és az egyik eladólánnyal találta szembe magát, aki mindössze bugyit és melltartót viselt, az ajkát nyalogatta, és csábítóan rámosolygott. Ő pedig azonnal tudta, hogy a lány az egészet eltervezte. Biztos volt benne, hogy amikor ő távozik az üzletből, meglátja majd a fényt. Visszarántotta a függönyt, és abban a tudatban ment el az igazgatóért, hogy mire visszaér, a lány fel lesz öltözve. Ott és akkor nem mondta el az igazgatónak, hogyan talált rá a lányra, viszont arra kérte, kérdezze meg tőle, miért volt az üzletben zárás után. A lány valami gyönge magyarázatot adott, miszerint egy partira készült, és át kellett öltöznie. Sir Bernard utána félrevonta az igazgatót, és közölte vele, várjon három hónapot, majd találjon valami hibát a lány munkájában, és rúgja ki. A közbenső időben be sem tette a lábát abba az áruházba. Nos, azt a helyzetet megfelelően kezelte, Petában azonban volt valami visszataszító,

valami megfélemlítő. Érzelmi klausztrofóbiát okozott. Volt benne valami kannibálszerű. A férfi kirántotta magát az ölelésből.

– Ugyan, ugyan, Mrs. Gore. Még féltékennyé teszi a menyasszonyomat.

Peta duzzogva nézett a férfira.

– Menyasszony? Miféle menyasszony?

– Deborah – felelte Sir Bernard.

– Ó, hát… – Peta máris John Taylor felé gurult, hogy nála próbáljon szerencsét.

– Igazán sajnálom – mondta zavartan Sir Bernard. – Nem kellett volna ezt mondanom. Most biztosan feszélyezve érzi magát.

– Nahát, dehogy – felelte Deborah. – Nagyon is hízelgő volt. Egy pillanatig azt hittem, komolyan gondolja. Sebaj. Nézze csak ott azt a sziklát! Milyen fura alakja van.

Sir Bernard szeretettel nézett a nőre. Markáns vonásaival és vékony szálú barna hajával messze esett a széptől, a hátsójáról már nem is beszélve, amely a rövid, csíkos sortban teljes pompájában megmutatkozott, viszont tiszta volt, egészséges és kívánatos.

– Fogalmam sincs, komolyan mondtam-e – felelte, és megfogta Deborah kezét. – De nem kell siettetni a dolgokat.

– Nahát! Dehogy! – így Deborah. – Hiszen alig ismerjük még egymást. Úgy érzem magam, mint a Viktória korabeli hősnők. „Ez olyan hirtelen ért.” Bátorság, nem fogom beperelni, amiért megszegi az ígéretét. – Mindazonáltal nem húzta el a kezét, és szélesen egymásra mosolyogtak.

Hála istennek! – gondolta Maria, aki lopva figyelte őket. – Nem egészen ez volt a szándékom, de kit izgat. Ó, bárcsak Peta beesne a tengerbe!

Tovatűnt a földnyelv, s a hajó kipöfögött az Atlanti-óceán egyre emelkedő, sima vizére. Lent a hajókonyhában Priscilla így szólt Hamishhez:

– Kelj föl, segíts előkészíteni az ebédet. Kicsit émelyeg a gyomrom.

A férfi máris átvetette hosszú lábát a priccsen.

– Mutasd meg, hol a cucc, aztán menj föl a fedélzetre, szívj egy kis friss levegőt.

– Hideg lazac lesz ebédre. A hollandi mártás abban a műanyag edényben van, a többiben pedig a salátaöntet. Csak tépkedd össze a salátát, nyomkodd

bele abba a dobozba, és máris lesz egy nagy tál salátád. Aztán meg kell pucolni és megsózni a fürjtojásokat. Rengeteg zsúrkenyeret is hoztam. A bor még hideg, abban a rekeszben van, néhány üveg sörrel együtt, ha valaki esetleg azt kérne. Jaj, Jenny! Mi a baj?

– A kapitány igazi ennivalót akar, nem tudja megenni a kedgereet, azt mondja, az külföldi moslék.

– Van itt szalonna meg tojás – jegyezte meg Hamish, aki kétrét görnyedve kukkantott be egy kis szekrénybe. – Süssön néhány tükörtojást és két szelet kenyeret, aztán adjon neki egy csésze erős fekete teát, és odalesz a gyönyörűségtől. Priscilla, te kicsit zöldnek tűnsz. Kifelé innen! Majd mi megoldjuk.

A lány mélyen szívta be a friss levegőt, és bement a kormányosfülkébe.

– Keresne nekünk olyan helyet, ahol szárazföldön ebédelhetnénk, Archie? – üvöltötte túl a motor hangját.

– Ha délnek kanyarodok a part mentén, ott a Fóka-öböl – felelte a kormánykereket elfordítva a halász. – Rendesen túl viharos, hogy a közelébe lehessen menni, de egy ilyen szép napon biztosan könnyű lesz.

Priscilla visszament a fedélzetre, és leült Mariához.

– Hogy mennek a dolgok? – tudakolta.

– Úgy látszik, egyikük sem érdeklődik az iránt, akit én választottam neki – búslakodott a nő. – Biztosan elveszítettem az érzékemet. És Peta! Egyszerűen katasztrofális! Nézze meg, ott lebzsel John Taylor körül, pedig a férfi már jó néhányszor odébb ment.

– A többiek láthatóan jól érzik magukat – felelte Priscilla.

Sir Bernard és Deborah kéz a kézben ácsorgott, Peter Trumpington a virágboltos Jessica Fittet bűvölte el – akinek még a nyaralásra is sikerült egy szürke összeállítást találnia: szürke blúzt egy szürke és fehér csíkos nadrággal. Matthew Cowper viszont Mary Frenchet szórakoztatta, aki pontosan annyira tűnt jól öltözöttnek, mint bármelyik nő, aki azt képzeli magáról, hogy olyan a külseje, mint Kleopátrának és Diana hercegnőnek együttvéve.

Peta aztán otthagyta Johnt, és nehéz lépteivel Matthew Cowperhez dübörgött.

– Uramisten! – hüledezett Maria. – Most nézzen rá! Ellenállhatatlannak képzeli magát, nem számít, hány éves a férfi. Néha arra gondolok, hogy az a

rengeteg kaja valahogy megfeküdte az agyát. Dilis lett.

Matthew a hajó oldala felé hátrált a kacérkodó és kacsingató Peta elől. Priscilla aztán meglátta Mary French szemében a hirtelen támadt, kendőzetlen gyűlöletet, amikor Petára nézett, s a lány a hőség ellenére megborzongott.

– El kell küldenie – mondta hirtelen Mariának.

– Petát? Édes lányom, ha tehetném. Mindnyájunknak túl kell élnünk valahogy ezt a hetet.

– De ez a nő undorító. Van benne valami félelmetes – mondta Priscilla. – Az a fajta, akit halálos szerencsétlenség ér.

– Erre nincs remény – felelte Maria.

A hajó a part felé fordulva föl-le bukdácsolt a sekélyebb hullámzásban.

Priscilla fölismerte a homokos kis öblöt. A Fóka-öböl gyönyörű hely volt, a szárazföld felől szinte megközelíthetetlen, és a tengerről is csak ilyen ritka nyári napokon, mint ez a mai.

A Pajzán Kedves bepöfögött a csöndes vízre, majd leállt a motor. Hamish jelent meg lentről, segített Archie-nak kidobni a vasmacskát, majd leengedték a

mentőcsónakot. Először ő evezett ki a partra az ebéddel. Vajmi kevés dolga volt vele. Jenny csinált mindent, még Archie reggelijét is a lány készítette el. A halászt, miután „tisztességes” ételt kapott, szintén magával ragadta a vakációhangulat.

Peta azt kérte, hadd szállhasson először ő partra. Mindenki bólogatott, üljön csak a haspók egyedül a mentőcsónakba, Hamish pedig abban a reményben evezett, hogy nem fognak elsüllyedni, mert a nő súlyától a csónak fara félelmetesen mélyen ült a vízben.

A nő kikászálódott, néhány lépést tett a sekély vízben, majd úgy huppant le a homokra, akár egy partra vetett bálna.

Hamarosan valamennyien kint voltak a parton, és Jenny hófehér abroszt terített a fövenyre. Peta a terítő szélére helyezkedett, egyik kezében kés, a másikban villa, malacszeme csillogott. Priscilla örült Jenny segítségének, ámbár tudta: a lány kizárólag a nyakigláb szívtipró kedvéért sürög-forog. Hamish mindig is vonzotta ezeket a piócatípusú nőket, gondolta savanyúan.

John Taylor a terítő túlsó oldalán ült le, hogy a lehető legnagyobb távolság legyen közte és a zabagép között. Ám amikor Peta nekilátott az evésnek, a férfi rájött, mekkora hibát követett el. Tökéletes rálátása nyílt az egész zabálásra és

„tömésre”. Bárcsak halkan enne – gondolta –, akkor nem volna annyira elviselhetetlen. De Peta prüszkölt, csámcsogott, és hangosan szuszogott.

– Hol van Crystal? – kérdezte Priscilla. Úgy vélte, talán megfékezheti Petát, ha bevonja a beszélgetésbe.

– Valószínűleg alszik – felelte morzsaesőn keresztül a nő. – Odavan értem az a lány. A szüleit nem túlzottan szereti, de nem is hibáztathatom érte. Két vén, unalmas figura.

– Ez nem túlzottan szól mellette – vetette oda John. – A gyerekek engedelmességgel és tisztelettel tartoznak a szüleiknek.

– Le kéne szállnia Noé bárkájáról, aranyom – jegyezte meg Peta, majd hangosan fölnevetett. – Magának bírónak kéne lennie. Tudja, olyannak, aki még a kőkorszakban él, és ilyesmiket kérdez, hogy: „Mit ért a tanú heavy metal alatt?”

John pedig, aki csakugyan nem tudta, mi az a heavy metal, de ezt nem állt szándékában elárulni, inkább így felelt:

– Ön nem kapott túl jó nevelést, Mrs. Gore, legalábbis ez a benyomásom.

– Bort valakinek? – vetette közbe kétségbeesetten Priscilla.

– Nahát, ezt meg miből gondolja? – Peta sűrűn pislogott az ügyészre. – Megvan! Azt hiszi, halálosan kihívó vagyok.

– Maga csakugyan halálosan kihívó – válaszolt a maga száraz, szabatos módján John Taylor. – Nincs semmi finomság a viselkedésében. Az étkezési szokásai egyenesen undorítóak.

Valamennyien lélegzet után kapkodtak, Peta azonban kiszúrt egy gazdátlan lazacszeletet, s ez épp elegendő volt ahhoz, hogy átmenetileg elveszítse a hallását. A lazacért nyújtotta a kezét, és levette a tálról. A hal már-már szétomlott, amikor begyömöszölte a szájába. Aztán megragadta az asztalterítőt, hogy beletörölje a kezét, ettől az összes borospohár fölborult.

Jessica Fittnek egyszerűen fizikai fájdalmat okozott Peta puszta látványa. Ő azt szerette, ha szép, rendezett az élete. A gyönyörű virágokért meg a gyönyörű festményekért rajongott. A ruhatárával nem sokat törődött, a legtöbb kishitű nőhöz hasonlóan úgy vélte, attól nem lesz szebb, amit magára vesz.

– Jól van? – hallotta Peter Trumpington kérdését.

– Sajnálom, nem is értem, miért engedtem, hogy hatással legyen rám, de ez… – mutatott Jessica a fehér homokos fövenyre és a kék óceánra – annyira tökéletes, olyan csodálatos, és akkor a kellős közepén itt ül ez a nő, mint egy nagy rakás… trágya.

– Petára gondol?

– Igen.

– Nem tudja, mit lehetne csinálni vele?

– Egy jól célba dobott kézigránát az egyetlen megoldás.

– Ugyan, Jessica! Kíméljen meg ettől. Nézze a méreteit. Innentől Amerikáig szóródnának a darabjai. El tudja képzelni, amint Peta-cafatok záporoznak New York Cityre?

Jessica elfojtott egy kuncogást.

– Maga mit tenne, Peter?

A férfi a háta mögé nyúlt, egy palack fehérbort vett ki a rekeszből, majd megfogta a dugóhúzót.

– Berúgnék – felelte. – Végezzük ki ezt az üveget, mielőtt a nő rátenné a kezét.

Jessicában valahogy oldódni kezdett a szomorúság, a visszafogottság és a merevség. Kacagva emelte föl a poharát.

– A józanságra! – mondta.

– Megfordult már a fejében, hogy elkövessen egy bűncselekményt? – Ezt John Taylor kérdezte Jennytől. Panamakalapját az arcába húzta, így a lány nem láthatta, mit fejez ki a tekintete.

– Nos, nem, nem hinném, pedig őt szívesen eltenném láb alól – intett Peta felé. – De ez csak kósza gondolat. Ön persze nyilván nem gyilkosságra gondolt, hanem betörésre vagy gyújtogatásra, esetleg üzleti lopásra…

– Olyan sok bűnözővel volt már dolgom – felelte fásultan a férfi –, és nagyon kevesen mutatnak közülük bármilyen megbánást. Dühösek, amiért elkapták őket, ez minden. Börtönbe vonulnak, és a befizetett adónkból kell finanszírozni az eltartásukat.

– Ugye, nem arra gondol, hogy hozzák vissza a halálbüntetést?

– Miért is ne? Miért nekünk kell dolgoznunk egész életünkben, hogy őket etessék és kényeztessék a börtönökben, hogy fizessék a foglyok rehabilitációját meg a pszichiátereket?

– Azt hiszem, mond valamit – válaszolta diplomatikusan Jenny. Sóvárogva Hamish Macbeth felé nézett, de a rendőr leheveredett aludni. – Priscilla mindjárt tálalja a friss gyümölcssalátát – mosolygott halványan Johnra –, segítenem kell neki.

– Csak tessék – bólintott ernyedten az ügyész. – Én sétálok egyet.

– De akkor elszalasztja a desszertet.

– Annak a kocának a látványát szalasztom el, amikor behabzsolja.

John Taylor megfordult és elsétált.

A kastélyszálló séfje – talán csak könnyíteni akart a lelkiismeretén, hiszen bizonyára már az ebéd elkészítése előtt határozott úgy, hogy nem hajózik ki – húsz főre elegendő gyümölcssalátát csinált, és Peta majdnem az egészet behabzsolta. Senki más nem volt éhes. Jessica Fitt és Peter Trumpington állhatatosan ivott és sutyorgott, prüszköltek a nevetéstől, aztán lopva körülnéztek, mint a csínytevő gyerekek. Versengtek egymással az ötleteken, miként volna a legjobb kinyírni Petát.

Végül a jóllakott Peta elaludt. A hátán fekve, nyitott szájjal hortyogott. Mariának eszébe jutott, hogy az üzlettársa förtelmesen le fog égni, de meg se moccant. Hadd égjen le, és némi szerencsével olyan

rémesen, hogy a hét hátralévő részére ártalmatlan legyen.

Miután a zabagépet elnyomta az álom, békesség telepedett a társaságra. John épp időben tért vissza a sétából, hogy bekapcsolódjon az általánosságokról folyó csevegésbe. Sirályok csaptak le, és buktak alá ennivalóért.

– Emlékeznek arra a filmre, a címét már elfelejtettem, de úgy ölték meg benne azt a fickót, hogy leszíjazták egy evezős csónakba, aztán egy halat kötöttek a fejére. A kormoránok arra csaptak le, és szétmarcangolták a pasas koponyáját.

– Miért gondol ilyen hajmeresztő dologra? – kérdezte Priscilla.

– Ó, csak úgy – felelte Peter, és könyökével kicsit megtaszította Jessicát, aki féktelenül nevetett, majd újabb borért tartotta oda a poharát.

Priscilla napolajat kent az arcára meg a karjára, aztán lezser meghittséggel, ami bántotta Jennyt, az alvó Hamish Macbethhez sétált, és óvatosan az ő arcát és karját is bekente. A férfi mocorgott álmában, és elmosolyodott.

– Nos, talán el kéne indulnunk visszafelé – mondta aztán Priscilla. – Van kedve segíteni a rámolásban, Jenny?

– Csinálja maga. Ez a maga munkája – felelte a lány, majd skarlátvörös arccal fölpattant és elment.

A francba, Hamish! – gondolta Priscilla. Oldalba bökte a férfit.

– Ébresztő! Segíts nekem, légy szíves.

Hamish álmosan, nagy nehezen fölült.

– Hol van a segítőm?

– Ha Jennyre gondolsz, elvonult, miután csípősen emlékeztetett rá, hogy a csomagolás az én dolgom. A szemérmes piócasága valószínűleg neked szólt, te pedig semmit nem tettél, hogy elvedd a kedvét.

– Miért venném el? – kérdezte kajánul a férfi. – Jó külsejű lány. Ez a tulajdonság eléggé ritka a lochdubh-i terepen.

– Te már a terep javát földerítetted. – Priscilla szükségtelen erővel kezdett csörömpölni a tányérokkal.

Jenny visszajött.

– Elnézést – motyogta, és nekilátott segíteni.

Ismét a fedélzeten, Mary French úgy döntött, bemutatja szervezőtudományát, és ráveszi a társaságot, énekeljenek el egy kánont.

– Maga kezdi – adta ki az utasítást, mintha szellemileg visszamaradt gyerekek osztályával foglalkozna –, utána maga lép be.

– Éppolyan, mint Joyce Grenfell – jegyezte meg Peter, a komikára utalva, akinek egyik híres száma egy óvónő-paródia volt, és Jessica olyannyira visongott a nevetéstől, hogy végül kibuggyantak a könnyei.

A halászhajó újra föl-alá bukdácsolt a hullámokon a földnyelv felé közeledve, amely a lochdubh-i tengeröblöt védelmezte.

Priscilla elkészült az uzsonnával – meleg burgonyás lepény tejszínes teával meg eperlekvárral –, és már szét is osztotta a fedélzeten, amikor Peta hirtelen és hevesen lehányt mindent. A többiek rémülten húzódtak a hajó oldalához, miközben a zabagép egyfolytában okádott. Egy normális ember már szárazon zihált volna, Petának azonban hatalmas és túlságosan megtöltött gyomra volt. A Magányos Szívek Klubjának ügyfelei, még Jenny is, a hajó orrába menekültek, és összezsúfolódtak, végül Priscilla és Maria is csatlakozott hozzájuk.

– Én ezt nem bírom – mondta szájához szorított zsebkendővel Maria. – Ezzel Hamishnek kell megbirkóznia.

Addig nem mozdultak a hajó orrából, amíg a Pajzán Kedves be nem araszolt a lochdubh-i kikötőbe.

És akkor is csak azután, miután látták, hogy Petát kitámogatják a partra. Megkönnyebbült sóhajjal nézték, amint Hamish az egyik falubelivel beszél, majd az illető kisteherautójának a platójára fölsegítik a nőt.

Körbe kellett kerülniük a hajón, hogy leszállhassanak. A fedélzet tiszta volt, víztől csillogott.

Hamish ismét megjelent.

– Bravó – mondta Priscilla. – A konyhában pakoltad össze a cuccot?

– Dehogy! Csak batyut kötöttem az abroszból, és áthajítottam az egészet a korláton.

* * *

Hamish arra gondolt, soha többé nem akar rókázó embert látni, aznap este mégis két halászra lett figyelmes a falu kocsmája előtt, akik csúnyán okádtak. Mint kiderült, Archie olyan színesen

ecsetelte odabent a kirándulást, hogy Peta „teljesítménye” még förtelmesebbnek hangzott, mint amilyen a valóságban volt.

A rendőr továbbsétált. Egy skót–olasz família nemrégiben nyitott éttermet a vízparti utcán. Zsongást hallott odabentről, és örömmel konstatálta, hogy jó a forgalom. Amikor benézett a kirakatüvegen, elvigyorodott.

A Magányos Szívek Klubjának tagjai meglógtak, és egyedül élvezték a vacsorájukat. Egy hatalmas asztal köré ültették őket, beszélgettek, nevettek. Hamish sajnálta Mariát. Ellenben Peta biztosan nem tud többet enni ezen a napon.

Peta szívósan dolgozott a vacsora eltüntetésén, melyet az egész társaságnak szántak, Maria pedig rémült gyűlölettel nézte. Azon tűnődött, vajon Crystalra, aki lustán eszegette az ételt, nincs-e hatással a nagynénje viselkedése. Mihelyt a förtelmes étkezés véget ért, összeszedte minden bátorságát, és követte Petát a szobájába.

– Térjünk az üzletre – mondta határozottan –, vagy arra, ami maradt belőle. Sikerült elüldöznöd az ügyfeleinket. Megkerestek, és kijelentették, hogy képtelenek még egy étkezést végigülni veled, Peta, ezért egy étteremben szerveztem meg a vacsorájukat a faluban.

– És jó?

– Mi jó?

– Az étterem.

– Ezzel ne törődj! Figyelj rám! Ki akarlak vásárolni.

– Erre semmi szükség. Én egy kincs vagyok, Maria. És ne akard beadni nekem azt a marhaságot, hogy miattam vacsoráznak máshol. Te intézted így. És tudod, miért?

– Nem, de te majd megmondod, Peta, drága.

– Azért, mert féltékeny vagy rám. Tudod, hogy én bejövök a pasiknak, és féltékeny vagy.

– Te pedig hülye! – üvöltötte váratlanul haragosan Maria. – És ezt hallgasd meg! Ha ki kell nyírjalak ahhoz, hogy megszabaduljak tőled, istenemre, megteszem.

Jenkins, a főpincér igyekezett valahová az emeleti folyosón. Megállt, érdeklődéssel hallgatta a szóváltást, majd lement a földszintre, és azzal hergelte Mr. Johnsont, hogy ha ilyen közönséges embereket engednek be a szállodába, akkor itt gyilkosság fog történni, és emlékezzen a szavára, ő megmondta.

Jenny Trask sikoltozva riadt föl az éjszaka, erősen dobogott a szíve. Förtelmes álma volt. Hamish Macbeth, a rendőr, Peta holttestét cipelte be a szálloda éttermébe, és mosolyogva így szólt: „Szép pirosra sütve.” Aztán egy narancsot dugott Peta szájába, majd kezébe vette a szeletelőkést.

A szoba levegőtlen volt. A lány fölkelt, kinyitotta az ablakot, kihajolt rajta, és tátott szájjal meredt az épület mögött emelkedő hegyekre. Sötét árnyék kúszott lefelé a hegyoldalon, egyenesen a kastély irányába – beárnyékolt mindent, ami az útjába esett. Jenny aztán ráébredt, hogy a hold előtt elúszó felhő árnyéka volt csupán. Ideges kacagással húzódott el az ablaktól, ám az árnyék okozta félelem csak nem hagyta nyugodni. Valami baljóslatú, valami gonosz közeledett a kastély felé, és úgy tűnt, nem létezik elegendő ésszerű gondolat, amely rávehetné a távozásra.

Harmadik fejezet

A tűzdelt disznót mért nem bírja az,

Ez meg a vétlen macskát miért nem

SHAKESPEARE

Ian Chisholm, a minibusz sofőrje a tervezettnél egy órával előbb érkezett, mégpedig Maria kérésére, aki buzgón igyekezett elvinni az ügyfeleit, mielőtt Peta is csatlakozna hozzájuk.

Az eredeti terv az volt, hogy kirándulást tesznek a környéken, visszajönnek a szállodába ebédelni, délután ismét kirándulni mennek, és a Tommel-kastélyban vacsoráznak.

Most azonban Maria úgy határozott, egészen késő estig kimarad velük. Elmennek Ullapoolba, ott megebédelnek, délután pedig fölkeresik a híres Inverewe-kertet, és egy olyan étteremben vagy szállodában költik el a vacsorát, ahol nem lesz jelen Peta.

Priscilla kijött elköszönni tőlük, és rosszallás felhőzte be tökéletes arcvonásait. A többi vendég mindenhol étkezett, csak a Tommel-kastélyszállóban nem, és elpanaszolták az ezredesnek, hogy bár remek a konyha, Peta látványa elüldözi őket.

Halburton-Smythe ezredes persze Mr. Johnsont és Priscillát hibáztatta, amiért befogadták a Magányos Szívek Klubját, és úgy oldotta meg a helyzetet, hogy feleségestől elvonult meglátogatni a barátaikat Caithnessben, sőt kijelentette, addig nem is jön vissza, amíg Peta és ez a szingli bagázs el nem tűnik innen. Priscilla a szálloda egyik ritkábban használt szalonját tervezte átalakítani ebédlővé, ahol a zabagép egyedül étkezhet az unokahúgával, s bízott benne, hogy ezzel a trükkel visszacsábíthat néhány vacsorázót. Jelentős bevételtől esik el a hotel, ha mindenki úgy dönt, hogy máshol étkezik.

Noha sütött a nap, már lehetett érezni, hogy valami nem stimmel – egyre fülledtebb, párásabb volt a levegő. Sean, a séf Peta miatt füstölgött, és reggeliztetés után a faluba készült. Priscilla csak azt remélte, nem akarja leinni magát.

Maria közölte az elképedt Ian Chisholmmal, hogy a szép összegbe, amit fizet neki, bőven belefér az idegenvezetés. Miként a legtöbb bennszülött, az autószerelő műhely tulajdonosa is vajmi keveset tudott Sutherland történelméről, ám vérbeli felföldiként arra gondolt, majd menet közben kitalál valamit.

Miután valamennyien fölszálltak a buszra, Maria rákiáltott Ianre, mozduljon már, és megkönnyebbült sóhaj hagyta el ajkát, mikor a busz végre kigördült az

országútra, és Peta minden kétséget kizáróan nem volt a nyomukban.

Már elég nagy utat tettek meg délnek, amikor ráébredt, hogy Ian nem végzi a dolgát. Vagyis egyetlen mukkot, annyit sem mondott. Mikor egy regényesnek látszó vár romjai tűntek föl a jobb oldalon, odakiáltott neki, hogy álljon meg, majd mérges tekintettel így szólt:

– Meséljen nekünk erről.

– Ó, a Barren-vár – mondta Ian, akinek halvány gőze nem volt az épületről, miként arról sem, mi célt szolgált. – A… Crummet család lakott itt, ők Bonnie Prince Charlie-t támogatták. Az angolok biztosak voltak benne, hogy menedéket nyújtanak a hercegnek, ezért megpróbálták elűzni őket, de a földesúr kijelentette, hogy ő sosem hagyja el az otthonát, mire a szemét vörös kabátosok a fejükre gyújtották a várat. Az egész család elenyészett, igen, még a marháik is – tette hozzá a rendszeresen templomba járó Ian. – Állítólag a földesúr lánya, Fiona, még mindig a romok között kísért.

– Nahát! – kiáltotta Deborah, aki kattintásra kész fényképezőgéppel már tülekedett is a busz ajtaja felé. – Muszáj csinálnom egy képet.

A többiek követték, ám gyorsan vissza is húzódtak a busz védelmébe, mivel seregestől lepték el őket az apró skót szúnyogok.

– Elfelejtettem magammal hozni a szúnyogriasztót – sopánkodott Maria.

– Nálam van – közölte diadalmasan Ian. – Három font darabja.

Másfél fontért vett egy stiftet Patel boltjában, Lochdubh-ban, de úgy vélte, az előrelátása miatt igazán megérdemli a hasznot.

A busz továbbzötyögött, Ian időnként kitalált egy-egy sztorit a „tereptárgyakról", amelyek mellett elhaladtak.

Maria kezdett megnyugodni. Ez az egész Peta-ügy rettentően szomorú és tébolyító. Valamikor olyan vidám volt, és szerethető. Élvezettel evett, de ésszerű mennyiségeket. Aztán egyre többet és többet tömött magába, s minél többet zabált, úgy változott meg fokozatosan a személyisége – hiú lett, arrogáns, rossz természetű –, mintha az ő számára valamiféle tudatmódosító drog lenne az étel. Talán az is, gondolta Maria. Valahol olvasott az Anonim Túlevőkről. Manapság ott a pszichoanalízis módszere, mégpedig olyan idegesítő és bosszantó módon, mintha nem engednék meg többé az embernek azt a luxust, hogy utáljon valakit. Ha

Petának étkezési problémái vannak, hát tegyen ellene.

Ahhoz semmi kétség nem fér – folytatta a gondolatmenetet Maria –, hogy Peta örökös beleszólása az üzletbe már-már kezd hatással lenni a saját ítélőképességére. Vegyük például ezt a társaságot. – Hátrafordult, hogy láthassa őket. – Kinek jutottak volna eszébe ilyen valószínűtlen párosítások? Nem – rázta meg gondolatban a fejét –, Peta ide vagy oda, nem vesztettem el a tehetségemet. Ez a szokatlan hely és táj lehet az oka. Ha ugyanezeket az embereket egy londoni koktélpartin mutatom be egymásnak, biztosan nem így alakulnak a párok.

* * *

Sean utat vágott magának a lochdubh-i kocsmában, amely a halászok kedvéért korán nyitott. A szakács a legkevésbé sem volt jó hangulatban, s az ugratás, amit a „dagadt tyúk fönn a kastélyban” miatt a vendégektől kapott, csak rontott a hangulatán.

– Tönkrement a művészetem – mérgelődött erős glasgow-i akcentussal. – Szart is tehetnék a banya elé, még azt is belapátolná. Bármit megetethetnék vele.

Archie Maclean szeme huncutul villant.

– Bármit megetetnél vele? Ezt Dougie hozta. Nem ő lőtte, döglötten találta. Ha engem kérdezel, kimúlt, mert öreg volt. – Döglött vadmacskát húzott elő egy zsákból, jó nagy bestia volt, a szőre rühesnek látszott. A bűzből ítélve jó néhány napja halott volt.

– Naná – felelte gúnyosan Sean. – Mondtam neked, hogy bármit meg tudok etetni vele.

Archie a többiekre kacsintott.

– Csak a szád jár, vagy pénzt is teszel rá, Sean?

– Mi van?

– Főzd meg neki ezt a macskát ma estére, és ha az egészet beburkolja, tíz font üti a markod.

A többiek is elkezdték megtenni a tétjeiket.

– Megcsinálom – fogadkozott Sean. Visszadobta a macskát a zsákba, majd a vállára vette.

– Hé! Várj csak! – kiáltotta az egyik halász. – És honnan tudjuk majd, hogy a dagadt tyúk megette vagy nem?

– Archie feljön, és beül az étterembe – felelte Sean. – Ez a zabagép elriasztotta a többi vendéget, úgyhogy senki sem fogja észrevenni.

A Magányos Szívek Klubjának ügyfelei Ullapool tengerparti utcáján sétálgattak, s közben szúnyogriasztóval dörzsölték az arcukat. A város ugyanis egy különösen vérszomjas fajta otthona. Ám egyszersmind gyönyörű hely, szép kikötővel és néhány jó üzlettel. A hőség meg a szúnyogok dacára mindenki jó hangulatban volt, még John Taylor is hetyke léptekkel sétált.

A vízparti étteremben elköltött ebédet nem lehetett kifejezetten jónak nevezni, amolyan „mindenhez sült krumpli jár” típusú hely volt, viszont Peta nem ült közöttük, ragyogóan sütött a nap, és a társaság minden egyes tagja szemlátomást elhatározta, hogy élvezni fogja a kirándulást. Szüntelenül Petát szapulták, s a közös neheztelés összehozta őket. Maria már-már kezdte megérteni, amire Priscilla ráérzett: Peta a maga visszataszító módján igazi kincs.

Ebéd után fölkeresték az Inverewe-kertet, amely – annak ellenére, hogy Nagy-Britannia északi csücskében terül el – a Golf-áramlatnak köszönhetően pálmafákkal és számos egzotikus növénnyel büszkélkedhetett.

Maria szándékosan abban a hiszemben hagyta a társaságot, hogy a kastélyban vacsoráznak, ám amikor a csoport jókedve lankadni látszott, bejelentette, hogy valahol útközben állnak meg enni,

s a gondolattól, hogy megkímélhetik magukat Peta társaságától, mindenkinek ismét szárnyaló jókedve kerekedett.

Priscilla ajánlott egy szerény szállodát, ahol egyszerű, de finom vacsorát ettek. Azzal vidították föl az estét, hogy elképzelték, amint Peta bekebelezi magányos vacsoráját.

Csakugyan magányos vacsora volt. Peta egész nap föl-alá járkált, haragudott a többiekre, amiért megléptek előle. A hatalmas reggeli s a még hatalmasabb ebéd sem hozta helyre a hangulatát. Crystal, akinek kísérgetnie kellett volna, a szobájában töltötte a napot, magazinokat olvasgatott, a haját és a körmeit ápolta. Peta benézett hozzá, megkérdezte, lejön-e vacsorázni, de kemény visszautasítást kapott. A lány fölcsavarta a haját, mondván, új frizurát próbál ki, és nem hajlandó kiszedni a csavarókat. Majd fölhozat néhány szendvicset meg egy kancsó kávét a szobájába. Peta hangosan tiltakozni kezdett, elvégre ő fizeti Crystal üdülését ebben a méregdrága szállodában, ezért a minimum, amit megtehet, hogy szórakoztatja őt. A lány azonban zseniálisan értett hozzá, hogy azt halljon meg, amit akar. Miközben nagynénje veszekedett vele, komótosan forgatta egy filmmagazin lapjait, és úgy tűnt, egyetlen szavát sem hallja.

Peta gyűlölte a saját társaságát. Szinte könnyek közt fejezte be a mondókáját:

– Te voltál az egyetlen kedvezményezett a végrendeletemben, de amint visszaérek Londonba, az lesz az első dolgom, hogy kikerülsz belőle.

Na, ezt meghallotta Crystal. Futólag arra gondolt, lemegy Peta után, és kiengeszteli, de akkor ki kéne szednie a csavarókat a hajából. Inkább újra kézbe vette a magazint.

Priscilla kísérte Petát az étterembe. Nem volt értelme egy másik helyiséget különteremmé átalakítani, mivel aznap este senki más nem akart az étteremben vacsorázni. Peta végtelenül levertnek tűnt, ezért a lány azt mondta, a séf kifejezetten az ő számára készít különleges fogásokat. Priscilla egyébként igencsak föllélegzett, amikor Sean nem csupán józanul jött vissza a faluból, hanem fölöttébb emelkedett hangulatban, és tényleg nekilátott valami különlegességet kreálni Petának.

A konyhában a séf elégedetten szemlélte a keze munkáját. Megnyúzta a macskát, majd lassú tűzön, órákon keresztül főzte egy zsíros, fűszeres bormártásban. Előtte csak egy sima húslevest akart felszolgálni, nehogy elvegye a zabagép étvágyát.

Peta megitta a levest, és mohón várta a különleges főfogást. A pincérnő hatalmas tűzálló tálban hozta be. Petának csillogott a szeme.

– Hagyja csak – mondta. – Majd én tálalok magamnak.

Az egészet befalta, hozzá nagy halom sült krumplit meg egy tányér kelvirágot és sajtot, majd hátradőlt, szalvétájával megtörölte a száját, és elégedetten böffentett.

– Hívják ide a séfet – szólt fensőbbségesen a pincérnőnek. – Szeretném megdicsérni.

Sean kisvártatva belépett az étterembe.

– Szaladj, hagytam neked egy pohár bort a konyhában – súgta a lánynak, majd Peta felé indult. Az üres tűzálló tál láttán diadalmasan elmosolyodott.

– Ez kitűnő volt – fogadta Peta. – De mit ettem? Szarvast?

Sean pökhendien mosolygott le rá.

– Macskát – felelte.

Archie Maclean, aki halkan beosont az étterembe, figyelmesen szemlélte őket.

Peta a séfre pislogott.

– Ugye nem macskát mondott?

– De bizony. Macska, cica, cila, cicuska… MACSKA. Fogadtam a fiúkkal a kocsmában, hogy maga bármit megeszik, és így is történt. Egy öreg, büdös vadmacska.

– Hívja az igazgatót! – fröcsögte zöldre válva Peta. – Maga őrült!

– Ó, nem, te kövér disznó – sziszegte a nő fölé hajolva Sean, de udvarias mosollyal a képén, hátha valaki benéz az étterembe. – Csak egyetlen szó, és a hájas nyakadba vágom a húsvágó bárdomat. De nem fogsz szólni. Ha megteszed, fölhívom az újságokat, és elmesélem, hogy azért tálaltam fel neked a dögöt, mert móresre akartam tanítani egy böfögő, zabáló disznót, amilyen te vagy.

A séf sarkon fordult, és kivonult az étteremből. Archie utánaosont.

Peta szája elé szorított zsebkendővel, remegve állt föl az asztaltól. Egészen a szobájáig szaladt, ahol szörnyen rosszul lett. El kell mennie, muszáj elszabadulnia innen. Ez förtelmes volt. Pusztán azért, mert élvezettel eszik, ez az őrült megfenyegette. Fölkeresi azt a kedves rendőrt, Hamish Macbethet. Már indulni akart, amikor nagyot nyögve ismét leült.

Mi lesz, ha bekerül ez a dolog a lapokba? Maria azt mondja majd, hogy tönkretette az üzletet. És bárhová menne, mindenütt azt lesnék, hogyan eszik. Szerencsétlenül szuszogott.

Erről az egészről Maria tehet. Biztosan ő terjesztett róla történeteket. Igen, Maria féltékeny, és nyilvánvalóan ő fizette le a szakácsot, mert el akarja őt üldözni innen. Hát nem megy el! Itt marad, kikapja magának az egyik pasit, és móresre tanítja Mariát.

Hamish Macbeth kereste telefonon Priscillát. Gondterheltnek tűnt a hangja. Azt mondta, útban van a kastély felé, feltétlenül beszélnie kell a lánnyal.

Priscilla nemsokára hallotta, amint a rendőrségi Range Rover csikorogva megáll az épület előtt. Kiment a férfi elé.

– Hol van Peta Gore? – kérdezte Hamish.

– A szobájában.

– Hát remélem, minden rendben van vele. Láttam berohanni Seant a kocsmába, utánamentem és figyeltem. Valami fogadáson nyert pénzt gyűjtött be. Nem vettek észre, ezért sikerült megtudnom, hogy valamilyen vadmacskát főzött meg és tálalt fel Petának, aki meg is ette azt vacsorára.

– Ez az ember megőrült – kapkodott levegő után Priscilla. – Reméljük, hogy Peta sosem jön rá. A legjobb lesz, ha szólok Johnsonnak, azonnal rúgja ki Seant, ámbár nem tudom, hol fogunk másik séfet találni a szezon közepén.

– Ennél rosszabb a helyzet. Megmondta neki.

– Jaj, ne! Reggelre a nyakunkon lesznek a riporterek. Ez tönkretesz bennünket – nyöszörgött Priscilla.

– Ja, de talán eltussolhatjuk az ügyet. Nézd, van itt valami, ami megdöbbentett Petában. Végtelenül öntelt a férfiakkal kapcsolatban. Vigyél föl hozzá. Hagyd ezt az egészet rám. Ha sikerül elintéznem a dolgot, a nyárra megtarthatod Seant, aztán, ha elcsitul az ügy, megszabadulsz tőle. Szólj Johnsonnak, kezdjen utánanézni egy új séfnek, de ne mondd el neki, miért.

– A falubeliek…

– Ugyan már! – legyintett Hamish. – Őket bármikor el tudom hallgattatni. Most vigyél Petához.

Priscilla fölvezette a férfit a lépcsőn, és bekopogott egy ajtón.

– Bújj be! – mondta egy erőtlen hang.

– Mutasd meg, mit tudsz, Hamish, de csak a jó isten tudja, hogyan fogod ezt elintézni – súgta a lány.

Hamish Macbeth belépett Peta szobájába, és behúzta maga mögött az ajtót. Priscilla tétován várt egy kicsit, majd lement a földszintre.

– Mit óhajt? – kérdezte Peta a langaléta rendőrt, aki sapkával a hóna alatt, alázatosan állt előtte.

– Idejöttem megnézni, jól van-e – felelte Hamish. – Ha jól hallottam, az őrült szakács szarvasragut főzött önnek, és azt mondta, macska volt.

– Szarvast…

– Persze. Tudja, Sean kötött egy ostoba fogadást a falusiakkal, miszerint bárkivel meg tud etetni bármit, így aztán odaadtak neki egy vén vadmacskát. Mivel nem akarta elveszteni a pénzét, beadta önnek, hogy macska volt, pedig valójában a legkitűnőbb szarvaslábszárból készítette. A baj az, ha jól tudom, hogy megsértette önt, és fenyegetőzött.

– Így történt.

– Igen… Nos, épp azt mondta a többieknek is, hogy emiatt naggyon szégyelli magát – folytatta Hamish egyre erősödő akcentussal, mint mindig, amikor fölbosszantotta valami, vagy egy igazán óriási hazugságot kellett kitalálnia. – Az igazat megvallva,

arról beszélt nekik, hogy végtelenül vonzódik önhöz. Hát ez naggyon felháborító volt.

Peta a tükörbe pillantott, s a helyére húzott egy hullámos hajfürtöt.

– Természetessen – folytatta Hamish – biztos vagyok benne, hogy ön inkább távozik, és beperli a szállodát az önt ért sérelemért. De ne feledkezzen meg róla, hogy a médiában ez uborkasszezon, és az ilyesmi valahogy mindig megtalálja az útját a lapokba…

– Jaj, azt nem szeretném – csapott le sietve Peta. Azt akarta, hogy ez a kedves rendőr tovább ecsetelje, mennyire van érte oda a séf.

A nő tudatalattija felfogta, létezik egy kiút: szembe kell néznie azzal a ténnyel, miszerint komoly étkezési rendellenességgel küzd. Ahogyan az alkoholista a reggeli kávét és lekvárt vagy bármi mást okol a krónikus hasmenése miatt, csak az italt nem, Peta mindent hibáztatott, csak az ételt nem.

– Az ostoba tapló csak arról áradozott, hogy ön milyen szép – tett rá Hamish még egy lapáttal.

– Nahát! Férfiak! Egyszerűen nem értem meg magukat.

– Magam sem értem némelyik férfi viselkedését – felelte komolyan Hamish. – Elképesztő, milyen messzire elmennek pusztán azért, hogy magukra vonják egy hölgy figyelmét. Képessek akár megfenyegetni az illetőt. A lényeg az: amennyiben Sean bocsánatot kér öntől, ejti az ügyet?

Peta egyik kövér hüvelykujját rágcsálva nézett föl a rendőrre. Nagyon szerette volna beperelni a hotelt, vagy legalább valami kártérítést fizettetni a Tommel-kastélyszállóval az őt ért sérelemért. De ha megteszi, az egész dolog napvilágra kerülhet, azzal a ténnyel együtt, hogy mennyire rászedhető. Elhitte az ízletes ételről, hogy kivénhedt vadmacska. Az újságok imádnák a sztorit.

– Rosszul voltam – mondta –, és nem csupán rémesen hánytam, hanem rettegtem is.

– Csak engedje be Seant, hadd kérjen bocsánatot. Egy ilyen előkelő hölgy biztosan elfogad egy bocsánatkérést – alázatoskodott Hamish.

– Rendben – felelte, ismét a tükörbe pillantva Peta. – Szentséges ég! Rémesen nézek ki.

Amint Hamish kitette lábát az ajtón, rögtön a sminktáskájáért nyúlt.

– Eddig rendben – mondta Priscillának a rendőr. – Hajlandó ejteni az ügyet, ha Sean bocsánatot kér.

Gyorsan menjünk az irodába, látni akarom a séf személyi aktáját.

Amint megkapta a dossziét, átfutotta az iratokat.

– Utánanéztetek ezeknek az infóknak? – kérdezte.

– Ez Mr. Johnson feladata – válaszolt Priscilla –, de tudod, hogy mennek itt a dolgok. Olyan nehezen kapni jó személyzetet, hogy nemigen foglalkozol az ellenőrzésükkel.

Hamish ott hagyta a lányt, és leszáguldott Lochdubh-ba. Vajon egy olyan kitűnő séf, mint Sean, miért jön fel Skócia északi vidékére? Ez az ember városlakó. Mindig ócsárló megjegyzéseket tesz a felföldiekre. Vagyis, némi szerencsével, volt már büntetve. De erre most nincs idő… Minél tovább magára hagyják Petát, annál inkább rájöhet, hogy a mese, amelyet kitalált neki, abszolút röhejes.

Egyenesen a kocsmába ment, és kivette Sean kezéből a poharat, melyet a séf épp a szájához emelt. Aztán a vendégek felé fordult.

– Ha egyetlen szó kiszivárog abból, amit ez a bohóc mesélt nektek, az egész bandát följelentem becsületsértésért. Jöjjön velem, Sean! Nagy bajban van.

– Gondolom, kirúgnak – mondta rosszkedvűen a férfi, miközben Hamish kitessékelte a kocsmából.

– Még nem. Na, ide figyeljen, maga idióta mamlasz! Tudom, hogy volt már büntetve.

Sean a földre meredt.

– Sőt, börtönben is ült testi sértésért.

– Egy férfinak joga van elverni az asszonyt – motyogta Sean.

Istennek hála a felföldi ösztönökért – gondolta Hamish.

– Nézze, Sean. Én ki tudom húzni a fejét a hurokból, különben holnap reggel már a strathbane-i börtönben ébred.

A séf könyörögve nézett a rendőrre.

– Én művész vagyok – mondta. – Azt a nőszemélyt hús-vér ember nem tudja elviselni.

– Nos, maga el fogja viselni. Most szépen visszajön velem, bocsánatot kér tőle, és megmondja neki, hogy szarvasragu volt, sőt mi több, el kell hitetnie vele, hogy odavan érte.

– Azért az undormányért? Jaj, menjen a pokolba, Hamish!

– A másik alternatíva a börtön. És gondoskodom róla, hogy hosszú ideig bent maradjon.

Sean idegesen nézett körül. Még világos volt, hiszen a felföldi nyáron sosincs teljesen sötét, csak néhány órányi szürkület. Halványzöld égbolt feszült az öböl tükörsima vize fölött. Édes tőzegfüsttől illatozott a levegő, mert errefelé a hőség dacára is begyújtanak, hogy vizet forraljanak a mosáshoz. Egy férfi evezett ki az öbölbe, ékszerként ragyogtak az evezőkről lehulló vízcseppek. A parton sirály csipegetett vidáman a víztől fényes kövek s a csillogó hínár között. A nem éppen a józanságáról híres Sean megszerette Lochdubh-t, ámbár ezt egy percig sem vallotta volna be.

Keserűen sóhajtott fel.

– Jól van, bocsánatot kérek tőle. De ha volna rá mód, hogy eltüntessem ezt a dagadt tyúkot a föld színéről, és megússzam a dolgot, azt is boldogan megtenném.

Szótlanul utaztak a kastély felé.

– Itt vannak a többiek – jegyezte meg Hamish, mikor a keskeny országúton feltűnt előttük a Volkswagen minibusz, és ráfeküdt a dudára.

Ian egy kitérőnél megállt, a rendőrségi Range Rover elviharzott mellette, majd eltűnt egy porfelhőben a Tommel-kastélyhoz vezető felhajtón.

– Ne hagyjon egyedül – könyörgött Sean, amikor Peta Gore ajtaja elé értek.

– Dehogy. Magával maradok – felelte Hamish. – Na, befelé!

A nő az ágyon pihent. Arcát erősen kisminkelte, rózsaszín hálóinge egyáltalán nem illett lángvörös hajához.

Sean térdre ereszkedett a szőnyegen, és elhebegett valami bocsánatkérést. Olyan volt, akár egy részeg glasgow-i ripacs. Az alakítástól Hamish már kezdett besokallni, mert a séf csak nem akart eljutni ahhoz a részhez, hogy végtelenül odavan Petáért. Finoman megrúgta őt a bakancsával.

– És annyi szörnyűséget mondani egy olyan finom és gyönyörű hölgynek, mint ön – sopánkodott Sean. – Soha többé nem tudok emelt fővel járni.

Peta lassan elmosolyodott, és hangosan megkordult a nemrég kiürült gyomra.

– Hát egy kicsit éhes vagyok, szóval, ha összeüt nekem egy omlettet vagy valamit, megbocsátok.

Hamish talpra rántotta a séfet.

– Remek ötlet – mondta lelkesen.

Fél órával később Peta tizenkét tojásból készült sonkás omlettet fogyasztott el nagy halom rósejbni kíséretében, és fölöttébb emelkedett hangulatba került. Priscilla egy palack pezsgőt bontott neki. Mr. Johnsonnak azt mondta, hogy Petának rovata van egy drága magazinban, amelybe szállodákról és éttermekről ír, ezért közölje a személyzettel, hogy különösen figyelmesek legyenek hozzá. Sőt egy ezerfontos díjat is alapított, amelyet évente ítélnek oda a legjobb szállodai alkalmazottnak.

A lány később feszélyezve érezte magát, amiért így átragadt rá Hamish Macbeth füllentési hajlama. Kikísérte a férfit a Range Roverhez.

– Bele se fogok, hogy elmondjam, mennyire hálás vagyok – mondta. – Szerinted most már nem lesznek gondok Seannal?

– Szerintem rendesen fog viselkedni – felelte Hamish. – Csodálatos szakács. A különcsége azért tűnik csak furcsának, mert egy Glasgow-ból jött tapló. Ha valamelyik híres párizsi étteremben dolgozna, nagy egyéniségnek tartanák.

Priscilla a kezét nyújtotta.

– Akárhogy is, nagyon köszönöm, Hamish.

A férfi mogyoróbarna szeme csillogott a félhomályban.

– Mit szólnál egy puszihoz?

– Ó, Hamish! – Priscilla mosolyogva emelte föl a fejét, hogy puszit nyomjon a férfi arcára, ő azonban kicsit elfordult, s az ajka érte a lányét melegen, gyöngéden.

A csók kurta volt, Priscillát mégis különös módon megindította. Hamish egy pillanatig bosszúsan nézett a lányra, majd hirtelen így szólt:

– Hívj, ha baj van.

Priscilla nézte a távozó férfit. Hamish gyorsan elhajtott, nem is viszonozta az integetést.

– A francba! – morogta, miközben zordan tekintett ki a szélvédőn. – Mi a frászért csináltam ezt? Eszem ágában sincs újra átélni ezt az egész szamárságot.

Másnap reggel Maria mérgesen konstatálta, hogy nekik külön ebédlőben terítettek reggelihez. Erről kizárólag Peta tehetett, a szálloda személyzete mégis úgy bánt vele, akár egy királynővel. A séf kétszer is

bejött, és alázatosan megkérdezte, van-e valami különleges kívánsága, amit elkészíthetne neki. A zabagép persze széles mosollyal fogadta a figyelmességet. Önmagához képest meglepően visszafogottan evett, és Mariának csakhamar leesett a tantusz: a férfiak mind Peta óhaját lesik. Sir Bernarddal és John Taylorral is szemérmetlenül flörtölt.

Kacérságában odáig elment, hogy régi, obszcén vicceket is megengedett magának a püspökről meg az utcalányról. Csak Crystal nevetett. Ő is szerfölött figyelmes volt a nagynénjével. Új frizurájával úgy festett, mintha alaposan megtépázta volna a tengeri szél, de kissé jellegtelen arca mégis olyan előkelően gyönyörű volt, mint mindig. Nagyon rövid sortot viselt magas sarkú szandállal.

Maria, aki sajnálta, hogy az előre megszervezett program miatt a társaság nem indulhat el korán és nem léphetnek meg Peta elől, most fölállt.

– Mint a programjukból láthatják, ma délutánra színházi látogatást terveztünk Strathbane-ben – mondta. – Késő délelőtt indulunk, és a buszon fogyasztjuk el az ebédcsomagokat. Egy skót darabot nézünk meg, remélem, valamennyiüknek tetszeni fog.

– Légkondicionált a színház? – tudakolta Sir Bernard, aki már most izzadt a párás hőségben.

– Nem tartom valószínűnek. Még Londonban sem tudok légkondicionált színházról.

Mr. Johnson jött be, s egy faxot adott át Petának.

– A könyvelőmtől jött – lelkendezett sugárzó mosollyal a nő. – Képzeld, Maria, most hárommilliót érek.

– Hárommillió fontot? – kiáltott fel Sir Bernard.

– Pontosan – felelte Peta.

– Ez bámulatos. Egy házasságközvetítő ügynökség résztulajdona biztosan nem hozhat ekkora bevételt.

– Nem, aranyom. Egy gazdag férj, aki rengeteget hagyott rám, és egy jó bróker.

Sir Bernard számítóan fürkészte a kövér nőt. Hárommillió. Ő is gazdag, de sosem lehetsz annyira gazdag, hogy ne akarj még többet. Egy ilyen hozománnyal bővíthetné az üzletláncát. És ahogy ez a nőszemély zabál, úgysem él soká.

John Taylor megszédült. Az ő olvasatában a férfiaknak van rengeteg pénzük, nem a nőknek. Peta már-már túl van azon a koron, hogy szülhessen. Mennyi is lehet… talán… negyvenöt, de ez akkor is hárommillió. Ha feleségül veszi, a hárommillió az övé

lesz, ő legalábbis a sajátjának tekintené. És mit szólna a fia meg a lánya, ha a halála után valaki más örökölné a vagyont? Persze, ha előbb halna meg, mint Peta, az elrontaná az igazi hatást. Ez a nő nem élhet soká. A súlya biztos szörnyű megterhelés a szívének.

Hárommillió – gondolta Matthew Cowper. – Vásárolhatnék egy főúri lakot, ahová meghívhatnám az igazgatót meg a feleségét, és láthatnám, hogy kocsányon lóg a szemük. Saját Rollsszal mehetnék munkába. Egy frászt! Sofőröm lenne. Peta fura szerzetnek tűnik, de egy fura szerzet férjének lenni főúri lakban nem ugyanaz, mint egy fura szerzet férjének lenni egy kis földszintes vityillóban. Falstaffinak és excentrikusnak tekintenék a nőt.

A férfiak közül csupán Peter Trumpington maradt szenvtelen.

Ez szörnyű – gondolta Jenny Trask. – Az összes jelen levő férfi undorítóan számító tekintettel vizslatja Petát. Valamennyien tehetősek. Jó, Matthew Cowpernek, azt hiszem, mindössze remek fizetése van, de a kapzsiság ott ül az arcukon. Bizonyos tekintetben mindnyájan mohók vagyunk – szerelemre, pénzre, szeretetre. Bárcsak ne szólt volna Peta arról a hárommillióról! Deborah, Jessica és Mary úgy néznek rá, mintha meg tudnák fojtani egy kanál vízben.

Crystal hátradőlt a székén, művészien összekuszált haja elrejtette arckifejezését. Jenny azon tűnődött, mi járhat a lány fejében, s vajon eleve azzal a szándékkal kísérte el a nagynénjét a Felföldre, hogy az örököse lesz? Mindazonáltal amikor a társaság fölállt és elindult kifelé, Crystal színtelen hangon közölte, hogy rengeteg dolga van, és nem tart velük.

A buszon Matthew, John és Sir Bernard szinte egymást ölték, hogy Peta mellé ülhessenek. A legifjabb és legfürgébb Matthew jutott oda először.

A színházban azonban Johnnak sikerült egy Peta melletti székre manőverezni magát, mégpedig egy óriási doboz csokoládé révén. A társaságnak nem egy helyre szólt a jegye, párosával ültek szerteszét a nézőtéren. Rendben lement a lármás skót darab, a finálában skót kislányok dobálták magasra a lábukat rövid skót szoknyában, a strathbane-i munkás fúvószenekar hangos muzsikájára.

A hazafelé vezető úton Sir Bernardnak sikerült biztosítani a helyét Peta oldalán. Deborah szótlanul gubbasztott Jenny mellett. Tökéletesen elvesztette túláradó jókedvét. Csak Peter Trumpington és Jessica Fitt tűnt boldognak, a furcsa pár a busz végében foglalt helyet, a szemrevaló férfi és a szürke nő.

Mariának remegett a keze. Alighanem Peta küldette magának azt a faxot. Totális rémálom lesz ez a hét.

Bárcsak meghalna ez a zabagép!

Aznap este a vacsoránál Peta ismét nagyon keveset evett, inkább tréfálkozott. John, Matthew és Sir Bernard pedig láthatóan azon versengett, ki tud a leghangosabban nevetni a viccein.

Étkezés után, kilenc órakor Peta hirtelen bejelentette, hogy fölmegy és lefekszik. Crystal, mint valami csodaszép árnyék, követte. Deborah nem szólt Sir Bernardhoz, azt mondta, kimegy és jár egyet. Mary French komisz megjegyzést tett a yuppie-kra, majd közölte, hogy megtalálta a kastély könyvtárát, oda vonul vissza, mivel a könyvek bármikor jobbak a férfiaknál. John Taylor azt mondta, aludni megy. Öreg, és kimerítette ez a nap. Matthew szintén sétálni indult, miután megjegyezte, hogy a világos éjszakák miatt a nap bármely órájában sétálgathat az ember. Sir Bernard csatlakozni akart hozzá, de a fiatalember pimaszul azt felelte, jobban kedveli a saját társaságát. Sir Bernard így egyedül indult útnak.

Jenny megkérdezte Priscillától, kölcsönvehetné-e a kastélyszálló egyik autóját.

– Természetesen – felelte a lány. – Jöjjön az irodába, szükségem lesz a jogosítványa számára.

Amint fölírta a számot, Priscilla így szólt:

– A kulcsokat a kocsiban találja. Az autólopás az egyetlen bűntény, amely még nem érte el Lochdubh-t. Hová megy?

– Csak le, a faluba.

– Meglátogat valakit? – kérdezte kedvesen Priscilla.

– Nem ismerek senkit – vetette oda Jenny, és kiment.

Fél órával később Priscilla úgy döntött, maga is leszalad a faluba, és benéz Hamish Macbethhez.

A rendőrőrs előtt ott parkolt a szálloda kocsija.

A lány megfordult, és visszahajtott a kastélyba.

A rendőrőrsön Jenny minden kertelés nélkül épp ezt mondta:

– Biztosan furának tartja, hogy egy olyan ügynökséghez kellett belépnem, mint a Magányos Szívek Klubja.

– Manapság ez a divat. Pusztán erre gondoltam.

Hamish hallotta, amint közeledik egy autó, megáll, majd megfordul és elhajt. Biztos volt benne, hogy Priscilla ült a kocsiban, és némi bosszúsággal nézett Jenny Traskra.

– Rendőr vagyok, Miss Trask – mondta. – Nem szoktam meg, hogy ilyen későn zavarjanak, hacsak nem rendőrségi ügyről van szó. Várnak még rám feladatok, mielőtt lefekszem. Valami fontos ügyben keresett föl?

– Úgy éreztem, találkoznom kell valakivel, aki épelméjű – felelte vadul improvizálva Jenny. A dolgok nem úgy alakultak, ahogyan tervezte. Arra gondolt, Hamisht talán fölcsigázza a látogatása. – Bárcsak sose jöttem volna ide. Ez az egész annyira idegen, vad és hátborzongató. Fura gondolataim támadnak. – Tisztában volt vele, hogy csak locsog, de valahogy képtelen volt abbahagyni. – Tegnap éjjel kinéztem az ablakon, és mintha egy hatalmas árnyék közeledett volna a kastélyhoz. Egy felhő volt csupán, mégis hátborzongató érzéseim támadtak. Egyszer moziban voltam egy barátnőmmel, és még le sem ültünk, amikor azt mondtam neki: „Menjünk arrébb, valaki a hátunk mögött őrült.” Nos, koromsötét volt, mivel akkor kezdődött a film, ezért a barátnőm azt felelte, ez ostobaság. De néhány perccel később egy

öregasszony trágárságokat kezdett motyogni mögöttünk.

Hamish hirtelen támadt éberséggel nézett a lányra.

– Tehát úgy véli, hogy a kastélybeli társaságból valaki őrült?

– Az egészben van valami nyugtalanító – válaszolta kicsit dacosan Jenny. Ez a felföldi rendőr olyan érzést keltett benne, mintha ostoba volna.

– Miért akar férjhez menni? – kérdezte aztán Hamish.

Jenny elvörösödött.

– Tudja, a legtöbb ember megházasodik. Én csak titkárnő vagyok egy ügyvédi irodában. Nem olyan nagy karrier, amit sutba ne dobnék azért, hogy feleség és anya legyek.

– És miért nem csinál nagy karriert? – Hamish hátradőlt, s összekulcsolta a kezét a tarkója mögött.

– Tessék?

– A családjának biztosan van pénze, különben a Magányos Szívek Klubja nem fogadta volna el a jelentkezését. Tehát tanulhat jogásznak. Szerezzen

jogi diplomát. Igen, igen. – A rendőr félig lehunyta a szemét. – Már látom is magam előtt: Jenny Trask királyi tanácsos, a szegények és elnyomottak védelmezője.

– Még csak meg sem fordult a fejemben soha. – Jenny félszegen fölnevetett. – Én… hogy én kiálljak a bíróság elé? Túlságosan szégyellném magam.

– Kétlem, hogy akárcsak egy csöppet is szégyenlős volna, ha védene valakit, ha valakinek az ártatlanságáért harcolna – felelte Hamish.

A lány szorosan a mellkasához szorította a rendőrtől kapott bögrét. Szinte látta magát parókában és talárban, aztán a tévében, a bíróság épülete előtt, egy sikeresen fölmentett, mosolygó hírességgel az oldalán.

– Most pedig – emlékeztette szelíden a lányt Hamish –, késő́re jár, szóval…

Jenny gondolatai visszatértek a valóság talajára, és pislogva nézett a férfira.

– Ó, igen, mennem kell. Köszönöm a kávét.

Miután a lány távozott, Hamish derűsen csóválta a fejét. Fölvillantott Jenny előtt egy álmot, amelyen boldogan kérődzhet a hét hátralévő részében.

Kiment megnézni, bezárta-e éjszakára a tyúkketrecet, aztán a kertkapuhoz baktatott, és lenézett az öbölre.

Hirtelen támadt szélroham száguldott át a tengeröblön, vadul megtáncoltatta a hajókat, belecibált a rendőrőrs ajtaja fölött futó rózsákba, lekapta a szemetes edény tetejét, végigrepült Lochdubh-n, s amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan távozott is.

A hullámok lecsendesültek, ismét párás és mozdulatlan lett a levegő, néhány csillag erőtlenül ragyogott a halványan derengő égbolton.

Hamish fogta a kuka tetejét, és ösztönös mozdulattal visszatette a helyére. Olyan volt, mintha a szél a Tommel-kastély felé száguldott volna. A férfi babonásan megborzongott.

– Ostobaság! – korholta magát, miközben bement a házba. – Éppolyan szamárság, mint Jenny képzeletbeli őrültje odafent a kastélyban.

Negyedik fejezet

tátogat, ím, a Halál,

s poklokon átdübörög

ALFRED, LORD TENNYSON

Amikor reggel a társaság összegyűlt az autóbusz előtt, a táj elvesztette a maga kristálytiszta, éles színeit. A terv szerint egy haltenyésztő telepet látogatnak meg, ebédre visszatérnek a szállodába, majd lazítással töltik a délutánt: teniszeznek, vagy krikettet játszanak a parkban.

Bár korán volt még, Crystal ennek dacára megjelent a busznál. Rövid nyári ruhát viselt, amely vajmi keveset hagyott a képzeletre bámulatos alakjából.

– A néni nem jön – közölte. – Elment. Üzenetet hagyott, hogy lement a kora reggeli járathoz.

A nők láthatóan föllélegeztek.

– Hál’ istennek – motyogta Maria.

Priscilla nézte, amint a régi Volkswagen minibusz elhajt a társasággal, és feszengve azon tűnődött, hátha Peta mégiscsak meggondolta magát Sean viselkedésével kapcsolatban.

Mr. Johnson, a szállodaigazgató lépett a lányhoz.

– Csakhogy megszabadulunk tőlük – sóhajtotta.

– Mrs. Gore fölkelt és távozott – mondta Priscilla.

– Akkor jó lesz, ha máris szólok Seannak, hogy ne vesződjön az ebédkészítéssel. Nem kedvelem azt a dagadt nőszemélyt, de csodákat művelt Seannal. Lamentálás nélkül mindent megcsinál. Már kezdtem azt hinni, hogy Peta Gore igazi kincs. Mondja, miért nem vesz ki egy szabadnapot? A nő elment, és az apja sincs itt, hogy szekálja.

– Mi lesz az ebédeltetéssel?

– Az összes pincérnő munkába állt, és én is itt leszek.

Priscilla habozott, majd így szólt:

– Talán magamhoz veszek egy ebédcsomagot, és elmegyek valamerre.

A szinte szervilis Sean segítségével két személynek is elegendő ételt pakolt egy piknikkosárba, beemelte a Range Roverbe, majd lehajtott a rendőrőrshöz.

Hamish az előkertjében egy nyugágyon heverve újságot olvasgatott.

– Látom, sikerült megfékezned a bűnözési hullámot Lochdubh-ban – jegyezte meg a lány. – Ha most Blair detektív-főfelügyelő látna…

– Az az átok Spanyolországban üdül. Mi hozott ide? Minden rendben van fönt a kastélyban?

– Nagyon is. Peta elment. Egy üzenetet hagyott, miszerint legyalogolt, hogy elkapja a reggeli autóbuszt.

Hamish lassan letette kezéből az újságot.

– Ez fura – motyogta.

– Mi a fura? Mármint, mi lehet annyira meglepő egy olyan nő viselkedésében, akinek az egész életstílusa furcsa?

– Hát valószínűleg volt nála egy nehéz bőrönd…

– Miért? Egyáltalán nem öltözött valami jól. Néhány bő pamutruha meg hasonló…

– Egy ilyen zabagép eldugott volna valami finomságot a bőröndjében. Talán egy egész sonkát és néhány marhaoldalast.

– Nos, ha így volt is, mostanra már megette. De hová akarsz kilyukadni?

– Egy kövér nő, akinek rengeteg pénze van, hajnalok hajnalán fölkel, és lecipeli a bőröndjét az országútig, hogy várjon az autóbuszra… Ez naggyon különös. Ráadásul, ha torkig lett az egésszel, sokkal inkább rávallott volna, ha ezt mindenkivel közli, mielőtt távozik. És az unokahúgának mindenképpen mondott volna valamit.

– Régóta nem volt dolgod bűnténnyel – jegyezte meg nevetve Priscilla. – A nő elment, és kész. Van kedved piknikezni? Fölmegyünk valahová a lápra, ahol szívhatunk egy kis friss levegőt.

– Boldogan. Csak bekapcsolom az üzenetrögzítőt. És bedobom a kocsiba az egyenruhámat.

– Te valami zűrre számítasz.

– Sosem lehet tudni. Nem szeretném, ha belefutnánk valamibe, és civilben lennék, amikor rohanva érkeznek a kapitányságról a zsaruk…

– Ez az időjárás az oka – csóválta fejét a lány. – Ez mindenkit megőrjít. Még mindig ragadósan párás, és levél se rezdül. Mintha fenyegetést hordozna.

Maria, miután a társaság visszaért a szállodába, egyenesen Peta szobájába ment. Az öltözőasztalkán ott volt az írógéppel írt üzenet, amelyet nem írt alá.

Ez állt a papíron: „Elmentem, hogy elérjem a kora reggeli autóbuszt. Torkig vagyok ezzel a hellyel.”

Maria homlokráncolva nézte az üzenetet. Történt valami, ami felbosszantotta Petát? Kinyitotta a szekrényt, aztán a fiókokat. Az üzlettársa összes ruhája eltűnt. Aztán bement a fürdőszobába. Az első, amit észrevett, Peta neszesszerje volt, mely a zsinórján lógott az egyik vízcsapról. Leakasztotta és kinyitotta. Dezodor, fogkrém, hajcsatok meg egy drága szappan volt benne. Peta fogkeféjét azonban nem látta. A zavarban levő, egyszersmind megkönnyebbült Maria magához vette a kis táskát. Majd Londonban visszaadja Petának.

Jenny Trask egy nyugágyon ült a gyepen. Peta már nem volt velük, így lecsendesültek a dolgok. Mary French krikettezni tanította Matthew Cowpert, magas, parancsoló hangja eljutott Jenny füléig. A teniszpálya felől vidám nevetés hangja hallatszott. Deborah teniszezett Sir Bernarddal. Peter Trumpington és Jessica Fitt a virágágyások mellett sétálgatott. Jennyt kicsit bosszantotta, hogy Peter, noha kétségtelenül felületes fiatalembernek látszott, akivel nemigen lehet intelligens beszélgetést folytatni, viszont jóképű és gazdag, furamód fesztelenül érzi magát a hervatag Jessicával.

Noha meglehetősen kishitű volt, azt azért tudta, hogy messze ő a legjobb külsejű a nők között, természetesen Crystalt nem számítva, aki a

közelében napozott a pázsiton egy elképesztően falatnyi bikiniben.

Árnyék vetődött Jenny fölé, s a lány fölpillantott. John Taylor állt ott, udvariasan megemelve a kalapját.

– Nem bánja, ha csatlakozom?

– Örülök neki – felelte udvariasan Jenny.

A férfi odahúzott egy nyugágyat, és leült.

– Nem tartja furcsának, hogy Peta így ment el? – kérdezte a lány.

Anélkül, hogy tudta volna, a férfi szinte ugyanazt mondta, mint korábban Priscilla:

– Vele kapcsolatban minden furcsa.

– Meglehet, de rettentően hiú volt, és… Jaj, istenem, úgy beszélek róla, mintha már nem élne. Nos, szemlátomást abban lelte a kedvét, hogy ingerelte Mariát, és versengett vele. Hihetetlen, hogy úgy ment el innen, hogy előtte nem hibáztatott senkit.

– Talán ily módon fejezte ki a tiltakozását – felelte lassan John. – Maria, ha jól látom, aggódik, és Peta talán épp ezt a hatást akarta kiváltani.

– De reggeli nélkül ment el! Na, mindegy. Ez a látogatás legalább rávezetett, hogy elgondolkodjam a karrieremről.

– Milyen tekintetben? – kérdezte John. – Azt hittem, a jövetelének célja a férjhez menés.

– Igen, az volt. Bizonyos tekintetben hálás vagyok Petának, amiért ilyen visszataszítóvá tette ezt az egész társkereső és házasságközvetítő üzletágat. Azon tűnődöm, hogy beiratkozom a jogra.

John hirtelen támadt nehezteléssel nézett a lányra.

– És kétség sem fér hozzá, hogy bíró lesz önből. Tudja, miért?

– Nem.

– Azért, mert a tessék-lássék engedékenység lassan tönkreteszi az ország jogrendszerét. Egy olyanból, mint maga, bírót csinálnak, no nem a tehetsége, a zsenialitása vagy a képességei miatt, hanem pusztán azért, mert nő. Először az etnikai kisebbségek voltak soron, most a nyavalyás nők.

– Még csak neki se láttam a tanulásnak – felelte erőtlenül Jenny –, de ön már előre minősíti a képességeimet. Ez aligha helyes jogfelfogás.

– Lárifári! – csattant fel John, majd fölállt, és dühösen elvonult.

Kellemetlen alak – gondolta Jenny, miközben a férfit követte a tekintetével. – Mégis kicsoda ő, hogy ilyen magas lóról beszéljen velem? A színházban ott tüsténkedett Peta körül, és hízelgett neki.

Nemsokára föltápászkodott a nyugágyból, és bement az épületbe. Mr. Johnson és Sean állt a recepciós pultnál. A séf épp azt állította, hogy „a kövér nő” egészen biztosan reggelizett; jobban mondva, ha jól tudja, a szálloda egyik piknikkosarával ment el, és különféle ínyencségekkel a konyhából. Mr. Johnson megjegyezte, hogy Priscilla csomagolt össze, és vitt magával egy piknikkosarat, mire Sean azt felelte, arról tud. Valószínűleg azzal a semmittevő rendőrrel romantikázik.

Jenny fölment a szobájába. Tehát van valami Priscilla és Hamish között. De annak ellenére, hogy már egy ideje biztosan ismerik egymást, nincsenek eljegyezve.

A lány megfordult, és leszaladt a lépcsőn. Mr. Johnson még mindig Seannal vitatkozott. Félbeszakította őket, és megkérdezte az igazgatót, elkérhetné-e a szálloda egyik kocsiját.

– Lássuk csak – gondolkodott hangosan Mr. Johnson. – Priscilla elvitte a Range Rovert, Dougie a

Minit kérte el, az ezredes a saját kocsijával van. A régi Volvo kint lesz, elöl. Azt elviheti. A kulcsot benne találja.

– Elfelejtettem korábban megkérdezni, fizetnem kell az üzemanyagért?

– Ha rövid útra megy, nem. De sose hagyja üresen a tankot. Ha nagyobb távolságot tesz meg, mindig tankoljon bele annyit, amennyit elhasznált. Megvan nálunk a jogosítványszáma?

– Múltkor Priscilla fölírta.

– Akkor rendben. A maga helyében azonban nem mennék túl messze. Rossz idő várható.

– Hiszen egyetlen felhő sincs az égen.

– Az előrejelzés rossz időt mond, és lilás köd ül a hegyeken, ami vihart jelent.

Jenny beszállt az autóba, az összes ablakot kinyitotta, és elhúzta a napfénytetőt is. Gyorsan lehajtott a rendőrőrshöz, de Hamishnek nyomát sem látta. Ezek szerint alighanem Priscillával piknikezik. A lány továbbgurult a kikötőhöz, a partfalnál állította le a kocsit.

Melege volt, és szomjazott, így aztán bement a lochdubh-i kocsmába, ahol gin-tonikot rendelt, ám

tüstént azt kívánta, bárcsak ne rendelt volna, ugyanis a bár teli volt férfiakkal, egyetlen nőt sem látott.

– Mennyi lesz? – kérdezte a csapost.

– A fickó ott a pult végén, az fizette.

Jenny elpirult.

– Kicsoda? Hogyan? Én igazán…

Magas, munkásruhát viselő fiatalember ment oda hozzá.

– Hát nagyon úgy festett, mint akinek szüksége van egy italra – mondta. Lefegyverző mosolya volt, sűrű, fekete, hullámos haja és nagyon kék szeme.

– Maga hívott meg? – kérdezte Jenny.

– Igen, mindig szívesen fizetek egy szép lánynak egy pohár italt. A Baxter Erdőgazdaságnál dolgozom, az öböl túloldalán, de mára végeztünk. Az egyik fickó kidőlt a hőségtől.

Jenny ellazult. A férfi ártalmatlannak és barátságosnak tűnt. A lány megitta az italt, miközben beszélgettek, majd ő fizette a következő rundot, aztán valahogy ott találták magukat az egyik nyikorgó kocsmaasztal mellett, s az életük történetét mesélték

egymásnak. Jenny merőben megfeledkezett Hamish Macbethről.

A rendőr és Priscilla későn költötték el az ebédjüket. Hamish váratlanul úgy viselkedett, mint azok a bosszantó alakok, akik sosem tudják eldönteni, melyik helyet válasszák piknikezésre, ám a lány végül fellázadt. Miután jó néhányszor körbejárták a keskeny, kanyargós felföldi utakat, a lápvidék tetején egyszer csak megállt egy olyan helyen, ahonnan jó kilátás nyílt mind a kastélyra, mind a környező vidékre.

Miközben falatoztak, Hamish állandóan Peta távozásáról beszélt, csűrte-csavarta a miérteket, mígnem Priscilla élesen fölcsattant:

– Már a nő neve hallatán is elalszom. Ejtsd már ezt a témát, Hamish.

A férfi szeme csúfolódva villant.

– Miről szeretnél beszélni? Rólunk?

– Ne butáskodj!

– Mi ebben a butaság? – kérdezte elszánt huncutsággal a férfi. – Elvégre itt vagyunk… egy férfi és egy nő, a romantikus skót Felföldön.

– A skót Felföld csak azoknak romantikus, akik nem itt élnek – felelte valami más témát keresve Priscilla. – Nézd azokat az egerészölyveket!

Hamish leárnyékolta a szemét, és fölpillantott az égre. Nem messze tőlük két madár körözött lustán az égbolton.

– Az egerészölyvek helyesen gondolkodnak – jegyezte meg. – Nekik nem kell házasságközvetítő ügynökség. Még mindig be akarsz lépni a Magányos Szívekhez?

– Természetesen nem. De mi ütött beléd, Hamish? Van benned valami… nyugtalanító.

– Ha azt akarod, hogy nyugodt legyek, ne egyezz bele a csókolózásba.

– Én csak egy puszinak szántam az arcodra.

– Jaj, Priscilla! – Hamish közelebb húzódott a lányhoz a ruganyos hangán, aki elkerekedett szemmel nézett rá, s ökölbe szorította a kezét. Aztán átkarolta a vállát, s az övé felé fordította az arcát.

Sikoly hasított a néma tájba. Hangos, félelmetes sikoly.

Hamish talpra ugrott, és találomra körülnézett. A sikítás közelebbről hallatszott, most olyannak tűnt, mint egy alagút felé tartó régi gőzmozdony fütyülése.

A rendőr kirohant az útra. Egy kisfiút látott, aki egy még kisebb gyereket húzva maga után lefelé szaladt az úton, és sikoltozott.

A gyerekek egyenesen Hamishbe szaladtak, az idősebbik átkarolta a térdét.

– Nyugi, nyugi! – mondta komolyan Hamish, mire a fiú abbahagyta a sikoltozást, és bömbölni kezdett. Hamish lefejtette őt magáról, majd megfogta a vállát. Fölismerte a gyerekeket, Jamie Ferguson volt, meg a kisöccse, Bill.

– Jamie! Jamie! Én vagyok az, Hamish Macbeth. Mi a baj?

– Meghalt! – kiáltotta Jamie, és újra elfogta a zokogás.

– Hol? – Hamish kicsit megrázta a gyereket.

– Hát ott. – A kisfiú arrafelé mutatott, ahonnan jöttek, a köröző egerészölyvek irányába.

Priscilla is kijött hozzájuk az útra.

– Gondoskodj róluk – mondta Hamish. – Adjál nekik forró édes teát, még maradt valamennyi a kancsóban.

Futva indult el fölfelé az úton.

A vidék minden centiméterét ismerte, tudta, hogy a következő kanyarnál, ott, ahol a ragadozó madarak köröznek, egy használaton kívüli kőbánya van, amely kis amfiteátrumot formál az országút mellett.

Lerobogott a bányába, és körülnézett. Egy hatalmas kőtömb mögül lábfejet látott kikandikálni, egy kövér, szandálba bújtatott lábfejet, festett körmökkel.

Megkerülte a követ.

Peta Gore hanyatt feküdt, élettelen szeme a rezes színű égboltra meredt. Egyik kezében hatalmas, félig megevett szendvics. A legrémesebb, a végső megaláztatás azonban a szájába gyömöszölt nagy, piros alma volt.

A rendőr lehajolt, megfogta a nő pulzusát. Ösztönösen csinálta, ámbár tudta, hogy halott. Keréknyomokat pillantott meg. Halványak voltak a bánya kövezetének porában. Aztán fölegyenesedett, és fölnézett az égre. Már sötétebb volt a színe, és párás fuvallat érintette az arcát.

Kétségbeesetten rohant vissza oda, ahol Priscilla a két gyereket pátyolgatta.

– Peta az. Halott – mondta. – Vidd le a két fiút Lochdubh-ba, hívd fel Strathbane-t, aztán hozz segítséget. Szedj össze néhány férfit, mondd meg nekik, hogy hozzanak ponyvákat meg sátrat. Hamarosan kitör a vihar. Igyekezzetek! A francba, az egyenruhám!

Előkapta a Range Rover rakteréből az uniformist, sebesen lekapta magáról a kényelmes civil ruhát, és átöltözött, miközben Priscilla gyors, ügyes mozdulatokkal eltakarította a piknik maradékát és beimádkozta a remegő fiúkat a kocsiba.

Hamish visszaszaladt a kőbányához, ahol a holttest hevert. Ezúttal azonban előtte őrködött, véletlenül sem akart rátaposni valamilyen nyomra. Karjával verdesve próbálta elhessegetni az egerészölyveket, s csak annak örült, hogy nem szálltak le lakmározni, mielőtt a srácok fölfedezték a testet.

Tejfehérre változott az ég. Alighanem mindjárt itt a vihar. A rendőr inkább tapasztalatból tudta, mintsem a nyugat felől süvöltő szélből. Az égbolt előbb szürke lesz, aztán fekete, majd úgy szakad az eső, mintha dézsából öntenék, s hacsak nem az emberek érkeznek meg előbb a sátorvásznakkal, elmos

minden nyomot, annak a gumiabroncsnak a rajzolatát is.

* * *

Jenny Trask elszalasztotta a nagy felbolydulást, amelyet Priscilla okozott, amikor berobbant a bárba, addigra ugyanis már távozott a favágójával, Brian Mulligannel. Hihetetlenül sokat ittak, aztán magával vitte a férfit a kastélyszálló bárjába, ahol folytatták az italozást. A bár ajtaján átkukucskálva Jenny látta, hogy sem az előcsarnokban, sem a portáspult mögött nincs senki, így aztán jó ötletnek tűnt fölcsempészni Briant a szobájába, ahol végül a gyűrött lepedők közt úgy érezte, mozog a föld, s az egymást követő dörgések mintha alapjaiban rázták volna meg a kastély épületét.

Odakint a Volvo nyitott ablakokkal és napfénytetővel állt a dühöngő viharban, s a bezúduló esővíz elárasztotta a kocsit.

Hamish minden ízében reszketve állt a szakadó esőben. Peta holtteste fölé sátrat emeltek, a kőbánya java részét ponyvákkal terítették le. Doktor Brodie megvizsgálta a testet, aztán közölte, hogy véleménye szerint Peta az egész almát mohón begyömöszölte a szájába, és megfulladt. Hamish lassan csóválva a fejét mindössze annyit fűzött hozzá, kíváncsi lesz, mit szól majd ehhez a rendőrségi patológus.

Odakint az úton falubeli férfiak ücsörögtek az autókban, whiskys üvegeket adtak körbe, és izgatottan beszélgettek.

És éppen amikor tovagomolyogtak a viharfelhők, s halvány fény kezdte bevilágítani a nyomasztó helyszínt, megérkezett a strathbane-i kapitányságról a rendőrcsapat.

Hamish döbbenetére nem más szállt ki elsőként az egyik autóból, mint Blair detektív-főfelügyelő meg beosztottai, Harry MacNab és Jimmy Anderson nyomozók.

Hamish ostobán meredt a főfelügyelőre.

– Azt hittem, Spanyolországban van.

– Ja. Hát visszajöttem – morogta Blair. – Álljon félre, öcskös, és engedje oda a szakértőket.

A fehér overallos helyszínelők már készen álltak. A rendőrségi patológus bement a sátorba, majd kidugta fejét a hasítékon.

– Az eső elállt. Ezt elvihetik.

Jó néhány rendőr bontotta le a sátrat. Bágyadt napsugár sütött az égről, megvilágította Peta élettelen arcát.

– Éppolyan, mint egy nyárson sült disznó – jegyezte meg röhögve Blair.

Doktor Brodie lépett közelebb hozzájuk.

– Épp azt magyaráztam Macbethnek – mondta a patológusnak –, hogy a hölgyet nagyevőnek tartották, az egész falu erről beszélt. Ide jött piknikezni, betömött egy egész almát a szájába, és megfulladt.

– Fulladás okozta a halálát, ez biztos – felelte a kórboncnok, és ismét letérdelt a holttest mellé.

Blair bosszúságára Hamish ment oda. Hosszú ujjával Peta orrlyukára bökött.

– Nézzék azokat az apró sérüléseket – mondta. – Azt hiszem, valaki begyömöszölte az almát a szájába, és olyan erősen összeszorította az orrát, hogy ne kaphasson levegőt. Nyilvánvaló gyilkosság. Kavicsos részen fekszik, és látni lehet, hol verte föl a lábfeje a kavicsot, miközben vonaglott.

– Jaj, az isten szerelmére! – nyögött fel Blair. – Talán a szakértőkre kéne hagynia a diagnózist, nagyokos.

A patológus azonban kíváncsian kapta fel a fejét.

– Maga ismeri ezt a nőt, Macbeth?

– Igen. Peta Gore a neve. Partner volt a Magányos Szívek Klubja házasságközvetítő ügynökségnél, amely fölhozta néhány ügyfelét a Tommel-kastélyszállóba, ahol pillanatnyilag is tartózkodnak. Noha Mrs. Gore üzlettárs, a céget valójában Maria Worth vezeti, aki igyekezett titokban tartani az utazást az áldozat elől. Peta Gore ma reggel hagyott egy üzenetet, miszerint elmegy, mégpedig gyalog, hogy elérje a reggeli autóbuszt. Csakhogy hol vannak a ruhái, hol a bőröndje? És hosszú az út a buszmegállóig.

A kórboncnok újra a holttest fölé hajolt.

– Igaza lehet. Gondoljanak csak bele… ha a nő fulladozni kezdett, kivehette volna az almát a szájából. Ez gyilkosság, mégpedig egy páratlanul elvetemült gyilkosság. És mondok maguknak még valamit. Bár nem mindig lehet pontosan megállapítani a halál időpontját, azért megkockáztatnám a feltételezést, és azt mondom, valamikor a múlt éjszaka halt meg.

Óvatosan felszedték a földről a ponyvákat, a rendőrségi fotós pedig felvételeket készített a keréknyomokról.

– Nagyon halvány – mondta –, szerencse, hogy itt volt, és sikerült lefedetnie, Macbeth.

Blair haragos tekintetet vetett Hamish felé. Kétségtelen, hogy oldott már meg gyilkossági ügyeket, és hagyta, hogy ő arassa le a sikert, de mielőtt elindultak a kapitányságról, a főnök ezt mondta neki: „Ha gyilkosság történt, Hamish biztosan hamar előrukkol egy ötlettel, hogy ki tette.” Ez bizony fájt. Ami még rosszabb, a rendőrfőnök Hamishként utalt Macbethre, Blairnek pedig nagyon nem tetszett ez a bizalmaskodás.

Átölelte a rendőr vállát.

– Maga bőrig ázott, öcskös – mondta. – Menjen, szaladjon le az őrsére, és szárítkozzon meg. Anderson leviszi. Egyébként a maga kocsija hol van?

Hamishnek nem állt szándékában elmesélni, hogy szolgálati időben a lápon piknikezett Priscillával – legalábbis egyelőre nem.

– Két kisfiú találta meg a holttestet – felelte. – Megkértem valakit, hogy vigye haza őket.

– Akkor Andersonnal megy. Majd telefonálok, ha szükségünk lesz magára.

– Azt jól teszi – vágta rá Hamish –, különben kénytelen leszek független jelentést írni Strathbane-be. – Elsétált Jimmy Andersonnal, ott hagyva az utána bámuló Blairt.

– Mi hozta vissza ezt a vén utálatost Spanyolországból? – kérdezte Jimmytől, immár Lochdubh felé az autóban.

Az ég már majdnem kitisztult, de élénk szél támadt, s felborzolta az öböl vizét. Az aranyidőnek vége, és valaki meggyilkolta Petát.

– Egy bárban piált valahol a Costa Braván – felelte a nyomozó –, belekötött egy spanyolba, végül bemosott neki. Szóval a spanyol hívja a rendőröket, kiderül, hogy valami városi nagykutya. Blair tiltakozik, ő is rendőr, mire a spanyol zsaruk közlik vele, hogy akkor ez még nagyobb szégyen, és ha nem akarja, hogy az esetnek nyoma maradjon, jobban teszi, ha felül az első repülőgépre.

– Jaj, miért is nem tartóztatták le? – füstölgött Hamish.

Amikor Mr. Johnson a vihar után kilépett a kastélyból, ott találta a beázott Volvót. Előkerített két szobalányt, utasításba adta, hogy szárítsák meg a kocsi csuromvizes belsejét, és töröljék fényesre, aztán egyenesen a recepcióra ment. Látta, hogy Jenny kulcsa nincs a helyén, vagyis a lány kétségkívül a szobájában tartózkodik.

Fölment hát, és hangosan bekopogott. A nagy nehezen magához térő Jenny tökéletesen

megfeledkezett arról, hogy rajta kívül más is van az ágyában, és kiszólt:

– Tessék!

Mr. Johnson belépett a szállodaszobába, és megtorpant. Az ágyban Jenny mellett egy férfi tápászkodott fel, zavart ábrázattal. A fesztelen szabad szerelem még nem érte el a távoli északot, s a Tommel-kastélyszállóban közös szobában lakó pároktól elvárták, hogy házasok legyenek, vagy legalább legyen bennük annyi tisztesség, hogy úgy tegyenek, mintha azok volnának.

– Miután elkészült, Miss Trask – mondta nagy komolyan az igazgató –, kérem, jöjjön az irodámba. – Megfordult, kisétált, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Jobb lesz, ha most elmész – szólalt meg Jenny.

– Ugyan, szivi – nevetett Brian –, csak nem félsz ettől a pökhendi sznobtól?

– Nem, nem. Menned kell – felelte szinte hisztérikusan a lány.

A férfi fölkelt, lustán nyújtózkodott, és felvette a ruháit, mialatt Jenny összekapkodta a sajátját, és szégyentől vörös arccal bemenekült a fürdőszobába.

Miután felöltözködött, sokáig állt ott, azt remélve, hogy Brian eltűnik.

Végül kinyitotta az ajtót. A férfi az ágyon ült, amikor meglátta őt, felállt.

– Kifelé! – mondta erőtlenül Jenny.

A férfi vigyorogva rákacsintott.

A lány a hálószobaajtóhoz lépett, és szélesre tárta. Brian rácsapott a fenekére, majd hetykén fütyörészve kisétált.

Jenny egy székre roskadt. Kiszáradt a szája, sajgott a feje. Hogy is művelhetett ilyet, és pont egy ekkora tuskóval? Hogy is tűnhetett annyira vonzónak, olyan érdekesnek?

Brian számára csak egy könnyen hanyatt dönthető, futó kaland volt, és tessék, most neki kell szembenéznie az igazgatóval.

De nem mozdult. Ült ott a semmibe meredve, és azt kívánta, bárcsak ő is elfuthatna innen, ahogyan Peta.

Hamish száraz ruhát vett, majd átment Fergusonékhoz kikérdezni a két fiút. Apjuké volt a lochdubh-i pékség, a család az üzlet fölött lakott. A

rendőr a lakáshoz vezető lépcsőn futott össze dr. Brodie-val.

– Csak nyugtatót adtam a srácoknak – mondta az orvos. – Valójában két emésztésjavító tablettát kaptak, de a szülők azt hiszik, nyugtatót, és csak ez számít. Az emberek mindig valami gyógyszert akarnak, ez a baj velük.

Hamish fölment és bekopogott. Mrs. Ferguson nyitott ajtót, sovány, lelenckülsejű nő volt, bár a keze hatalmas, erős és kivörösödött.

– Ó, Hamish! – mondta, amikor meglátta a rendőrt. – Muszáj most beszélnie a kicsikkel?

– Mindössze egy perc – felelte Hamish. – Hol vannak?

– Televíziót néznek.

A rendőr bement a kicsi, zsúfolt nappaliba. A fiúk pizsamában és köntösben a Rémálom az Elm utcában egyik epizódját nézték. A rendőr kikapcsolta a készüléket.

– Ez nem tesz jót nektek.

– Bevettük a tablettákat – büszkélkedett Jamie. – Brodie doktor bácsi azt mondta, félelem elleni tabletták.

– De biztosan nem akartok rosszat álmodni, miután a gyógyszer hatása elmúlt – felelte Hamish. – Olvassatok inkább képregényt. – Fölemelt egyet a dívány melletti kupacból. A rémes borítón egy zöld földönkívüli éppen meg akart erőszakolni egy nőt, akiről félig le volt tépve a ruha. Zorg bosszúja, ez volt a címe. Borzongva tette le az újságot. – Talán mégsem. Nos, fiúk – vette elő a jegyzetfüzetét –, meséljétek el nekem, hogyan találtátok meg a holttestet. Jamie, te mondd el.

– Fölmentünk a hegyre sétálni… – kezdte a gyerek. – Meg akartuk nézni Bill-lel a régi kőbányát, és akkor vettük észre. Ronda volt. Azok a nagy, kimeredő szemek! – A fiú nyelt egyet.

– Ez hánykor történt?

Jamie riadtnak tűnt, Bill azonban beszélni kezdett.

– Kettőkor. Kaptam egy új órát. – Büszkén emelte föl madárcsontú csuklóját, hogy megmutassa az olcsó digitális karórát.

– Hozzányúltatok?

– Nem, csak futottunk, ahogy a lábunk bírta.

– Miért volt egy… egy alma a szájában? – kérdezte suttogva Jamie.

Nyilván azért, mert valaki belegyömöszölte, gondolta Hamish, de becsukta a jegyzetfüzetét, és inkább így felelt:

– Egyelőre ennyi, srácok. Ha bármi más eszembe jut, szólok nektek.

Frank Ferguson, a pék jött fölfelé a lépcsőn, amikor Hamish távozott.

– Csúnya ügy – mondta. – Hogy vannak a kölykök?

– Minden rendben lesz velük – felelte a rendőr. – De tiltsa meg nekik, hogy horrorfilmeket nézzenek. Egyáltalán nem kéne ilyesmit megnézniük.

– Jaj, mit tehet az ember manapság? Mindenki ezeket nézi. A kövér nő volt az?

– Igen, ő.

– Halálra zabálta magát?

– Talán – felelte kurtán Hamish. – Majd elmondom.

Ötödik fejezet

Ő az a fajta nő – mondta Mould… –,

aki szinte minden ok nélkül hajlandó elásni,

és szépen is csinálja.

CHARLES DICKENS

A rendőrautók fölhajtottak a kastélyhoz. Peta halálának híre futótűzként terjedt. Jenny még mindig a szobájában gubbasztott, s a felbolydulás hallatán valami szomorú, neurotikus módon azt képzelte, mindennek az ő szégyenéhez van köze.

De mégis mit tett, ami ilyen gyalázatosan rossz? Máskülönben ez már korábban is megtörtént vele, amikor túl sokat ivott egy irodai bulin, és valahogy egy ügyvédbojtár mellett kötött ki az ágyban. Csakhogy az az eset Londonban esett meg, ahol lazábbak az erkölcsök. De hogyan lehetséges, hogy ő, a szőke hercegről álmodozó romantikus lélek ilyen könnyen ágyba ugrott egy melóssal? Ó, a szex snobizmusa. Valami az agya hátsó fertályában azt súgta, ha egy sikeres üzletemberrel történt volna a dolog, akkor most nem érezné annyira hitványnak magát. A barátnőinek bőven akadtak egyéjszakás

kalandjaik, és csak nevettek rajtuk. Talán egy kicsit prűd vagyok, gondolta.

Remegő lábakkal fölállt, és az ablakhoz ment, ahonnan ellátott a kastély homlokzati részéig, és visítva ugrott hátra a rémülettől. Rendőrautók voltak odalent.

A skót törvények nagyon eltérnek az angol törvényektől. Elképzelhető, hogy letartóztatják erkölcstelenségért? Amikor dörömböltek az ajtaján, ösztönösen fölugrott.

– Ki az? – kérdezte krákogva.

– Maria vagyok. Jó lenne, ha lejönne a földszintre.

Az érzékeny, gyakorlatias Maria, gondolta Jenny. Ő majd vigyáz rá. Mellesleg az ügyfele, vagyis kötelessége gondoskodni róla.

Kinyitotta az ajtót.

– Petát holtan találták – közölte minden átmenet nélkül Maria. – A rendőrök mindenkit ki akarnak hallgatni.

Abban a pillanatban Jenny csak döbbenettel vegyes hálát érzett. Mi az ő erkölcsi botlása ehhez képest?

– Azonnal jövök – mondta. – Mi történt Petával? Baleset érte?

– Nem úgy tűnik. – Maria idegesen beletúrt rövid hajába. – Azt mondják, gyilkosság történt.

– Hogyan? Mikor?

– Majd odalent elmondom. Most szólnom kell a többieknek is.

Jenny izgatottan ment le a lépcsőn. Petát meggyilkolták! Mr. Johnsonnak ezzel több dolga lesz annál, minthogyővele foglalkozzon.

A recepción azt mondták, menjen a társalgóba, ahol a Magányos Szívek Klubjának ügyfelei összegyűltek. A rendőrök úgy döntöttek, velük kezdik a vizsgálatot, a többi szállóvendéget később veszik sorra. A kihallgatás a könyvtárszobában lesz.

Hamish Macbeth épp időben érkezett, hogy jelen legyen az első kihallgatáson. Blair mérgesen nézett rá, ő azonban nyugodtan helyet foglalt a könyvtár egyik sarkában.

Jessica Fittet kísérték be. Kábé harminckét éves lehet, gondolta a rendőr, de korán őszül, a szürke hajtól idősebbnek látszik, és a tudatosan vagy tudattalanul összeválogatott ruhái szintén öregítik.

Jellegtelen arca egyébként kedves volt, a szája vékony, a szeme szép. Mielőtt leült, bőszen megvakarta csípőjét az egyik oldalon, majd ültében a hónalja vakarásával folytatta, olyan idegesen vakaródzott, mint egy feszült idegállapotban lévő, előkelősködő majom.

– Nos, Miss Fitt – kezdte Blair „angolosított” akcentusával, melyet az „előkelőségek” kihallgatásakor használt, ahogyan nevezte őket. – Csupán néhány kérdés. Mrs. Worthtől megkaptuk az aktáját, tehát ismerjük a társadalmi hátterét és a londoni címét. Kezdetnek azt szeretnénk, ha elmondaná, hol volt és mit csinált tegnap este.

– Lássuk csak! Együtt vacsoráztunk. Peta is ott volt, majd vacsora után egyenesen fölment aludni. Nyilván azt szeretnék tudni, mi történt ezután. Nos, a társalgóban beszélgettem Mr. Trumpingtonnal, aki később azt mondta, hogy jó filmet adnak a tévében, ezért bementünk a televíziószobába, és megnéztük.

– Ha jól tudom, a vendégszobákban is van készülék.

– Van, de mi csak barátok vagyunk, és nem volna nagyon illendő a szobámban fogadni egy férfit, vagy az övébe menni, amikor idelent egy tökéletesen működő televízió van.

– Mi volt a film címe?

– Hulot úr nyaral, a négyes csatornán sugározták.

– Ez hánykor lehetett?

– A film fél tízkor kezdődött. Azt nem tudom, mikor lett vége, de a hirdetésekkel együtt sem volt túl hosszú.

– Az újságokban ellenőrizhetjük – jegyezte meg Blair. – És azután mit csinált?

– Fölmentem a szobámba lefeküdni. Maria mindig korán reggelre szervezi az indulásokat.

– És Mr. Trumpington?

– Azt hiszem, ő is aludni ment – felelte Jessica, és megvakarta a térdét.

– Nos, Miss Fitt, eszébe jut-e valaki a társaságból, aki meg akarhatta ölni Peta Gore-t?

– Ó, valamennyiünknek megfordult a fejében, hogy megöljük – vágta rá Jessica, majd szerencsétlenül fészkelődött. – Ugye, tudja, hogy értem. „Meg tudnám ölni azt a nőt”, szóval csak így. De senki nem jut eszembe, aki ténylegesen megtette volna.

– Tud arról, hogy Peta Gore gazdag volt?

– Igen, tudok. Nagyon gazdag volt. Hárommilliót ért.

Blairnek fölélénkült a tekintete.

– És ezt honnan tudja?

– Onnan, hogy elmondta nekünk. A könyvelője küldött egy faxot, melyet az ebédlőasztalnál adtak át neki, és ő maga jelentette be. Valaki meg is jegyezte, hogy a házasságközvetítő cégek nem gereblyéznek össze ennyi pénzt, mire Peta azt felelte, hogy a néhai férje vagyonának meg egy jó brókernek köszönheti.

– Pillanatnyilag ez minden, Miss Fitt.

Jessica megkönnyebbülten, izgatottan és vakaródzva pislogott a főfelügyelőre.

Blair diadalmasan nézett körül.

– Hát nem is kell tovább kereskednünk. A nő hárommilliót ért. Nincsenek gyerekei, viszont az unokahúga itt van vele, tehát az unokahúg a tettes.

– Én nem hinném, hogy ilyen egyszerű lesz – vetette közbe kéretlenül Hamish.

Blair utálkozva fölhorkant, és kérte, hogy hozzák be Crystalt.

A lány talált valami feketét, ámbár az öltözékében csak a szín volt megfelelő. Nadrágszoknyából és egy nyakpántos felsőből állt, az utóbbi jó darabot közszemlére tett enyhén lesült derekából. Leült, és keresztbe tette a lábát.

– A neve Crystal Debenham. Hány éves? – kezdte a főfelügyelő.

– Tizenkilenc.

– Munkahely?

– Még nincs – felelte füstös hangon Crystal.

– Milyen viszonyban volt a nagynénjével?

– Valamikor jól kijöttünk – válaszolt lakonikusan Crystal. – Mikor iskolába jártam, mindig eljött, és teázni vitt, meg hasonlók. Többet voltam vele, mint a szüleimmel. Mindig vidám volt, és jó társaság.

– Mikor szólt önnek, hogy utazzon vele ide?

– Az utazás reggelén. Rájött, hogy Maria itt van egy csoporttal. Fölhívott telefonon, és arra kért, tartsak vele. Összepakoltam és eljöttem. Először találkoztam a nénivel, amióta visszajöttem a svájci felsőbb lányiskolából.

– Ön kedvezményezettje a nagynénje végrendeletének?

– Igen. Azt hiszem, mindent én kapok – felelte nyugodtan a lány.

– Következésképpen – Blair előrehajolt az asztalon – komoly indoka volt, hogy megszabaduljon tőle.

– Azt semmiképp sem szerettem volna, ha az elaggott macskák otthonára vagy ilyesmire hagyja a pénzét – mondta Crystal –, de mama és papa nagyon gazdagok, úgyhogy nem fogott el a vágy a néni milliói után.

Blair bosszúsan nézte a lányt.

– Mit csinált tegnap vacsora után?

Crystal homlokráncolva koncentrált.

– Jaj, már tudom… Ugyanakkor mentem föl, mint a nagynénném, egyenesen a saját szobámba. Ennyi.

– És mit csinált a szobájában?

– Kifestettem a lábkörmeimet. – Crystal a lehető legnagyobbra nyitotta a szemét. – Egyszerűen ezer évig tartott, mert pinkre festettem, de aztán eszembe jutott, hogy van ez az új narancsszínű rúzsom,

úgyhogy miért ne fessem őket narancssárgára. Szóval lemostam a pinket, fölkentem a narancsot, aztán persze meg kellett csinálnom a kezemet is. – Fölmutatta Blairnek narancssárgára mázolt körmeit.

– És nem látta a nagynénjét, vagy nem hallotta őt elmenni?

– Semmit nem hallottam. Elmehetek?

– Miss Debenham, a nagynénjét meggyilkolták. – Blair hangja keményebb lett, s már az akcentusa sem volt annyira tökéletes. – De úgy tűnik, önt ez egy csöppet sem érdekli.

– Talán sokkban vagyok – felelte szenvtelenül Crystal. – De Peta néni kezdett kicsit idegesítő lenni, túlzásba vitte az evést. Otrombán elhízott.

– És van valaki, aki tanúsíthatja, hogy ön egész idő alatt a szobájában tartózkodott?

– Nincs, bár bekapcsoltam a tévét. Talán hallhatta valaki.

– A televíziót bekapcsolva is hagyhatta, mialatt kicsábította a nagynénjét a lápon lévő kőbányába, és meggyilkolta – ordította Blair.

Crystal hátradőlt a széken, és bársonyos hangon válaszolt:

– Ó, legyen nagyon óvatos Mr. … bármi is a neve, mielőtt vádolni kezd, különben én ültetem a vádlottak padjára magát.

Hamish érdeklődéssel vette szemügyre a lányt. A kurvás külső alatt Crystalban megvolt kiváltságos társadalmi helyzetének arroganciája. A lány vagy túlságosan ostoba, ezért nem leplezi a tényt, miszerint számított rá, hogy megörökli a nagynénje pénzét és nem szomorkodik a halála miatt, vagy pedig elég okos ahhoz, hogy az igazat mondja, csak a színtiszta igazat.

A főfelügyelő úgy nézett, mint egy megrémített bika.

– Amint meglesz a helyszínelők jelentése, ismét kikérdezzük, Miss Debenham.

– Csak tessék! – felelte bágyadtan Crystal, majd fölállt, és kivitorlázott a könyvtárból.

Blair öklével az asztalra csapott.

– Ez a boszorkány volt. A fejemet tenném rá.

Jenkins, a főpincér lépett a helyiségbe.

– Magára még nincs szükség – vakkantott dühösen Blair.

– De igen lényeges információval rendelkezem – felelte fontoskodva Jenkins.

– Akkor ki vele!

– A hét elején elmentem Mrs. Gore szobája előtt, és hallottam, amint Miss Maria Worth megfenyegeti.

– Nocsak. És mit mondott neki?

– „Ha ki kell nyírjalak ahhoz, hogy megszabaduljak tőled, istenemre, megteszem.” Szó szerint ezt kiabálta. Közismert tény, hogy Miss Worth ki akarta vásárolni Mrs. Gore-t az üzletből, aki viszont nem akarta eladni a részét.

– Köszönöm, Jenkins. Szóljon Maria Worthnek, hogy jöjjön be.

– Magának Mr. Jenkins – csattant fel a főpincér, és kivonult.

– Még mindig úgy gondolja, hogy Crystal tette? – kérdezte Jimmy Anderson.

– Igen… talán. Nézzük meg ezt a nőt.

Maria bejött. Kétségtelenül meglátszott rajta, hogy sírt.

– Miss Worth – kezdte Blair. – Rögtön a tárgyra térek. Hallották, amint azzal fenyegeti Peta Gore-t, hogy megöli, ha nem adja el önnek az üzletrészét.

– Igen, megfenyegettem – mondta erőtlenül Maria. – Mindent tönkretett a rémes étkezési szokásaival, és azzal is, hogy flörtölni próbált a férfiakkal. Szörnyen haragudtam rá, de nem öltem meg. Ez csak olyasmi volt, amit dühében mond az ember.

– Nos, igen – gúnyolódott a főfelügyelő. – Hol tartózkodott tegnap este?

– A szobámban telefonálgattam, londoni ügyfeleket hívtam fel, és a hogylétük felől érdeklődtem. Ez eltartott vagy tizenegy óráig. A szálloda központosának biztosan van egy listája a hívásokról.

– Mrs. Gore-t megölhették tizenegy óra után is.

– Hát nem én tettem – válaszolt ernyedten Maria.

– A Magányos Szívek Klubjának tagjai közül ismerte valaki Petát a felföldi utazás előtt?

– Nem hinném. Miért?

– Csak kíváncsi voltam. Arra gondolok, hogy önök igen alaposan beleásnak az ügyfeleik múltjába és társadalmi helyzetébe. Lehetett valami, amit Peta

esetleg megkaparintott, és azzal fenyegetődzött, hogy fölhasználja?

– Petát nem érdekelte az üzlet.

Hamishnek bevillant, amit Priscillától hallott.

– Annyira csak érdekelte – vetette közbe –, hogy bekapcsolta az ön számítógépét, és kiderítette, hol tartózkodik. Az jutott eszembe, Mrs. Gore talán abban reménykedett, hogy talál magának férjet, és ezért kutatott az ügyfeleik múltjában.

– Igen, az meglehet – felelte lassan Maria. – Az irodában soha nem segített, viszont roppant kíváncsi volt, és igen, újra férjhez akart menni.

– És ezek közül a férfiak közül volt valaki, aki különösebb figyelmet tanúsított iránta? – tudakolta Hamish.

– Itt én kérdezek! – morogta Blair. Minél mérgesebb lett, annál erősebben kiütközött a glasgow-i akcentusa.

Olyan volt, mintha Hamish Macbeth vörös heringekkel kezdené telezsúfolni a helyiséget, miközben abszolút nyilvánvaló, hogy Crystal az egyetlen, akinek indítéka volt a gyilkosságra.

Maria azonban még mindig Hamishre nézett.

– Igen, hárman is: John Taylor, Matthew Cowper és Sir Bernard. De csak azután, miután Peta bejelentette, hogy hárommilliót ér. Azt hiszem, azok hárman átmenetileg mohók lettek. Amikor Strathbane-be mentünk, a színházba, nagyon is vetélkedtek a figyelméért.

– Önön kívül más is megfenyegette őt életveszélyesen? – kérdezte Blair.

– Hát csak viccesen. A hajókiránduláson, emlékszem, Jessica Fitt és Peter Trumpington azon ötletelt, hogy milyen módszerekkel tegyék el láb alól Petát.

– És miért csinálták ezt?

– Peta Gore nagyon ellenszenves lett – felelte könnyek között Maria. – Valamikor jó humorú volt, és szórakoztató, egy végtelenül kedves ember. Ezért sírok. Óhatatlanul eszembe jut, milyen volt régen.

Maria távozása után Hamish így szólt:

– El kell mondanom, hogy Sean Gallagher, a szakács azt állítja, hiányzik egy piknikkosár a konyhából. Az éjszaka vitték el, valami étellel. És gyanítom, hogy Sean ült Glasgow-ban, mert bántalmazta a feleségét.

Blair elküldött Seanért, aki félénken jött be.

– Úgy tudom, volt büntetve – mondta a főfelügyelő, de nem a szokásos kötekedő hangnemben, ugyanis szintén Glasgow-ból származott, ennélfogva Sean a földije volt.

– Csak néhány hónapot kaptam – nyöszörögte Sean. – Én mondom magának, a női emancipáció az oka. Csak egy kicsit pofoztam meg az asszonyt, ők meg bedugtak a dutyiba.

– Erről majd később beszélünk. Most azt mondja meg, mi hiányzik a konyhából.

– Igen… – Sean szemlátomást megkönnyebbült, hogy nem az ő múltja lesz terítéken. – Egy piknikkosár, kenyér, sonka, egy húspástétom, gyümölcs, egy üveg Beaujolais… pillanatnyilag ennyit mondhatok.

– Tudna róla, ha valaki éjszaka bemegy a konyhába?

– Tíz óra után nem.

– Mi van, ha valaki meg akar inni egy késői kávét?

– A bárban van kávéfőző gép.

– A konyhákat kulcsra zárják éjszakára?

– Nem.

Hamish kínosan fészkelődött. Archie elmesélte neki, hogyan fenyegette meg Sean az áldozatot. Ám ha erről beszámol Blairnek, az egész vadmacskasztori kiderül, és talán tönkreteheti Priscilla üzletét. Beharapta az ajkát. Úgy döntött, később és egyedül fogja kikérdezni Seant.

Blair föltett még néhány kérdést a séfnek, látta-e valamelyik vendéget Peta körül a halála estéjén, majd elengedte.

– Mára bezárom a boltot – mondta aztán. – Reggel visszajövünk. Addigra biztosan meglesz a patológus jelentése, és talán a helyszínelők is kiderítik, hogy a keréknyomok valamelyik itteni kocsihoz tartoznak-e.

A szálloda társalgójában várakozókat egyáltalán nem nyugtatta meg, hogy csak reggel hallgatják ki őket. Valamennyien minél gyorsabban szerettek volna túl lenni rajta.

Jenny megtudta Jessicától, mi érdekli a rendőrséget: ki hol tartózkodott és mit csinált előző este. Fölsóhajtott. Esze ágában sem volt beszélni Brian Mulliganről, vagy tanúként behívatni a férfit.

Félelme azonban tüstént visszatért, amikor Mr. Johnson lépett oda hozzá.

– Miss Trask – mondta komolyan az igazgató –, ön elvitte a Volvót, és lehúzott ablakokkal meg nyitott napfénytetővel hagyta állni a viharban. Két szobalánynak egy órájába telt kitakarítani és megszárítani a kocsi belsejét. Ami azt illeti, mindegyik szálloda fölszámítaná önnek az autó használatát. Ön visszaélt a kapott kiváltsággal, és nagyon haragszom ezért.

Jenny a férfira mosolygott. Végtelenül megkönnyebbült, amikor kiderült, hogy Mr. Johnson nem a hálótársa, hanem csak az autó miatt haragszik.

– Igazán sajnálom – felelte. – Számlázza le nekem a szobalányok munkáját, és örömmel kifizetem az autóban keletkezett kárt is. Ragaszkodom hozzá.

– Nos, erre biztosan nem lesz szükség – mondta megenyhülve Mr. Johnson. – Csak a jövőben legyen óvatosabb.

Az igazgató megfordult, és az egész csoporthoz intézte a következő szavait:

– Attól tartok, reggelre itt lesznek a riporterek. Már idetelefonáltak. Erdőkerülőket állítunk a kapukhoz,

hogy távol tartsuk őket, így önöket nem fogják zaklatni. Ha valakinek mégis sikerülne beosonnia, kérem, nekem jelentsék.

Jenny egészen földobódott. Azon tűnődött, mit vegyen föl másnap reggel, amikor lesétál a kastély kapujához. Már látta is a fényképét a bulvárlapok címoldalán. Aztán elkomorodott az arca. Erre természetesen nem kerülhet sor. Mit szólnának a barátnői, ha megtudnák, odáig süllyedt, hogy házasságközvetítő ügynökségnél keres magának partnert?

– Újságok – morogta tompán Peter Trumpington. – Mindent ki fognak szaglászni rólunk.

Valaki ijedten fölszisszent. Jessica gyorsan körülnézett, de senkit nem látott, aki különösen zavarban lett volna.

– Miért kellene aggódnia? – kérdezte Petert. – Van valami szennyes a múltjában?

– Valamikor eljegyeztem egy kis színésznőt, és rengeteget szerepeltem a lapokban. A lány ejtett, ez is benne volt az újságokban. Nem szeretném, ha emlékeztetnének arra a megaláztatásra.

– A legjobb talán az volna, ha nem beszélne riporterekkel, és nem olvasna újságot, amíg ennek a dolognak nincs vége.

Peter kedvesen nézett rá.

– Ön mindig fején találja a szöget, Jessica – mondta.

Sir Bernard úgy érezte, megőrül Deborah-tól. Aggastyánnak érezte magát mellette. A nőt teljesen tűzbe hozta a gyilkosság, és afféle Miss Marple-nak képzelve magát, egytől egyig mindenkit gyanúsított.

– Nahát! Emlékezzen csak vissza! – mondta nem minden rosszindulat nélkül. – Maga is a pénze miatt repült rá. Rávehette, hogy megváltoztassa a végrendeletét, aztán eltette láb alól. No, nem mintha el tudnám képzelni, amint egy almát gyömöszöl Peta szájába. Egy jól bebugyolált tompa tárgy inkább vallana önre.

– Fogja be, maga ostoba tehén! – dühöngött Sir Bernard, és elviharzott.

A kiborulása dacára is mindig profi Maria konstatálta, hogy Deborah és Sir Bernard hotelszámláját mindenképpen ki kell fizetnie, mivel ők biztosan nem fognak összejönni.

Ahogyan Mary French és Matthew Cowper sem tűnt különösebb sikernek, miután a lány ezt mondta: „Mindig is úgy gondoltam, hogy a gyilkosságokat

nagyon közönséges emberek követik el, olyan helyekről, mint Birmingham vagy Liverpool.” Erre Matthew, aki Birminghamből származott, pimaszul így felelt: „Azt gondolnám, hogy olyasvalaki, mint ön, habozás nélkül képes volna megölni valakit. A tanári munka az oka, hatalomkomplexust ad az embereknek.” Mary ettől felkapta a vizet, és fölvetett fejjel faképnél hagyta a férfit.

John Taylor újságot olvasott. Nagyon öregnek látszott. Sovány, májfoltos kezében remegtek a lapok. Azon tűnődött, hogy ez az egész Magányos Szívek Klubja ötlet valami pillanatnyi elmezavar lehetett nála. Már alig várta, hogy viszontlássa a fiát meg a lányát, bármit gondoljanak is róla. Már senkit nem akart feleségül venni, igazából sosem akart újra megnősülni, csak annyira megbántódott, és kegyetlenül bosszúszomjas volt. Úgy érezte magát, mint sok évvel azelőtt, az első napon, az internátusban, amikor elveszett volt, magányos, és fenyegető idegenek vették körül.

Lement a bárba egy italra, de az a falusi fakabát ott ült a sarokban Priscillával, ő pedig nem akart rendőr közelében lenni, amíg nem kerül sor a kihallgatására. Egyébként úgy érezte, a rendőrök nem merészelnek egy ilyen kiemelkedő jogászt faggatni, mint ő.

– Vegyük végig az elejétől, Priscilla – kérte Hamish. – Ott kezdd el, amikor legelőször találkoztál ezzel a társasággal.

A lány beszámolt Peta és az unokahúga váratlan érkezéséről, a rémes vacsoráról, arról, hogy miután a zabagép visszavonult a szobájába, Maria mindenkinek elmesélte, hogy megpróbálta kivásárolni Petát az üzletből, ő azonban nem akarja eladni az üzletrészét, végül Maria ajánlatát, miszerint kifizeti azoknak az ügyfeleknek a szállodaszámláját, akik a hét végéig nem találnak párt.

– Hiszen egyiküktől sem várhatja el, hogy ilyen rövid ismeretség után horogra akadjon – tiltakozott Hamish.

– Szerintem igazából úgy értette: ha nem találnak senkit, akivel az üdülés után ismét szeretnének találkozni. Az ezt követő találkozókat többnyire szintén az ügynökség szervezi, mert ők bármikor közbeléphetnek, és megszakíthatnak egy kapcsolatot, ha valamelyik partner pontot szeretne tenni a végére. Ez így működik.

– És te honnan tudsz erről ilyen sokat? – kérdezte gyanakvón a férfi.

– Van egy barátnőm Londonban, aki több ügynökségnél is megfordult már. Tulajdonképpen nagyon is jó férjet talált magának. Várj csak, volt itt

még valami… ráadásul rendkívül fontos. Megvan! A társalgóban szolgáltam fel a kávét, amikor John Taylor azt mondta, van valaki a csoportban, aki emlékezteti valakire, akivel egyszer a bíróságon találkozott.

– Megmondta, ki az?

– Nem, nem emlékezett rá.

– Ezt ellenőriznünk kell. Talán az unokatestvérem Londonban, tudod, aki az újságnál dolgozik, kiáshat valamit. Blair olyan kevés információt fog átadni nekem, amilyen keveset csak lehet. Na, folytasd!

– Nincs sokkal több, amit te magad is ne tudnál. Hacsak arról nem, hogy néhányan remekül kijöttek egymással, egészen a strathbane-i színházlátogatásig: Matthew Cowper és Mary French, Deborah Freemantle és Sir Bernard, valamint Peter Trumpington és Jessica Fitt. Strathbane-ből valamennyien egy kicsit fölpaprikázva és leverten jöttek vissza. Ez feltűnt nekem. Mintha mindenki került volna mindenkit, bár Peter és Jessica talán mégsem.

– Azt hiszem, ennek tudom az okát – felelte Hamish, és beszámolt a lánynak Peta millióiról.

– Te jó ég! Akkor biztosan Crystal volt. Ő az egyetlen, akinek a gyilkosságból előnye származik.

– Elképzelhető. Neked mi a véleményed róla?

– Crystalról? Hát nem nézek ki túl sokat belőle. Gyönyörű, de túlsminkeli magát. Nem öltözik hölgyhöz illően, már amennyiben ez a megjegyzés nem túlságosan régimódi, inkább olyanokra emlékeztet, akik féktelen párizsi partikra járnak, aztán leköltöznek Dél-Franciaországba, és hozzámennek egy randa, vén milliomoshoz… de nem a pénzéért, hanem a hatalma miatt. A Crystal-félék szeretik a zsarnokokat. Annyit elmondhatok neked, hogy azok a falatnyi, kurvás ruhái egy kisebb vagyonba kerülnek, vagyis a családja biztosan tehetős. Nem látom okát, amiért megölte volna a nagynénjét. Miért tette volna?

– Seannak is utána kell néznem – sóhajtotta Hamish. – A macskaügyet titokban tartottam, de hallották, amikor megfenyegette a nőt, hiszen én is Archie-tól tudom. Megpróbálom eltussolni ezt az incidenst, de ha Sean gyilkolt, vagy kiderül róla, hogy túl sok volt a rovássán, kénytelen leszek elmondani Blairnek. Mi a csudáért nem ellenőrizte őt Johnson?

– Sean épp akkor jelentkezett, mikor az előző séf itt hagyott bennünket. Mr. Johnson tüstént próbamunkát csináltatott vele, és mivel úgy főzött, mint az álom, a főszezon elején nem kérdezte ki ezt az istenek ajándékát.

– Jól tartsd nyitva a szemed, és szólj, ha bármit ki tudsz deríteni. Az a Jenny nevű lány azt mondta nekem, hogy szerinte valaki őrült a csoportban. Azt mondja, megérezte.

– És mégis mikor beszélt neked erről? – csapott le Priscilla. – Hát te soha nem tanulsz? Az a kis tutyimutyi csak föl akarta hívni magára a figyelmedet, azért találta ki ezt az egészet.

– Hízelgő, hogy ezt mondod, de azért lehet benne valami. Na, jó lesz, ha indulok, és fölhívom az unokaöcsémet.

Amikor Hamish elhagyta a kastélyt, épp a szálloda Volvóját tették föl egy teherautóra, helyszínelők felügyelték a műveletet.

– Hát ez gyorsan ment – jegyezte meg egyiküknek a rendőr. – Azonosságot találtak a keréknyomokkal?

– Ja – felelte a megszólított férfi. – De nem biztos, hogy sokat érünk ezzel. A kocsit lehúzott ablakokkal és nyitott napfénytetővel hagyták kint a viharban, az igazgató meg azt mondja, teljesen elázott, és két szobalánnyal kellett alaposan kitisztíttatnia. Kétlem, hogy bármi hasznunkra is lehetne.

– Elképzelhető, hogy szándékosan hagyták így?

– Meglehet, de Johnson szerint valami ostoba lány volt.

Hamish követte tekintetével a Volvót elszállító teherautót, majd a rendőrségi Range Roverhez baktatott.

Jenny Trask ült az anyósülésen, arca fehér volt a félhomályban.

– Mit akar? – dörrent rá a rendőr. Hosszú volt a nap, már nagyon szeretett volna otthon lenni.

– Miért vitték el azt az autót? – kérdezte a lány.

– Azért, mert Peta vagy a gyilkossa ezzel a kocsival hajtott föl a kőbányához.

– Jaj, istenem! – Jenny tenyerébe temette arcát, és sírva fakadt.

Hamish türelmesen ült, amíg a zokogás kissé alábbhagyott, majd megkérdezte:

– Maga hagyta kint a kocsit az esőben?

A lány nyelt egyet, és bólintott.

– Ez nem főbenjáró bűn – mondta gyöngéden a rendőr. – Miért és mikor vitte el a kocsit?

– Késő délelőtt – felelte reszketve Jenny. – Lementem a rendőrőrshöz, magát kerestem, de nem volt ott. Ezért… ezért benéztem a bárba, és az a férfi meghívott egy italra, és beszélgettünk… Brian Mulligan a neve.

– Nagydarab ír fickó, és az erdészetnek dolgozik?

Jenny bólintott.

– Boldog leszek, ha végre eltűnik innen – jegyezte meg Hamish. – Az a fickó pokolian viselkedik a nőkkel.

– Rengeteget ittunk. Olyan kedvesnek, annyira barátságosnak látszott… Aztán visszamentünk a szállodába, a bárban még többet ittunk, aztán… aztán… fölvittem a szobámba.

– Maga nem szégyenlős típus? – vetette közbe cinikusan Hamish.

– Nem voltam önmagam. Az ital az oka. És ez a hátborzongató hely. Hallottam a vihart, de megfeledkeztem a kocsiról. Mr. Johnson feljött a szobámba, hogy lehordjon az autó miatt, és ott talált az ágyban Briannel, és most el fogja mondani a rendőrségnek.

– Csakugyan? Maga szabad és egyedülálló nő. Johnson egy kicsit vaskalapos, de emiatt nem kell aggódnia.

– Annyira szégyellem magam – suttogta Jenny. – Most biztosan kurvának gondol.

– Nem. Természetesen nem. Figyeljen csak, a múltkor, amikor este nálam járt, azt mondta, úgy véli, a társaságukból valaki őrült. Ezt komolyan gondolta?

– Akkor igen – felelte a lány. – De most nem vagyok biztos benne. Tudja, a hőség volt az oka, és… itt fenn az ember úgy érzi, mintha nem is Angliában lenne… hanem egy idegen országban. Azt hiszem… azt hiszem, ezért feküdtem le Briannel. Végtelenül távol éreztem magam Londontól, a konvencióktól.

Hamish bánatosan nézte Jennyt. Rendes teremtés, de az a fajta, aki ennek dacára rossz hírét kelti a brit lányoknak a kontinensen. Az a fajta, aki elutazik, mondjuk Görögországba, és az érkezés estéjén lefekszik a szállodapincérrel, mert fölszabadítja az ital meg az a tény, hogy távol van otthonról.

– Fogadja meg a tanácsomat, szóljon Blairnek az autóról – mondta aztán. – Mulligant nem kell említenie. Nincs szüksége alibire. Majd váltok néhány szót Mr. Johnsonnal.

– Jaj, köszönöm! – Jenny átölelte a férfit, és nedves puszit nyomott az arcára.

A szélvédőn keresztül Hamish látta, amint a kastély egyik ablakából valaki őket nézi – világos arc, amely körül szőke haj fénylik. Priscilla!

– Na, menjen! – mondta komolyan, és a lány előtt áthajolva kinyitotta az utasoldali ajtót.

Rosszkedvűen vezetett Lochdubh-ig. Egyáltalán miért izgatja, hogy Priscilla meglátta őt vagy sem?

Elvégezte a feladatait, majd fölhívta az unokatestvérét, Rory Grantet, aki egy londoni újságnál dolgozott riporterként.

– Hamish! Az éjszaka közepén kell telefonálnod? – morogta Rory.

– Sajnálom, ha fölébresztettelek…

– Nem ébresztettél föl. Épp most értem vissza, miután elvittem az egyik kollégámat a diliházba. Elképesztő, hogyan válhatnak emberek dühöngő őrültté egy lapnál, ami egészen addig nem tűnik föl senkinek, amíg nem kezdik el rágni a szőnyeget vagy valami hasonlót. Ez a baj azokkal a munkákkal, amelyek különcségre ösztönöznek. Tehát mi történt? Újabb gyilkosság?

– Ja. És van itt néhány név, le kéne ellenőrizned őket. Ezt elintézed nekem, és a te szennylapod kapja a sztorit, amikor meglesz a gyilkos. – Röviden felvázolta az esetet, és lediktálta Rorynak a gyanúsítottak listáját.

Miután lerakta a kagylót és fölkészült az alvásra, egyfolytában az ügy járt a fejében. Mindenképpen erősnek kellett lennie annak az embernek, aki le tudta fogni Petát, és be tudta gyömöszölni az almát a szájába? Nem szükségszerűen. Amilyen nagydarab volt, úgy vergődhetett, akár egy partra vetett bálna.

Eső verte a hálószoba ablakát, lent, az öböl fölött dühöngött a szél. Véget értek a gyönyörű nyári napok, pedig még csak augusztust írtak. Északon hamar beköszönt a tél.

Hamish őszintén átkozta Petát, amiért halált hozott a falura. Ha létezett valaha is olyan nő, aki kihívta maga ellen a sorsot, hogy meggyilkolják, hát az biztosan Peta Gore volt.

Hatodik fejezet

A gyehenna tüzébe vagy a Trón elé,

Ki egyedül utazik, az ér oda elébb.

RUDYARD KIPLING

Újabb nap pirkadt, esős és szeles. A Magányos Szívek Klubjának tagjait kiparancsolták a szobáikból, amelyeket már átvizsgáltak ugyan, de ismét megnézik valamennyit. A Petának tulajdonított üzenetet a szálloda egyetlen írógépével sem írták, viszont Crystal elmondása szerint a nagynénjének volt egy táskagépe, de annak a bőröndjeivel együtt nyoma veszett.

Deborah Freemantle kihallgatásával kezdték a napot. Blair kedélyesnek és barátságosnak vélte a nőt, nem olyan gőgösnek, mint a többieket, ám tüstént megváltozott a véleménye, amikor Deborah lelkesen közölte, hogy rengeteg detektívregényt olvas, és szeretne segíteni az ügy megoldásában.

A csípős válaszát lenyelő főfelügyelő végül így felelt:

– Nem lehet olyan detektívtörténetet kapni, amelynek bármi köze volna a való élethez.

– Nahát! – vágta rá élénken Deborah. – Maga egyáltalán nem olyannak tűnik, mint aki bármit is olvasna. – Voltaképpen nem akart gonoszkodni,

pusztán ez volt az őszinte meglátása, csakhogy ezzel még jobban elásta magát Blairnél.

Mindazonáltal a detektív-főfelügyelő bizonyos fokú udvariassággal kérdezte meg tőle, hol volt és mit csinált Peta halálának estéjén. A legdurvább modorát az alsóbb néposztályoknak tartogatta.

– Sétáltam – felelte Deborah. – Átmentem az istállókhoz, de egy lovuk sincs. Összefutottam az egyik vadőrrel, ő mesélte, hogy Priscillának volt egy lova, de már régebben elpusztult, és az ezredes azon gondolkodik, hogy vendégszobákká alakítja át az istállót.

– Tudja a vadőr nevét?

– Nem, de alacsony volt, vörös hajú, közel ülő szemekkel, a ruhája… – Deborah már kezdte beleélni magát a detektív szerepébe, amikor Hamish közbevágott.

– Dougie.

– Ja. Majd később beszélünk vele. Nos, mesélne nekünk a többiekről, Miss Freemantle?

– Nahát! Ez remek feladat. Crystal üresfejű, nem hinném, hogy a ruhákon kívül máson is járna az esze. Úgy gondolom, nem utálta különösebben a nagynénjét. Mary French… ő a frászt hozza rám.

Blairnek éberebb lett a tekintete.

– Miért?

Deborah kuncogott.

– Pont olyan, mint a régi illemtantanárom. Rettegtem tőle.

A főfelügyelő összeráncolta a homlokát.

– Folytassa! John Taylor?

– Száraz, vén kóró. Unalmas alak. Fontoskodó. De a légynek sem tudna ártani.

– Jessica Fitt?

– Ó, megvan. Lehangoló. – Deborah közelebb hajolt Blairhez. – Véleményem szerint Peter Trumpingtonnak Ödipusz-komplexusa van.

– Az isten szerelmére, mi az?

– Ha egy férfi az anyját vagy az anyjára emlékeztető nőket szereti – válaszolt pökhendin Deborah.

– Kíméljen meg a pszichológiától – morogta Blair. – Maria Worth?

– Maria. Ő rendes nő. Olyan, amilyennek látszik. Meg akart szabadulni Petától, de nem úgy, hogy megöli.

– Sir Bernard Grant?

Hamish látta, amint Deborah rendszerint mosolygós arca megkeményedik.

– Amolyan könyörtelen üzletembertípus. Ő inkább fizetett volna valakinek, hogy eltegye Petát láb alól.

– Miért?

– Azért, mert ez a fajta férfi ezt teszi.

– Miss Freemantle – szólalt meg Hamish –, a hajókiránduláson önök egymás kezét fogták Sir Bernarddal. Mi ez a pálfordulás?

Deborah-nak csúnya vörös foltok jelentek meg az arcán.

– Könyörgött, hogy menjek feleségül hozzá, de mama és papa természetesen nem örülne neki. Túl öreg hozzám, és egy kicsit közönséges.

– Nem azért változtak meg iránta az érzelmei, mert Sir Bernard abban a pillanatban, amint megtudta, hogy Peta Gore hárommilliót ér, őutána

futott, maga pedig úgy érezte, kiütötték a nyeregből? – folytatta Hamish.

– Nahát, ez igazán őrült ötlet! – hadarta Deborah. – Inkább a feljebbvalóira kellene hagynia a kérdéseket. Magának biztosan nincsenek tapasztalatai gyilkossági kihallgatásban.

Blair engedékenyebben nézett a nőre.

– Igen… Nos, később még beszélünk. Kérem, küldje be Mr. Taylort.

– Mielőtt beszélne John Taylorral… – csapott le gyorsan Hamish. – Röviddel az ideérkezésük után olyasmit mondott, hogy a társaság egyik tagjával már a bíróságon is találkozott, de nem emlékezett rá, ki volt az illető.

– Ezt magunk is hamar kideríthetjük – felelte Blair, aki igyekezett érdektelennek mutatkozni. – Az egész bagázs múltja mindjárt átjön faxon.

John Taylor lépett a könyvtárba, és szótlanul helyet foglalt.

– Úgy hallottam – kezdte a detektív-főfelügyelő –, korábban ön megemlítette, hogy tudomása szerint a társaság tagjai közül valaki bíróság előtt állt. Meg tudja mondani, ki az?

– Nem – felelte John. – Csak egy impresszió volt. Olyan sok üggyel foglalkoztam. Talán tévedek.

Az ügyész keresztbe vetette lábát, kezét összekulcsolta a térdén. Hamish kiszúrta, hogy megfeszült a keze, amikor ezt mondta, és azon tűnődött, hátha mégis fölismerte az illetőt.

Blair megkérdezte, hol volt Peta halálának éjszakáján, John pedig azt válaszolta, lefeküdt aludni. Érezte a korát.

– Kénytelen vagyok föltenni önnek ezt a kérdést, uram – mondta alázatoskodva a főfelügyelő, mivel a jogászok félelmet keltettek benne, főleg a magas beosztású angolok. – Egy olyan úriember, mint ön, miért veszi igénybe a Magányos Szívek Klubjának szolgáltatásait?

– Ez fölöttébb egyszerű – felelte John Taylor. – Öregszem. A gyermekeim rég elköltöztek otthonról, saját családjuk van. Magányos vagyok. Ahhoz már benne járok a korban, hogy randevúzni kezdjek, ezért sem könnyű rátalálnom a megfelelő hölgyre.

– Kit választott önnek Maria? – vetette közbe Hamish.

– A tanárnőt, Mary Frenchet. Egyáltalán nem illünk össze.

– Csakugyan sokkal fiatalabb önnél – felelte Hamish.

– Ez a típus már a születésekor idősnek látszik – mondta szárazon John.

– De – tiltakozott a rendőr, aki még a kihallgatások megkezdése előtt lopva bepillantott Maria aktáiba – ön olyan nőt óhajtott, aki abban a korban van, hogy még szülhet. Miért?

– Ez az információ bizalmas, és a Magányos Szívek Klubja kezességet vállalt, hogy nem kerül nyilvánosságra – jelentette ki mérgesen John.

– Nem számítottak gyilkosságra – felelte türelmesen Hamish. – Tehát miért?

John Taylor nagyot sóhajtott. Ó, mi vitte rá valaha is, hogy a Magányos Szívek Klubjának ügyfele legyen?

– Nem fogom elmondani maguknak – felelte kimérten –, ugyanis nem tartozik az ügyhöz. Az aktámban lévő információt titokként kell kezelni, semmiképp nem juthat a sajtó tudomására, különben beperelem a Magányos Szívek Klubját, és magukat is, a titkosság megsértéséért. Világos voltam?

Az utolsó mondata közben fölállt, és félelmetesnek tűnt.

– Ugyan, ugyan! – mondta hízelegve Blair. – Ne is figyeljen a falusi rendőrünkre, uram. Pillanatnyilag ez minden.

Amikor John Taylor kiment a könyvtárból, Blair tüstént Hamishre támadt.

– Ez az ember királyi tanácsos, maga sötét bunkó. Ennek nem tehet föl pimasz kérdéseket.

– A jó rendőrnek az a feladata – felelte kimérten Hamish –, hogy pimasz kérdéseket tegyen föl. A királyi tanácsos hazudott.

– Baromság. Küldje be a következőt, Anderson.

Peter Trumpington következett. Azt mondta, igen, egy francia filmet nézett Jessicával. Az általa elképzelhető egyetlen ok, amiért valaki megölhette Petát, a puszta undor. Rémálom volt vele minden egyes étkezés.

Aztán Sir Bernard lépett a könyvtárszobába. Azt állította, sétálni ment. Megkérdezték, udvarolt-e Petának, mire őszintén azt felelte, átfutott az agyán, hogy szerencsét próbál nála, elvégre hárommillió font nem megvetendő összeg.

– És ezért haragudott meg önre Miss Freemantle? – kérdezte Hamish.

– Azt hiszem – felelte szerencsétlenül Sir Bernard. – A buta kislány.

– A hajókiránduláson egymás kezét fogták a buta kislánnyal – jegyezte meg a rendőr.

– Vidám természetűnek gondoltam, de később nem foglalkoztam vele – felelte Sir Bernard. – Máskülönben ennek mi köze van a gyilkossághoz?

– Mi csak tapogatódzunk, uram – mondta undokul Hamishre pillantva a főfelügyelő, de némi féltékenység is látszott a tekintetében. Hamishbe semmi sznobság nem szorult, s ez a felföldi tulajdonsága meg a képessége, hogy ugyanúgy teszi föl a kérdéseket gazdagnak és szegénynek, egyáltalán nem téve semmi különbséget köztük, mindig kihozta a sodrából.

Matthew Cowper, Jenny és Mary French még mindig kihallgatásra várt. Sir Bernard végzett, de egyetlen szó nélkül ment el mellettük, majd eltűnt a kastélyszálló parkjában. A többiek izgatottan várták, hogy behívják őket.

Odabent azonban Blair éppen telefonhívást kapott Peta Gore ügyvédjétől.

– Na, ez már valami! – Malacszemei szinte ragyogtak. – A halála estéjén Peta fölhívta az

ügyvédjét a lakásán, az irodát vezető partnert, Mr. Wotherspoont, és bejelentette, hogy megváltoztatja a végrendeletét. Az ügyvéd közölte vele, hogy ezzel természetesen várnia kell, amíg visszatér Londonba. Majd fölkeresi az irodát, és aláírja a papírokat, de Peta kijelentette, azonnal akarja, és reggel átfaxolja az ideiglenes végrendeletet. Azt mondta: „Az unokahúgom haszontalan kurva.” Azt viszont nem mondta meg, ki lesz az új kedvezményezett.

– Tehát, ha Crystal tudta, hogy a nagynénje meg akarja változtatni a végrendeletét, akkor ez indíték. Hozzák be újra.

Így aztán Matthew, Mary és Jenny látta, amint Crystalt bekísérik egy újabb kihallgatásra, pedig mindhárman azt kívánták, bárcsak ők következnének, és túl lennének végre ezen a megpróbáltatáson.

Hamish kisurrant a könyvtárból. John Taylor keresésére indult. A szobájában találta meg, az ablaknál ült egy karosszékben, és újságot olvasott.

– Most meg mi van? – kérdezte ernyedten a férfi.

– Csak meg akartam győződni róla, hogy csakugyan nem emlékszik rá, kit látott egyszer a bíróságon.

– Nem, és most azt hiszem, tulajdonképpen senkire nem emlékszem. Akkora hűhót csapnak a

filmekben rólunk, ügyvédekről meg a szereplési vágyunkról. Ez igazán méltatlan.

– Nem akarom felzaklatni – mondta barátságosan Hamish –, de csakugyan szeretném tudni, miért gondolt az ön korában ismét családalapításra.

Nyitva volt az ablak, odakint egy sor fenyőfa hajladozott az erősödő szélben. Felhők takarták el a hegytetőket. Kopár, idegen táj, gondolta John. Itt nem hallatszik madárdal. Nagyon vágyott rá, hogy újra otthon legyen. Hamish ugyan elég rendes fickónak látszott, mégsem állt szándékában elmondani neki az igazat.

– Maga fiatal – felelte. – Én öreg vagyok, és nem érzem többé halhatatlannak magam. Nagyon vágyom a családi életre. A gyerekeim még kicsik voltak, mikor a feleségem meghalt, egyedül neveltem fel őket. Néha fárasztó volt, néha vesződséges, de mindig megérte. – Élesen villantak föl lelki szemei előtt a képek: Brian megnyer egy krikettmeccset az iskolájának; Penelopé az első báljára indul. Döbbenetére nedves lett a szeme, mérgesen törölte le a könnyeit.

– Sajnálom, hogy zavarnom kellett – mondta feszélyezetten Hamish.

Lement a földszintre, s épp akkor ért vissza a könyvtárba, amikor Jenny Trasket hívták be

kihallgatásra. Crystal nyilvánvalóan túlélte a második fordulót.

Jenny a főfelügyelővel szemben foglalt helyet. Nem tetszettek neki a durva vonásai, a zord tekintete. Körülnézett, Hamisht kereste, de a rendőr mögötte ült.

– Akkor hát, Miss Trask – kezdte Blair –, ön jó nagy kalamajkát okozott nekünk. Mi az ördög… Nos, mi késztette arra, hogy nyitva hagyja a Volvo ablakait és a napfénytetőt?

– Hőség volt, amikor visszaértem – felelte a lány –, és tökéletesen megfeledkeztem róla. Elfáradtam, egyenesen fölmentem lepihenni.

– A pultos azt állítja, hogy az erdészet egyik munkásával ivott a bárban. Régi barátok?

– Nem, csak aznap ismertem meg… Lochdubh-ban.

– Ó! Alkalmi ismeretség – gúnyolódott Blair, és Jennynek megrándult az arca.

A pultos nem láthatott bennünket fölmenni, hiszen ott sem volt. Egyetlen embert sem láttam a környéken, gondolta.

– Jól van, Miss Trask. Most mesélje el nekünk, mit csinált azon az estén, amikor Mrs. Gore-t meggyilkolták.

– Ja, akkor. Beültem a szálloda egyik autójába, és…

– Mit csinált?

– Jaj! – Jenny a szája elé kapta a kezét, és elsápadt. – A Volvo volt az, de a rendőrőrsre mentem, igaz, Hamish?

– És miért látogatta meg ezt a felföldi Rómeót… ha szabad kérdeznem – tudakolta Blair.

– Csak azt akartam elmondani neki, hogy szorongok, mert azt hiszem, egy őrült van a kastélyban. Így volt, Hamish?

– Igen – bólintott a rendőr. – Később viszont azt mondta, tévedett. Miss Trask mindössze egy negyedórát maradt – magyarázta Blairnek. – Úgy fél tíz körül távozott.

– Egyenesen visszajött ide a kastélyba? – kérdezte a főfelügyelő.

– Igen.

– Látta magát valaki?

– A pultos. Amint megérkeztem, a bárba mentem kávézni.

– Ellenőrizni fogjuk. Nézze, Miss Trask, én nem szeretem a véletleneket, ön pedig kétszer vitte el ezt az autót, és úgy hagyta ott, hogy az összes nyom tönkrement.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy a Volvót használták a gyilkosság elkövetésekor? – suttogta Jenny.

Miféle játék ez? – gondolta dühösen Hamish. – Jenny nagyon is tisztában van ezzel.

– Igen, a Volvót. És ha maga a tettes, azt tanácsolom, vallja be, és essünk túl rajta – emelte föl a hangját hirtelen Blair.

Jenny sírva fakadt, a főfelügyelő pedig utálkozva felhorkant, és utasította MacNabet, hogy kísérje ki a nőt.

– Melyik lesz a következő ebből a rohadt bagázsból? – bömbölte a listáját olvasva Blair. – Lássuk csak! Matthew Cowper. Küldjék be!

Ám abban a pillanatban a főfelügyelőnek megszólalt a telefonja. Fölvette, és figyelmesen

hallgatott. Lassú, ördögi mosoly terült szét az arcán. Amikor letette a kagylót, diadalmasan nézett körül.

– Megvan a gyilkosunk – jelentette be, fölöttébb erős glasgow-i akcentussal. Már nem kell finomkodni, nem jön több előkelőség. A nagy Blair megtalálta a gyilkost.

– Aha – szólalt meg cinikusan Jimmy Anderson. – Ki az?

– Mary French.

– Menjen már! – mondta Harry MacNab, és maga is meglepődött pimasz fegyelemsértésén. – Az csak egy kis tanárnő.

– Korábban is gyilkolt – felelte vigyorogva Blair. – A Yardról hívtak. Tíz évvel ezelőtt gyilkosságért állt bíróság előtt. A saját anyját ölte meg.

– Elítélték? – kérdezte csodálkozva Hamish.

– Megúszta. Az anyja rákban haldoklott, és állítólag könyörgött neki, hogy adagolja túl az altatóját. Az esküdtszék hitt neki. Kegyes gyilkosság. Pfuj! Aki egyszer gyilkol, újra gyilkolni fog.

– És John Taylor volt az ügyész?

Blair bosszúsan meredt Hamishre. Elfelejtette megkérdezni.

– Most igazán nem számít. Hozzák ide, és letartóztatjuk.

– Egy pillanat! – vetette közbe Hamish. – Nincs bizzonyíték.

– Majd én szerzek bizonyítékot, öcskös. Maga csak törődjön a körzetével, menjen vissza az őrsre ellenőrizni a birkafürdetési papírokat, ezt pedig hagyja a nagyokra.

Amikor Hamish kiment a könyvtárból, Blair már fenyegette a nőt. Priscilla keresésére indult, végül odakint találta meg, az ajándékbolt építését felügyelte.

– Mi a baj, Hamish? – kérdezte a lány, amint meglátta az arcát.

– Blair a tanárnőt, Mary Frenchet vádolja Peta meggyilkolásával.

– Miért?

– Megölte az anyját, de fölmentették. Az asszony rákban haldoklott, az esküdtszék pedig kegyes gyilkosságnak tartotta az esetet. Blair egy idióta. Engem visszaparancsolt az őrsre.

– Figyelj, Hamish! Itt igazán nincs sok dolgom. Papa dühösen telefonált, addig nem jönnek vissza, amíg ennek az egésznek nincs vége. Lejöhetek veled az őrsre.

– Miért?

– Hát, korábban is segítettem már megoldani dolgokat. Leülünk, megiszunk egy csésze teát, és…

– Nem, sokkal jobb lesz nekem egyedül – vetette oda Hamish.

Elmasírozott, s noha átkozta magát, amiért ilyen gorombán viselkedett, képtelen volt visszamenni és bocsánatot kérni. Blair ostobasága földdühítette. És nagyon is jól emlékezett arra az időre, amikor epekedve imádta Priscillát, és esze ágában sem volt kitenni magát annak a veszélynek, hogy visszatérjenek azok az idők.

Mary Frenchet kivezették a rendőrautóhoz. Arca feszült volt ugyan, mégis eltökéltnek és nyugodtnak látszott. Kis csoport verődött össze az ajtóban – Maria, John, Jenny, Matthew, Sir Bernard, Jessica és Deborah –, s csöndben figyelték, amint a rendőrautó eltűnik a kocsifelhajtón.

Amikor Hamish a Range Roverhez ért, Deborah lépett hozzá.

– Nahát! – kapkodott levegő után. – Miért viszik el Maryt?

– Fogalmam sincs – válaszolt morcosan a rendőr. – Nem az én ügyem.

– De Mary miért ölte volna meg Petát?

– Isten tudja – felelte, a kocsiajtót kinyitva Hamish.

– Maga szerint nem ő tette – kiáltotta Deborah. – Maga szerint nagy hibát követtek el.

– Elképzelhető.

– Nahát, mi a csuda! Ez nagyon izgi! Itt az esély, hogy odategye a kézjegyét, ember. Az én segítségemmel valószínűleg megtalálhatjuk a tettest.

Egy újabb Watson – gondolta savanyúan Hamish –, ráadásul egy rossz Watson.

– A rendőri munkát a rendőrökre kell hagyni – felelte hűvösen. – Ne avatkozzon közbe, Miss Freemantle.

Deborah duzzogó képet vágott, és felháborodottan elsasszézott. Eddig zökkenőmentes volt az élete, alig akadtak benne hullámhegyek és -völgyek, ám Sir Bernard elutasítása fájdalmat okozott neki. Bárcsak ő

találná meg a gyilkost! A krimiben, amelyet nemrég olvasott, a briliáns detektív, Sir Bartholomew Styles úgy intézte, hogy a gyilkos árulja el magát az unokatestvére főúri házában, ugyanis mindenkivel elhitette, tudja, ki a tettes.

Deborah-nak ekkor eszébe jutott egy játék. Hatodikban játszották a méregdrága leányintézetben, ahová járt. Egyikük odasúgta valamelyik ötödikes lánynak: „Láttalak. Nem kellett volna ilyet tenned. Azt hiszem, kénytelen leszek elmondani valakinek.” Ha annál a lánynál nem jött be, megpróbálkoztak egy másikkal, de rendszerint működött, hiszen az iskolások gyakran követnek el apró kis bűnöket, amelyekről nem szeretnék, hogy kiderüljenek. Deborah és a barátnői a félév végén tíz fonttal jutalmazták azt, aki a legtöbb „pontot gyűjtötte”.

Miért ne próbálhatnám ki ezen a társaságon? – gondolta, izgalmában ugrálva a nő.

Matthew Cowperrel kezdte.

– Tudja, láttam magát – súgta a férfinak, majd elsietett.

Matthew ökölbe szorított kézzel meredt utána.

Ellopott egy üveg malátawhiskyt a bárból, amikor senki nem látta. Könnyedén kifizethette volna, de örömét lelte a vagánykodásban. A francba! Mi lesz,

ha Deborah bemószerolja az igazgatónak? El fogja mondani a rendőröknek. Úgy döntött, kölcsönvesz egy autót, és utánanéz, kapható-e ugyanez a márka a környéken, és visszacsempészi. A nő csakis erre utalhatott, másra aligha. Semmi egyebet nem láthatott. Vagy mégis?

– Láttalak – mondta rosszallón Deborah, ezúttal Jennynek. – De még nem szóltam a rendőröknek.

Jenny arra gondolt, hogy a Brian Mulligan-féle esetre utal, és falfehér lett.

– Csak egyetlen szó – sziszegte –, és kitöröm a nyakad.

– Láttam, amikor azt csinálta – mondta Deborah immár Seannak.

A séf éppen húst darabolt. Fölemelte a bárdot.

– Majd én befogom a szádat, ostoba liba, és belevágom a fejedbe ezt a húsvágó bárdot.

Deborah visítva menekült a konyhából. Mindazonáltal fölajzotta Sean reakciója. Elég fiatal volt ahhoz, hogy halhatatlannak képzelje magát. Egyébként is, szerinte a gyilkos most senki mást nem fog megölni, viszont attól, hogy ő „megpiszkálta”, talán elég ideges lesz, és elárulja magát.

– Nincs valami, amit el kéne mondania a zsaruknak? – kérdezte Mariától, majd elégedetten konstatálta a nő riadt tekintetét és bűntudatosan elvörösödő arcát.

Aztán Jessica következett. Az ő reakciója szintén kielégítő volt, ahogyan Peter Trumpingtoné is.

John Taylor dühösen azt mondta:

– Mit látott? Ó, nem érdekes, na, tűnjön el.

Deborah-t ez tűnődésre késztette, mivel a férfi olyan érzést keltett benne, mintha ostoba iskolás lány volna, ám aztán észrevette a közeledő Sir Bernardot, és túl nagy volt a kísértés.

– Mindent tudok magáról – mondta a férfinak. – És istenemre, örülök, amiért úgy döntöttem, nem leszek a felesége. Tudom, mit művelt.

Sir Bernard arca elsötétült a haragtól, és válasz nélkül elmasírozott. Deborah követte a tekintetével, s újra beléhasított az elutasítás fájdalma.

Priscilla a recepciós pultnál dolgozott, egy komputer mögött ülve számlákat állított ki, elvégre a többi vendég szabadon távozhatott, azzal a feltétellel, hogy meghagyják az elérhetőségüket, s a legtöbben a távozás mellett döntöttek.

– Láttam magát – mondta a lánynak Deborah.

Priscilla fölpillantott.

– Tessék?

– Láttam magát.

– És éppen mit csináltam?

– Jól tudja – titokzatoskodott Deborah, és elsétált.

Aznap este, amikor valamennyien leültek vacsorázni, feszült volt a légkör. Akár zavartalan is lehetett volna, hiszen letartóztattak valakit, ám Deborah egyfolytában az ügyről locsogott, minden kis morzsa fölött elkérődzött, s újra meg újra azt hangoztatta, ő történetesen tudja, hogy nem Mary követte el a gyilkosságot.

– Csak szereplési viszketegsége van – jegyezte meg Sir Bernard.

Deborah bosszúsan pillantott a férfira, és hátravetette a fejét.

– Ez minden, amit tud – mondta dacosan.

Vacsora után, az immár elválaszthatatlannak tűnő Peter Trumpington és Jessica Fitt kivételével, mindenki nyilvánvalóan került mindenkit.

Odakint hideg szél fújt, a társalgóban begyújtottak a kandallóba. Valamennyien ott ültek, de jó távol egymástól, amikor John Taylor végre-valahára fölállt.

– Én megyek lefeküdni – jelentette be, csak úgy mindenkinek. Elsétált az ajtóig, ott habozva megállt. – Te jó ég! Ha letartóztattak valakit, az azt jelenti, hogy mindnyájan hazamehetünk.

Felvidult a társaság. Haza! Haza, a buszokhoz és a metróhoz, a zajhoz meg az utcákhoz, a végtelenül áradó tömeghez. Haza Londonba, messze ettől a hátborzongató, furcsa vidéktől, a hegyektől, tavaktól és a lápvidéktől, ahol ősi istenek lovagolják meg a szelet.

– Várjon! – szólt Sir Bernard John után. – Pezsgőt rendelek mindenkinek.

John Taylor visszajött és leült. Sir Bernard megnyomott egy régi porcelán csengőgombot a falon, s a pultos bejött fölvenni a rendelést. Fecsegtek és nevettek. Matthew Cowper elmondott egy nagyon rossz viccet, amelyen a megkönnyebbüléstől és pezsgőtől mámorosan mindenki hangosan kacagott.

Deborah kezdte elszégyellni magát. Ha nem Mary követte el a gyilkosságot, akkor biztosan valami őrült támadt Petára a lápon. Ezek az épelméjű

átlagemberek senkire nem tudnának rátámadni, nemhogy megölni valakit.

Végtelenül élvezte a váratlan pezsgőpartit, s az utolsók közt hagyta el a társalgót.

Csak Jessica és Peter maradt még ott, amikor fölállt és elment lefeküdni.

– Nem vagy fáradt? – Ezt Peter kérdezte Jessicától.

– Kicsit. De meleg van, és nagyon kellemes itt. Biztonságban érzem magam. Amikor bemegyek a szobámba, minden félelmem visszatér.

– Szerinted Mary tette?

– Nem tudom – felelte lassan Jessica. – Nem tehetek róla, de nagyon remélem. Borzasztó lenne arra gondolni, hogy még mindig köztünk van a gyilkos.

Már majdnem éjfélre járt az idő, de Priscilla úgy döntött, meglátogatja Hamisht. Azon morfondírozott, miért volt olyan haragos vele a férfi, és tett vagy mondott-e valamit, amivel megsértette őt. Aztán Deborah miatt aggódott. Mivel ő maga is angol leányintézetbe járt, jól ismerte a „láttalak téged” játékot. Biztos volt benne, hogy Deborah a többieken

is kipróbálta. Mindenesetre jobban érezné magát, ha beszámolna erről Hamishnek.

A férfi fölismerte a szállodai Range Rover motorjának hangját. Priscilla az. Épp Londonnal volt vonalban, és a Rorytól hallott értesüléseket jegyzetelte a Magányos Szívek Klubjának ügyfeleiről. Úgy döntött, ott marad, ahol van, nem nyit ajtót. Nem akarta látni Priscillát, nem akart még több bensőséges éjféli csevegést, addig semmiképp, amíg nem lesz ismét úrrá az érzelmein. A lány már a konyhaajtón dörömbölt, de Hamish azzal sem törődött.

– Igen, Mary Frenchet bűnösnek találták az anyja halálában – mondta Rory –, és igen, John Taylor volt az ügyész. Mi van még? Ja, néhány piszkos pletyka terjengett arról, hogy Sir Bernard Grant fegyverekkel üzletelt, de igazából nem lett belőle ügy. Peter Trumpington szerepelt a pletykarovatokban, de semmi komoly. John Taylor egyszer orrba vágott egy rendőrt a bíróság előtt, az Old Baileyn, mert nem mutatott iránta „kellő tiszteletet”, pedig a szerencsétlen csak azt próbálta megakadályozni, hogy a két sárga vonallal kijelölt helyre álljon be a kocsijával. De ebben nincs semmi különös. Nagy fazon az öreg. Mary French akkor került ismét a lapokba, amikor beszédet tartott a diákjainak, melyben a botbüntetés ismételt bevezetését támogatta. De ugye nem gondolod, hogy ő tette?

– Azt nem mondtam. – Hamish hallotta, amint elhajt a Range Rover, és hirtelen pocsékul érezte magát. – És mi a helyzet Peta Gore-ral?

– Feleségül ment a milliomos Bobby Gore-hoz, aki nyolcvankét évesen elhalálozott, és egy vagyont hagyott rá. Néhány szedett-vedett társasági hír, ez minden.

– És Maria?

– Az ő múltjáról semmit sem találtam. Mindössze egyetlen hírt az Express társasági oldalán, mely szerint Lord Bullsden a Maria Worth vezette Magányos Szívek Klubján keresztül találkozott a hitvesével.

Hamish fölsóhajtott.

– Nincs semmi, amin fogást lehetne találni. De mégis, mit képzel Blair, hogy letartóztatja Mary Frenchet gyilkosságért, mikor egy fikarcnyi bizonyítéka sincs?

Deborah nagyot ásított, az éjjeliszekrényre rakta a detektívregényt, amelyet olvasott, és lekapcsolta az ágya melletti kislámpát. Majd holnap ráér terveket szőni a hazamenetelről. Ám amint kialudt a fény, éber lett, és nyugtalan. Mekkora bolondot csinált magából! Sally Blye, az egyik szerkesztő a kiadóban állandóan

ilyeneket mond neki: „Jaj, miért nem nősz már fel, Deborah? Istenemre esküszöm, azt hiszed, még mindig az iskolában vagy.” Igen, a suli szuper volt. Ott mindenki tudta, hol a helye. De az összes iskolai barátnője megváltozott. Az egyik percben rendes, vidám, egyenruhát viselő lányoknak tűntek, a következőben pedig a legújabb divat szerint öltözködő, kirúzsozott, érett szirének voltak.

Azt kívánta, bárcsak ne süvöltene a szél. Egyre nagyobb erővel tombolt, erős lökések rázták meg a toronyszobát, amelyben aludt.

Annyira lefoglalták a gondolatai, hogy nem látta, amikor halkan kinyílt a hálószoba ajtaja, miként a besurranó sötét alakot sem. Épp az járt a fejében, hogy milyen napsugaras és reményteljes volt a hét eleje, a házassága Sir Bernarddal szinte sorsszerűnek látszott, ám aztán Peta vagyonának szagára a férfi rohant a zabagép után, azóta pedig egyenesen nyers és goromba vele.

Deborah franciaágyban aludt.

– A francba! – motyogta, miközben nyugtalanul átvetette magát az ágy másik oldalára, épp amikor valami nehéz tárgy csapott le kegyetlen erővel, és sújtott a párnára, ahol csak egy pillanattal korábban a nő feje volt.

Deborah érezte a csapás szelét. Legördült a padlóra, begurult az ágy alá, s közben veszettül sikított. Hallotta a kisiető lépteket.

Állához fölhúzott térdekkel feküdt az ágy alatt, miközben újra meg újra azt üvöltötte:

– Segítsenek! Segítség…

Priscilla a toronyba vezető lépcsőhöz rohant. Megnyomta az alján lévő villanykapcsolót, de nem lett világosság. Vak pánikban egyenesen Deborah szobájához rohant, és megragadta az ajtó melletti kapcsolót.

– Hála istennek! – motyogta, amikor éles villanyfény árasztotta el a helyiséget.

Letérdelt az ágy mellé, és megpróbálta túlüvölteni Deborah sikoltozását.

– Minden rendben! Én vagyok az… Priscilla. Minden rendben!

Deborah előmászott.

– Valaki meg akart ölni – dadogta.

Priscilla fölsegítette, és átkarolta a vállát.

– Biztos csak rossz álom volt – nyugtatgatta a nőt. – Nyilván… – Elhallgatott, és az ágyra meredt.

Deborah szintén odanézett, és újra sikoltozni kezdett.

Tollak lebegtek a huzatos toronyszobában. Az ágyon pedig egy húsvágó bárd hevert, amely olyan erővel sújtott le a párnára, hogy az kettéhasadt.

Hetedik fejezet

Bosszú is édes – legkivált a nőnek

LORD BYRON

Hamish fölvette a telefont, és rémülten hallgatta Priscilla beszámolóját a Deborah elleni támadásról.

– És tudom, miért történt – fűzte hozzá a lány.

– Miért?

– Majd megmondom, ha ideérsz. De ha nem döntesz úgy, hogy a magányos kopót játszod, és ajtót

nyitsz nekem, amikor lementem hozzád az este, most nem lennénk ebben a szorongatott helyzetben.

Amikor Hamish Macbeth megérkezett a Tommel-kastélyhoz, mindenkit a társalgóban talált, a szálloda személyzetét és Mr. Johnsont is beleértve. Az igazgató lényegében azzal fogadta, hogy Seant bezárta a szobájába.

A rendőr aztán meghallgatta, mi történt majdnem Deborah-val, majd fölhívta a kapitányságot, és beszámolt a gyilkossági kísérletről.

Visszament a társalgóba, és tekintete Priscillára esett.

– Mielőtt megnézem Seant – mondta –, jó lesz, ha elmagyarázod, honnan tudtad, hogy miért történt Miss Freemantle ellen ez a gyilkossági kísérlet.

Priscilla fölvázolta a „láttalak téged” játékot, hozzáfűzve, hogy Deborah bepróbálkozott nála, és minden bizonnyal a többieknél is.

– Ez igaz? – kérdezte Hamish. – Egy játékot játszott, Deborah?

– Mivel maga úgy vélte, hogy nem Mary tette – felelte könnyes szemmel a nő –, úgy gondoltam, segíthetek egy kicsit. Mármint ha valaki más a bűnös,

és én meglepem az illetőt, akkor talán elárulja magát… legalábbis ezt hittem.

– Pillanatnyilag nem pocsékolom az időmet arra, hogy megszidom, amiért ilyen rosszindulatú és veszélyes játékot játszott – jegyezte meg a rendőr. – Iszonytató sokk érte, tudom. Doktor Brodie hamarosan ideér, kap tőle nyugtatót, de pillanatnyilag össze kell szednie magát, és elmondania nekem, miféle reagálásokat kapott. Lássuk először Seant, a séfet.

– Csakis ő lehetett – felelte elfehéredett ajakkal Deborah.

– Miért?

– Azt mondtam neki: „Láttam, amikor azt csinálta”, mire rám emelte a húsvágó bárdját, hogy majd ő befogja a számat. Erre kirohantam a konyhából.

– És ennyi nem volt elég, hogy abbahagyja? – álmélkodott Hamish. – Maria Worthöt is megkörnyékezte?

– Igen, neki olyasmit mondtam, hogy tudok valamiről, amit el kellene mondania a zsaruknak, mire rettentően bűntudatosnak látszott.

– Tényleg bűntudatosnak látszott? – kérdezte Mariától a rendőr.

– Gondolom, igen, mert csakugyan van valami, amiről elfelejtettem szólni a rendőröknek – felelte a nő. – Mielőtt fölfedezték Peta holttestét, bementem a szobájába, mert meg akartam győződni róla, hogy csakugyan elment-e. Úgy láttam, mindent összecsomagolt, kivéve a neszesszerét, amely az egyik csapon lógott a fürdőszobában. Magamhoz vettem, bevittem a szobámba, aztán tökéletesen megfeledkeztem róla. Csak Deborah megjegyzése juttatta eszembe. Mindjárt érte is megyek.

– A következő? – kérdezte Hamish.

– Matthew Cowper. Ő is szörnyen bűntudatosnak tűnt – felelte Deborah.

Matthew készen állt a történetével.

– Az egyik este lejöttem, inni akartam valamit – vágott bele. – Bármekkora itt a sürgés-forgás, valamiért nem tették föl az italok elé a rácsot. Elvettem egy üveg scotchot. Megfeledkeztem róla, nem szóltam Johnsonnak, nem is pótoltam, és Deborah juttatta eszembe, amikor kipróbálta rajtam az ostoba trükkjét, hiszen csak erre utalhatott.

– Tehát fölvitt egy üveg scotchot a szobájába, és megitta az egészet?

– Ugyan már, dehogy! Nem vagyok részeges. A java megmaradt reggelre.

– És az sem emlékeztette, hogy szóljon Johnsonnak vagy a pultosnak? Most azonnal fizesse ki! Ha nem gyilkossági kihallgatás folyna, tényleg fontolóra venném, hogy megvádoljam lopással.

Hamish ismét Deborah-hoz fordult.

– Miss Freemantle, ki tűnt még bűnösnek?

Deborah már kezdte összeszedni magát, sőt félig-meddig élvezte, hogy a figyelem központjában áll.

– Jenny… Miss Trask – válaszolt lelkesen. – Olyan állapotba került, hogy azzal fenyegetőzött, kitöri a nyakamat.

– Maga tudja, mire utalhatott – kiáltotta Jenny. – Maga tud róla, Hamish.

– Csak az volt? – kérdezte a rendőr, amikor eszébe ötlött a favágó.

– Esküszöm.

– Oké. A következő?

Deborah dacosan felelt:

– Sir Bernard nagyon haragosan nézett.

– Sir Bernard?

– Deborah olyasmit mondott, hogy… örül, mert nem jön feleségül hozzám… amiatt, amit csináltam. Arra gondoltam, még mindig azért morcos, mert érdeklődést mutattam Peta iránt. Hogy őszinte legyek, bár nem hangzik valami jól, megragadták a képzeletemet azok a milliók.

– Mr. Taylor?

– Fogalmam sem volt, miről beszél, ezért azt mondtam, ne butáskodjon.

– Miss Fitt?

– Csak miután Deborah elment, akkor jöttem rá, hogy semmi nincs, amiért furdalhatna a lelkiismeret. De, tudja, én olyan vagyok, aki mindenért bűnösnek érzi magát, széles e világon minden az én hibám – válaszolt Jessica.

– És Mr. Trumpington?

– Azt hittem, Deborah véletlenül meghallotta, amikor Mariával beszéltem – motyogta a férfi.

– Attól tartok, tudnom kell, mit mondott – figyelmeztette Hamish.

– Miért? – vetette közbe indulatosan Jessica. – Ha Jenny megtarthatja a titkát, akkor Peter is. Menjenek ki, és odakint kérdezze meg tőle.

– Semmi gond – felelte Peter, és megfogta Jessica kezét. – Azt mondtam Mariának, hogy mi ketten nagyon jó párt alkothatnánk. Elég hülye módja a lánykérésnek, nem igaz?

Jessica szürke arcába szín költözött, és ragyogott a szeme. Ebben a pillanatban szép volt. Megszorította a férfi kezét.

– Hamarosan itt lesznek a nyomozók Strathbane-ből – mondta Hamish. – Megyek, kikérdezem a szakácsot, aztán visszajövök, és egyenként fölveszem a vallomásukat, már amennyiben nem érkeznek meg addig, amire végzek Seannal.

Mr. Johnson a séf hálószobájához vezette a rendőrt, és kulcsával kinyitotta az ajtót.

– Én megleszek – mondta Hamish. – Maga menjen, és kérdezze meg a személyzettől, láttak-e valakit a toronyba vezető lépcsőn, vagy tudnak-e valamit az eltűnt villanykörtéről. Priscilla azt mondta, nem volt világítás a lépcsőházban, ebből gondolom, hogy valaki kicsavarta az égőt.

Sean az ágya végében gubbasztott, teljesen felöltözve.

– Tehát, Sean – kezdte komolyan Hamish –, többé nem tarthatom titokban a macskaügyet. Halálosan megfenyegette Petát. Azzal fenyegette Deborah Freemantle-t, hogy megöli, és tessék, valaki fogja a maga húsvágó bárdját, és beváltja a fenyegetést. Ha jól sejtem, az a maga húsvágó bárdja.

– Igen, eltűnt – felelte fáradtan Sean. – Johnson felszólított, hogy keressem meg, amikor visszajöttem a faluból.

Hamish tekintete fölélénkült.

– A faluból?

– Ittunk egyet Dougie-val, az erdőkerülővel.

– Hol?

– A kocsmában. Nagy tömeg volt, sokáig tartottak nyitva.

– Mikor jött vissza?

– Azt Dougie tudja, ő dobott vissza ide. Beléptem az ajtón, mire Johnson elkap, kirángat a konyhába, közben meg a húsvágó bárdról üvöltözik nekem.

Nincs sehol, erre azt mondja, a szobámban kell maradnom, amíg megjön a rendőrség.

Hamish nem értette, miért könnyebbült meg attól, hogy ennek az ellenszenves szakácsnak van alibije. Alighanem Priscilla miatt, gondolta pillanatnyi töprengés után.

– Amíg vannak tanúi, akik igazolják, hogy nem tartózkodott a kastélyban, magával minden rendben lesz. – Hamish tűnődve nézte a férfit. – Milyen súlyosan bántalmazta a feleségét?

– Eltörött az álla.

– Miért? Részeg volt, ember?

– Dehogy. A vasárnapi ebédet főztem. Sole à l'italienne. Az volt.

– És?

– Az ostoba tehén ránéz, és azt mondja: „Hol van róla a ketchup?" Hát ezért ütöttem meg.

– Az utolsó munkahelye, ha jól emlékszem az aktájából, a glasgow-i Királynő volt. Miért jött el?

Sean a padlót vizslatta.

– Ki vele! Úgyis megtudom.

– A főnök neje… mi csak vén krumplifejnek hívtuk, azt mondja, túl sok időt pazarolunk a levesekre. Meg azt mondja, nem elég sűrűk, meg azt is, hogy kukoricaliszttel kell sűríteni őket. Szentségtörés! Erre krajcároskodó dagadt ribancnak neveztem.

– Hoppá! Nézze, Sean, ha ennek vége, ha valaha vége lesz, vigyáznia kellene a nyelvére. Itt kényelmes, jó állása van, és Johnson jó ember. Amíg megérkezik Blair, itt marad, ugyanis nem bízom magában, még valami ostobaságot csinál, és elszalad nekem.

Hamish kiment a szobából, rázárta az ajtót, s a zsebébe süllyesztette a kulcsot.

Megkereste Priscillát, akit arra kért, hogy kísérje el a toronyba vezető lépcsőhöz. Fölpislogott az üres lámpafoglalatra. A pihenő fölött volt, egy átlagos magasságú ember könnyedén elérhette.

– Meg kell keresnem azt a villanykörtét – mondta. – Mondjuk, ha valamelyik vendégszobában kiég egy körte, szólnak, hogy cseréljétek ki?

– Nem szükségszerűen – felelte Priscilla. – Mindegyik szobában vannak tartalék körték az éjjeliszekrényben.

– Mutasd meg, de ne Deborah szobájában. Azt jobb lesz békén hagyni, amíg megérkeznek a helyszínelők.

Priscilla a toronyszoba alatti keskeny folyosón mutatta az utat.

– Itt van egy üres vendégszoba. Egyébként a jövő héten rengeteg üres szobánk lesz. Egymás után futnak be a lemondások. Ez az ügy kemény csapás nekünk. Ja, egyébként miért nem nyitottál nekem ajtót, Hamish, amikor lementem hozzád? Ha elmondom, mit művelt Deborah, talán érdemesnek tartottad volna, hogy visszagyere velem a kastélyba, és figyelmeztesd.

– Magad is óva inthetted volna – felelte kimérten Hamish.

Bement a vendégszobába. Három hatvanwattos villanykörte sorakozott az éjjeliszekrény alatti polc szélén.

– Mindegyik szobában három van? – kérdezte.

– Nem. Néha kettő, néha egy, néha pedig négy. Változó.

– Egy pillanat. Ha valaki el akarta rejteni a toronylépcsőn kicsavart égőt, csak nem hagyhatta ott a dobozok mellett heverni.

– Sajnálom, hogy csalódást okozok, de simán. Gyakran találni üres dobozokat. Némelyik vendég pedig becsavarja az új égőt, a régit visszateszi a dobozba, és odarakja a többi mellé. Vagy egyszerűen kidobják a rossz égőt a papírkosárba. De egy használt villanykörte nem a bűnösség jele.

– A francba! A francba az egész üggyel! Valami nem stimmel, van itt valami, ami nem hagy nyugodni, amit mondott valaki…

Visszament a társalgóba, ismét elkezdte kérdezgetni a vendégeket, hol tartózkodtak, amikor Deborah-t megtámadták. Valamennyien azt felelték, hogy a szobájukban, viszont nem voltak tanúk, vagyis Seanon kívül senkinek nem volt alibije.

Megérkezett Strathbane-ből a csapat, mégpedig Peter Daviot rendőrfőnök vezetésével, aki fáradtnak és ingerültnek látszott. Jimmy Anderson félrehívta Hamisht, elmesélte neki, hogy Mary French, amint megérkezett a kapitányságra, ügyvédet kért. Mr. Daviot jelen volt a kihallgatáson, és persze azonnal kiderült, hogy Blairnek egy fikarcnyi bizonyítéka sincs. A múltban elkövetett eutanázia nem bizonyíték arra nézve, hogy Miss Frenchnek bármi köze volna Peta Gore meggyilkolásához, aki eddig az utazásig teljesen idegen volt a számára, érvelt Mary ügyvédje. Mary French pedig vért kívánt, azzal fenyegetődzött, hogy kártérítési pert indít.

– Még ma visszajön – fejezte be bánatosan Jimmy. – Bárcsak ő tette volna, elég kiállhatatlan nőszemély.

Mr. Daviot kérette a könyvtárba Hamisht, aki röviden összefoglalta a történteket.

– Matthew Cowpert is ki kell kérdeznem, hol volt és mit csinált a gyilkosság éjszakáján – fűzte hozzá nem minden indulat nélkül. – Úgy tűnik, ebben a nagy izgalomban elkerülte a figyelmünket.

Blair sötéten pillantott Hamishre, de csöndben maradt.

– Amíg a helyszínelők megint átkutatják a szobáikat – mondta a rendőrfőnök –, az lesz a legjobb, ha újra külön-külön behívjuk őket. Az egyikük gyilkos, és addig itt maradunk, amíg ki nem derítjük, melyikük az.

A Magányos Szívek Klubjának tagjai és Crystal a rendőrfőnök kihallgatását kellemetlenebbnek találták, mint a detektív-főfelügyelőét. Blair egy-egy bárdolatlanságára mindig válaszolhatott és visszavághatott az ember. Daviot azonban szívósan tette föl egyik kérdést a másik után, újra meg újra, látszólag fáradhatatlanul.

A hűvös, lezser Crystal megtört, bevallotta, aggódott, hogy a néni komolyan gondolta a végrendelete megváltoztatását, és azért is, mert a szülei bejelentették, miután visszatér északról, szakmát kell tanulnia, ő viszont nem akar dolgozni. Jenny mindent elmondott a favágójáról. Mindenki sokkal többet mesélt el magáról Mr. Daviotnak, mint amennyit akart, sőt amennyit egész életében bárkinek elmesélt magáról, miközben surrogott a magnetofon, s az egyik sarokban egy Strathbane-ből jött rendőrnő gyorsírással jegyzetelt. A rendőrfőnök nem bízott az „újmódi gépekben”, ahogyan ő nevezte.

Eljött a reggeli ideje, de még egyikük sem aludt egy szemernyit sem. Annak dacára, hogy valaki közülük gyaníthatóan gyilkos, egymáshoz húzódtak a rendvédelmi erőkkel szemben.

Valamennyiüknek Priscilla készített reggelit – a rendőrség épp csak elkezdte Sean hosszú kihallgatását. A lány fáradtnak érezte magát, s azon tűnődött, miért vesződött egyáltalán, amikor nem esznek, csak bánatosan piszkálgatják az ételt. Aztán az édesanyja telefonált, kétségbeesetten hallgatta a legújabb fejleményeket, és azt mondta, rögtön hazautazik, de Halburton-Smythe ezredes kikapta a kagylót a felesége kezéből. Priscilla elismételte a sztoriját. Apja ismét csak azt hajtogatta, hogy az ő könnyelműsége miatt engedték be a Magányos Szívek Klubját a szállodába. Ő bizony nem fog visszajönni, őt ne zaklassák a riporterek, mint annak

idején, mikor az a szerencsétlen haláleset történt a vadászpuskával, amelyről még mindig az a meggyőződése, hogy baleset volt – annak ellenére, hogy Hamish Macbeth bebizonyította, az elkövető pedig bevallotta a gyilkosságot. A lány kénytelen volt végighallgatni az ezredest. Az szóba se jöhet, hogy az anyja hazamegy. Priscilla önző és lelketlen.

A lány nyűgösen rakta le a kagylót, majd Mr. Johnson keresésére indult.

– Apám még mindig nem jön vissza – mondta neki –, addig nem, amíg ennek az egésznek nincs vége. Nekünk kell a társaság elszállásolásáról gondoskodnunk, amíg a rendőrség nem fejezi be a kihallgatást. Gondolom, a következő az lesz, hogy a személyzet beadja a felmondását.

– Ők aztán nem – felelte kajánul az igazgató. – Itt húshoz és italhoz jutnak. Még rám is telefonáltak nők a faluból, hátha szükség van segítségre. Évek óta nem akadt ennyire jó pletykatéma. Felváltva kell dolgoznunk. Először ön megy aludni, Priscilla, öt óra múlva fölkeltem, akkor majd én alszom egy keveset. Nahát, odanézzen! – Mindketten az ablakhoz siettek.

Több buszra való egyenruhás rendőr érkezett. De nem csupán egyenruhásokat láttak, hanem egy csapat békaembert is.

– Ugye, nem keresünk újabb holttestet? – kérdezte az igazgató.

– Peta bőröndjét meg az írógépét – felelte Priscilla. – Amikor engem hallgattak ki, Mr. Daviot dühöngött, mert nem „foganatosítottak alapos kutatást”. A búvárok azért jöttek, hogy a tavakat, tengerszemeket, folyókat kutassák át.

– Jó. Akkor most menjen, és aludjon egy keveset.

Priscilla fölment a szobájába, de sokáig ébren feküdt, egymást kergették a gondolatai. Kezdetben roppant izgalmas volt ez a szállodakaland, a család vagyonának visszaszerzése pedig szívderítő. Most azonban azt kívánta, bárcsak visszakaphatná az otthonát, a társalgó ismét a szalon legyen, a bár pedig a nappali, és szereljenek le minden táblát. Voltaképp meg is tehetnék. Ezúttal, egy remek citybeli brókernek köszönhetően, az ezredes bölcsen és jól fektette be a pénzt. A lány azonban ismerte az apját, tudta, csak kibúvónak használná ezt a jelenlegi kínos forgalomcsökkenést, hogy tovább üzemeltesse a szállodát. Mr. Johnson és jómaga megkímélték a kemény munkától, s hagyták, hadd arasson le minden babért, amit az ezredes szorgosan meg is tett. Szomorú felfedezés, ha az ember apjáról kiderül, hogy ostoba és önző ember.

Odakint dühöngött a sutherlandi szél, hatalmas felhők száguldoztak a határtalan égbolton. A furcsa,

szokatlan nyár véget ért. Ideje lesz hozzászokni a horgász- és vadásztársaságokhoz. És Hamishhez sem fordulhat már, akinek az a legújabb szokása, hogy afféle teddide-teddoda lányokat szed össze, mint ez a Jenny… Jenny Trask az úgynevezett hetedik érzékével, az őrültséget illetően. Priscilla elcsigázott agya fölidézte a gyanúsítottak arcát. Az egyetlen, aki furának tűnt, Mary French volt a maga arroganciájával és ostobaságával, a nő, aki egyszer már ölt. Talán mégis Blairnek volt igaza, gondolta elalvás előtt a lány.

Estére Mary French visszajött, és ahogy korábban a Peta iránt érzett neheztelés hozta össze a társaságot, most Mary Frenchcsel szemben pendültek egy húron, aki hosszú, bosszúszomjas mesékkel ecsetelte, miként fogja beperelni a rendőrséget, és már telefonált is a harmadik unokatestvérének, Derwent grófjának… ezt jegyezzék meg, aki elszörnyedt a rendőrségi brutalitás ilyetén megnyilvánulása hallatán.

Matthew Cowper azon morfondírozott, hogy a csudába gondolhatta akár egy pillanatig is, hogy ez a nő megfelelő partner lehet. Úgy érezte, meg tudná fojtani.

A kihallgatás folyt tovább.

Mr. Daviot elment pihenni, most Blair tette föl helyette a kérdéseket. Még John Taylor is, aki az elején gőgös volt, és dühös, amiért egyáltalán gyanúsítani merészelték, csöndes lett, és visszafogott. Maria vidám arcát az aggodalom ráncai szántották, ingerlékeny lett, és ideges. Crystal köntösben járkált föl-alá, még azzal sem vesződött, hogy megfésülködjön, vagy kisminkelje magát, és kedvetlenül itta egyik pohár pezsgőt a másik után. Peter Trumpington nagyon közel ült Jessica Fitthez, de egy szót sem szóltak egymáshoz. Jenny nagyon magányosnak érezte magát, és félt. Alig várta az alkalmat, hogy beszélhessen Hamishsel, de a férfi nem jött ki a könyvtárból.

Legnagyobb meglepetésére egyszer csak Matthew Cowper lépett oda hozzá.

– Tűnjünk el innen – mondta a férfi.

– Nem szabad elmennünk – felelte bágyadtan Jenny.

– Arra gondoltam, ne itt vacsorázzunk, hanem lemehetnénk a faluba, arra az olasz helyre – felelte Matthew. – Szólhatunk a rendőrfőnöknek, hol leszünk.

– Akkor rendben – mondta még mindig bágyadtan Jenny. – Csak ne gyilkoljon meg útközben.

Matthew csodálkozva fölnevetett, majd bement a könyvtárba.

Pár perccel később tért vissza.

– Elintézve, zöld utat kaptunk. Az én kocsimmal megyünk.

Hallgatagon léptek ki az épületből, tudatában voltak a rendőrök figyelő tekintetének. Éppen visszaérkeztek a lápról, ahol eredmény nélkül kutattak, s most jókedvűen toporogtak a buszok mellett.

– Minek örülnek ennyire? – jegyezte meg Jenny, miközben beszállt a férfi kocsijába.

– A túlórának – hangzott a kurta válasz.

A kastélykapu előtt összesereglett riporterek mellett a férfi gázt adott, majd egyenesen lehajtott Lochdubh-ba.

Mennyire megváltozott az idilli falu, gondolta Jenny. Hatalmas hullámok emelkedtek az öbölben, őrülten hánykolódtak a kikötött csónakok, s csak hébe-hóba tört át a felhőkön napsugár. A vízparti út egyszintes házacskáinak kertjeiből rózsaszirmokat hordott magával a hűvös szél.

Az étterem helybeliekkel volt tele.

– Már alig várom, hogy valami olasz kaját egyek – mondta Matthew.

A kis étterem igazán családias hangulatot árasztott a kockás abroszokkal és a borospalackokban világító gyertyákkal. A telt ház dacára az egyik sarokban találtak szabad asztalt. Az árak alacsonyak voltak, alighanem ezért kezdtek a falusiak odajárni. Az étlapon olasz és brit ételek egyaránt szerepeltek.

Jenny és Matthew bolognai spagetti meg egy üveg Chianti mellett döntött.

– Mit gondol, hazajutunk valaha is Londonba? – kérdezte bánatosan a lány. – Föl kell hívnom az irodát, hogy néhány napig még itt kell maradnom.

– Én már telefonáltam – mondta Matthew. – Nálam nem lesz semmi gond, csak el kell majd viselnem a fárasztó heccelődést, mert beléptem egy házasságközvetítő ügynökséghez.

– Ahogyan nekem is – jegyezte meg a lány. – Egyáltalán miért jelentkezett? Nem tud magának nőt szerezni?

– Ne legyen otromba – felelte bosszúsan Matthew. – Nagyon egyszerű fickó vagyok, de messzire akarok

eljutni, ezért jó társadalmi háttérrel rendelkező feleségre van szükségem. És maga?

– Túl félénk vagyok. Már belefáradtam a randizásba és a reménykedésbe, hogy eljön Mr. Igazi. Akkor izgalmas ötletnek tűnt. Ráadásul tudtam, hogy találkozni fogok olyan férfiakkal, akikkel egy csónakban evezek. Sosem gondoltam volna, hogy egy gyilkossági nyomozás kellős közepébe csöppenek. – Jenny a férfit fürkészte. Matthew egyébként nyílt arca fenyegetőnek tűnt a remegő gyertyafényben, ezért hirtelen hozzáfűzte: – Csakugyan ellopta azt a whiskyt?

– Természetesen nem – vágta rá hevesen Matthew, ám ugyanabban a pillanatban felülkerekedett rajta a vágy, hogy elmondja az igazat. – Nos, igen – válaszolta a következő lélegzetvétellel. – Soha életemben nem loptam semmit, és könnyedén ki is fizethettem volna. Lementem a bárba, késő volt, és elfelejtették lelakatolni a rácsot. Csöngetni akartam, odahívni valakit, hogy kiszolgáljon, ám aztán csak bámultam az ott heverő rengeteg üveget. Olyan voltam, mint egy gyerek, akit rászabadítanak egy édességboltra. Kölyökkoromban nagyon szegények voltunk, és emlékszem, amikor anyám meghalt, nagyon vágytam egy fájdalomcsillapító italra, de nem engedhettem meg magamnak. Most pusztán a lopás gondolatától izgalomba jöttem, és biztonságban is voltam, hiszen ha rajtakapnak, improvizálhatok valami mentséget, és

kifizetem. A szobalányoknak látniuk kellett a palackot a szobámban, még csak meg se próbáltam eldugni. Maga még soha nem lopott semmit?

– Nem – felelte Jenny, aztán elpirult. – Egyetlenegyszer. Randira készültem, és egy másik titkárnőnek volt egy csodálatos, új árnyalatú rúzsa. Észrevettem, hogy az asztalán hagyta. Hát elvettem. Egy kocsmában volt a találkozó a Chancery Lane-en. Szóval megjelentem szépen kirúzsozva, és képzelje el, felültetett a pasas. Másnap pedig a csaj hatalmas cirkuszt csapott az eltűnt rúzsa miatt. Mondhattam volna, hogy sajnálom, tessék, itt van, csak randira mentem és kölcsönvettem. De a szavak bent ragadtak a torkomban. A lány egészen az irodát vezető ügyvédig elment, és csak mondta a magáét, én pedig rettegtem, hogy kihívják a rendőrséget. Szinte láttam a rúzst a bőrtáskámban. Ebédidőben bedobtam az utcán egy szemétládába azt a vacakot.

Matthew vigyorogva emelte föl a poharát.

– Társak a bűnben.

Jenny nem viszonozta a pohárköszöntőt. Komolyan nézett a férfira.

– Ki tette?

Matthew vállat vont.

– Fogalmam sincs, de azt hiszem, a rendőrség hibát követ el, ha kizárólag ránk összpontosít. Miért köztünk kell lennie a gyilkosnak? Próbálja ebből a szemszögből nézni: Peta duzzogott, valószínűleg el akart menni. Úgy döntött, kölcsönveszi a szálloda kocsiját, és éjszaka levezet Londonba. De nem tudott ellenállni az evésnek, ezért magával vitt egy piknikkosárra való finomságot az útra. Mivel egy zabagép volt, csak a kőbányáig jutott el. Ott ücsörgött, tömte a fejét, amikor egy környékbeli őrült rátámadt.

– Bárcsak ez derülne ki! – sóhajtotta Jenny.

– Jaj, felejtse már el a gyilkosságot! Magáról meséljen.

A lány beszélt neki az ötletről, hogy elvégzi a jogi egyetemet, és meglepődött, sőt el volt ragadtatva Matthew lelkesedésén.

– De még mennyire! – mondta kedvesen a férfi. – Maga okos lány, messzire juthat.

Miközben Jenny tovább beszélt, a férfi eltűnődve szemlélte. Ha levetkőzi a kishitűségét meg a bátortalanságát, alighanem sikeres lehet. Elég éles eszűnek tűnik. És van pénz mögötte, semmi kétség. Házaspárként együtt fejlődhetnének, messzire jutnának.

Kihozták a spagettit, óriási adagokat, s a szénhidráttól meg az alkoholtól megszelídülve addig beszélgettek, mígnem ők voltak az étterem utolsó vendégei.

– Ideje menni – mondta vonakodva a férfi.

Visszavitte a lányt a kastélyhoz. Arra gondolt, kezdetnek megcsókolja. Talán mielőtt bemennek az épületbe. Aztán esetleg egy kellemes ital a bárban, utána meg… ki tudja. Ám amint a kastélyhoz értek, Peter Daviot jött eléjük, arca szigorú volt a félhomályban. Mögötte Blair, Hamish, Anderson és MacNab állt.

– Matthew Cowper – mondta a rendőrfőnök –, bejönne velünk a könyvtárba? Újabb kérdéseket kell feltennünk önnek.

– Nem – nyögte kétségbeesetten Jenny. – Biztosan tévednek.

A rendőrfőnök nem is figyelt oda rá.

– Mr. Cowper!

Matthew leszegett fejjel hagyta, hogy bekísérjék a könyvtárszobába.

– Leülni! – vakkantotta fenyegetően Blair.

A bróker egy kemény hátú székre ült a hosszú íróasztallal szemközt, amely mögött a két nyomozó és Hamish sorakozott fel. Egy kicsit úgy érezte magát, mint a királypárti kisfiú Yeames közismert Mikor láttad utoljára apádat? című festményén.

– Szóval – kezdte, nagy halom jegyzetet tanulmányozva Mr. Daviot –, egy átfogó és alapos kihallgatáson ön azt mondta, korábban nem ismerte Peta Gore-t, sosem találkozott vele, és nem is hallott róla.

– Igen – krákogta Matthew, apró szeme vadul cikázott egyik arcról a másikra.

– A brókercég, amelynek dolgozik, a Waring's az egyik legnagyobb a Cityben, igaz?

– Igen.

A rendőrfelügyelő hátradőlt a széken.

– Meglepné, ha tudná, hogy Peta Gore a cégük egyik legjelentősebb ügyfele volt?

Matthew a padlót studírozta.

– És egy ritka alkalommal látogatást tett az irodában, amikor is látták, amint önnel beszél? Kezdjük újra az elejétől, Mr. Cowper? De ezúttal próbáljon meg őszinte lenni.

Nyolcadik fejezet

Ha rendőrségi feladat akad,

A zsarubagázs annak nem örül.

W. S. GILBERT

– Ó! Az a Mrs. Gore! – mondta erőtlenül Matthew.

– Az én elméletem a következő – folytatta Daviot. – Maga kezelte Peta Gore részvényeit, elsikkasztotta a pénzét, és megölte, hogy elhallgattassa.

Hamish észrevette a megkönnyebbült villanást Matthew szemében.

– Nem, nem erről van szó – felelte a férfi. Megtörölte száját a zsebkendőjével, úgy tűnt, mintha nyugalmat akarna erőltetni feszült izmaira. – A Waring's túl jó cég ahhoz, hogy ilyesmi megtörténhessen. Mindent többször is ellenőriznek. Mellesleg hatalmas vállalat. Nekem az égvilágon semmi közöm nincs Mrs. Gore pénzéhez.

– Az iroda egyik alkalmazottja határozottan emlékszik rá, hogy a hölgy belátogatott az irodába, és ön beszélt vele.

Biztosan Mandy volt, gondolta keserűen Matthew. Örökösen pletykál.

– Nézze, őszinte leszek önnel – felelte végül. – Nem tudtam, hogy ennek az itteni Peta Gore-nak bármi köze is van egy ügyfélhez, aki jó néhány évvel ezelőtt bent járt az irodában. Akkor még nem volt ilyen kövér. Ha az lett volna, biztosan rögtön felismerem.

– És mikor ismerte fel?

– Közvetlenül miután meggyilkolták. Akkor jöttem rá. De mivel soha semmi köze nem volt hozzám, azt gondoltam, miért hozzam fel – vonta meg a vállát kicsit hetykén Matthew. – Akkor elmehetek? – Fölemelkedett a székről.

– Üljön vissza! – mondta halkan a rendőrfőnök. – Még el sem kezdtük.

Matthew három órával később vánszorgott ki a könyvtárszobából. Olyan volt az egész, mint valami félelmetes gyónás. Az élete minden kis darabkáját kihúzták belőle. Milyen csöndes a kastély. Elállt a szél. Gyászos képpel állt meg a szobája ajtajában, s a fölfordulást szemlélte. Mindent belepett a szürke

ujjlenyomatpor. Az összeturkált fiókok nyitva álltak. Elvileg mindent úgy kellett volna visszatenniük, ahogyan találták, legalábbis a filmekben így szokott lenni. Mentségükre legyen mondva, hogy nem keltettek benne olyan benyomást, mintha bűnöző lenne. Gyorsan pizsamába bújt, lekapcsolta a lámpát, és egy pillanatra megállt az ablaknál. Holdfényben fürödtek a kastély kertjei, mögöttük a láp húzódott, fölöttük a hegyek magasodtak. Minden annyira bizarr volt, olyan idegen, mintha távol lenne a civilizációtól. Kopott teddymackója, amely mindenhová elkísérte, ott ült a párnának támasztva. Megnyugodott, hogy legalább a macit nem szedték szét.

Bemászott az ágyba, magához szorította mackóját, és Istenhez imádkozott – akiben voltaképp soha nem hitt –, hogy biztonságban vezesse ki Sutherlandből.

Hamish Macbeth szintén ébren volt már, őt az őrsön makacsul csörgő telefon rángatta ki álmából. Odavánszorgott a készülékhez, és fölvette a kagylót.

– Halló, kopó! – hallatszott unokatestvére, Rory Grant élénk hangja.

Hamish felnyögött.

– Te sosem alszol?

– Éjszakai műszak. És nem történik semmi. Olyasmi biztosan nem, mint a ti környéketeken. Őrültek rohangálnak egy kastélyban, húsvágó bárdokkal. Na, azért hívlak, mert utánaástam egy kicsit a citybeli fickónak. Tudod, hogy Petának nagy részvénypakettje volt a Rag Trade Limitedben, amely történetesen Sir Bernard egyik vállalkozása, mégpedig az, amelyikről burkoltan azt rebesgették, hogy fedezett valami fegyverüzletet? Szóval, ha ez a Peta úgy határozott, hogy kiszáll a buliból, az tönkretehette volna a céget. Sir Bernard részvényei biztosan hatalmasat zuhantak volna.

– Már torkig vaggyok a gyanúsítottakkal – mondta fullánkosan Hamish. – Eggyetlen dolgot akarok, a gyilkost.

– Hálátlan vagy! Oldd meg a szaros ügyedet magad.

– Ne haragudj – engesztelte őt nyűgösen Hamish. – Hogy van a barátod? Tudod, akit elvittél a diliházba.

– Most egy másikban van. Onnan kiengedték. A pszichiáter szerint a stresszen kívül semmi baja nem volt. Aztán ma megmutatta a holdat a szerkesztőnek.

– A holdat?

– Jaj, te régimódi! Ledobta a gatyáját, és a csupasz seggét mutatta a szerkesztőnek, aki

tajtékozva fölhívta a diliházat, de a pszichiáter közölte vele, hogy biztosan ő provokálta ki. Hát gyorsan találtak egy másik bolondokházát. És mit gondolsz, kinek kellett odavinnie? Nekem.

– Béketűrő bagázs vagytok – csodálkozott Hamish. – Én azt gondoltam, egyszerűen kirúgták a pasast.

– Már régóta az újságnál van, és nagyon elismert. Csak hirtelen nem viselkedett normálisan, bár szerintem már egy ideje gondok voltak vele. Tavaly tonzúrával állított be.

– Ez azért biztosan jelentett valamit.

– Nekik nem. Néha csak különcöknek tartanak embereket, miközben senki nem veszi észre, hogy dühöngő őrültek.

– Mit csinál a barátod a lapnál?

– Egyházi tudósító.

– Uramatyám! Ha bármilyen elmezavart elő tudsz ásni, ami azokra vonatkozik, akik idefönt vannak, tudasd velem.

– Annyit biztosan tudok, hogy újabb vendégekre számíthattok – mondta Rory.

– Kire?

– Crystal Debenham szülei rohannak oda a csirkéjükért, legalábbis ezt mondták, amikor ma meginterjúvolták őket. Jenny Trask anyja már szintén északra tart, valamint Mr. és Mrs. Freemantle, Deborah szülei úgyszintén.

– Meglennék nélkülük – felelte Hamish. – Utánanézek, hátha el tudom őket máshol szállásolni. Épp elég emberrel kell foglalkoznom, és nem akarom, hogy befolyásolják a gyanúsítottakat.

Elköszönt Rorytól, majd visszabújt az ágyba. Bárcsak meg tudná oldani az ügyet, mielőtt a rokonok is színre lépnek.

A gyanúsítottak arca járt az agyában, és az, amiket mondtak.

Reggel hatkor fölébredt, s a mennyezetet bámulta. Ott volt az álmaiban a megoldás. Az az egyetlen darab, ami nem illett a mozaikba. Egy őrült férfit vagy nőt keres, akit most már ismer. Jennynek igaza volt. Valaki csakugyan őrült közöttük, elég őrült ahhoz, hogy lefogja Petát, és egy almát gyömöszöljön a szájába.

Megmosakodott, felöltözött, és lement a kikötőbe, ahová befelé igyekeztek a halászhajók. Két emberre volt szüksége, két férfira, akik hajlandóak lennének

hazudni. Archie Maclean túl nagy kockázatot jelentene, ő azonnal kifecsegne mindent. Aztán észrevette a kikötőben őgyelgő Nairn fivéreket, Luke-ot és Pault. Nagydarabok voltak, mindketten száznyolcvanöt centinél magasabbak, jámbor, gyermeteg tekintetűek.

– Velem jönnének a rendőrőrsre? – kérdezte tőlük.

– Mit követtünk el? – kérdezett vissza gyanakodva Paul.

– Semmit. Szeretném, ha megtennének nekem egy szívességet.

Elgyalogoltak vele a rendőrőrshöz, ahol Hamish az épület hátsó részében lévő szűk konyhába kísérte őket.

– Szóval, azt akarom, hogy mindketten mondjanak egy óriási, szemenszedett hazugságot a kedvemért – mondta aztán.

– És ez nekünk mér' jó? – kérdezte Luke.

– Segítenek tőrbe csalni egy gyilkost.

Luke a szék támlájának dőlt, így a nyitva hagyott konyhaajtón keresztül beláthatott a nappaliba.

– Azt a… micsoda szuper tévé, Hamish! Paulnak és nekem nincs tévénk. Mrs. Gunn-nál lakunk, a ház végébe’, és nem engedi, hogy nézzük az övét. A hálószobájába’ tartja.

– Ez nyílt zsarolás! – mérgelődött a rendőr.

– Na, akkor legjobb, ha mi elmegyünk – mondta Paul, s a bátyjával együtt fölállt.

– Várjanak! – kiáltotta Hamish. – Jól van, megkaphatják a tévét. Üljenek le, és elmondom, mi lesz a dolguk.

* * *

Priscilla ezen az éjszakán is pocsékul aludt, és érezte, hogy kezd házsártos lenni. Sean túlságosan másnapos volt, őrá nem számíthatott a reggeli készítésénél, a túlságosan izgatott szobalányok pedig csak pletykáltak, örökösen leejtettek valamit, és megfeledkeztek valamiről.

Következésképp neki kell törődnie a vendégekkel.

– Kijutunk innen valaha? – kérdezte John Taylor. Ingerült volt.

– Attól tartok, ez a rendőrségen múlik – felelte a lány. – De azt hiszem, ha ma nem tartóztatnak le valakit, folytatni fogják a kihallgatásokat.

– Sznobizmus az egész – méltatlankodott morcosan Mary French, ám meg-megránduló arca idegességről árulkodott. – Nem hiszem, hogy bárkit is kihallgattak volna a személyzetből. Az a Blair mindig provokatívan viselkedik. Meg akar sérteni minket, mert társadalmilag fölötte állunk.

– Ennyit John Major osztály nélküli társadalmáról – jegyezte meg Matthew. – Kétlem, hogy az olyanokkal, mint ön, Mary, ez valaha is megtörténhet.

– Ó! – vágott vissza pimaszul, összeszűkülő szemmel Mary, haragjában az éleslátás diadalmaskodott a hiúság fölött. – Csak azért hízelegte be magát nálam, mert fölfelé akar kapaszkodni a társadalmi létrán. Vagy ezt inkább ne említsük?

– Miért akart beszélni magával a rendőrség, Matthew? – tudakolta Sir Bernard.

– Megtudták, hogy Peta üzleti kapcsolatban állt a céggel, ahol dolgozom, és egy alkalommal találkoztam is vele – válaszolt a fiatalember. – Nekem egészen a gyilkosságig nem ugrott be, hogy valaha is láttam volna, akkor pedig úgy véltem, kicsit gyanús lenne beszélni róla. Istenem, az egész Cityt fölforgatják miattunk. Szerencse, ha egyáltalán meglesz az állásom, amikor visszamegyek.

Sir Bernard az asztalterítőre meredt.

– A mocskok – morogta.

Csak Jenny látszott teljesen összeszedettnek. Nemsokára megérkezik az édesanyja, majd ő beszél a rendőrökkel, és hazaviszi. Anyja azt is elmondta, amikor telefonált, hogy fölvette a kapcsolatot az ügyvédi irodával, és még néhány napig nem kell bemennie dolgozni, hanem otthon maradhat, hadd szedje össze magát. A lány Matthew Cowperre pillantott. A szőke herceg békává változott. Most fölfedezte a fiatalember túl széles ajkát és túl apró szemét, a feltűnő nyakkendőt, valamint a blézerén lévő jelvényt, amely nem egy iskolai vagy egyetemi klubé volt, hanem csak egy divattervező agyszüleménye. És mégis, tegnap este Matthew annyira szerethetőnek tűnt, igazi lelki társnak, és ha a rendőrség nem várja a küszöbön, megengedte volna neki, hogy megcsókolja.

Deborah sokat veszített élénkségéből. Örült a szülei érkezésének. Ez az egész egy igazi rémálom volt. Priscilla éppen kávét töltött a vendégeknek, amikor Deborah odacsettintette magához. Jennynek föltűnt, hogy Priscillának kicsit megfeszül az ajka.

– Miss Freemantle? – kérdezte udvariasan Priscilla.

– Még mindig nem ég a villany a toronyba vezető lépcsőházban – méltatlankodott Deborah. – Tegyen róla!

Priscilla bólintott és elment, Jenny pedig arra gondolt, milyen kegyetlen munkája van, hiszen kénytelen elviselni, hogy így beszéljenek vele.

Priscilla megkereste Mr. Johnsont.

– Második György király panaszkodik, mert nem ég a villany a toronylépcsőházban. Kiveszek egy égőt valamelyik hálószobából, és megcsinálom.

– Második György?

– Deborah Freemantle.

– Igen, meglátszik rajta a Hannover-ház beütés. De ne hozzon el körtét a hálószobákból. Majd adok egyet az irodai készletből.

– Miért?

– Spórolásból. A lépcsőházakba és a folyosókra elég a negyvenwattos. A hálószobákban hatvanwattosokat használunk.

– Akkor ez azt jelenti… – Priscilla birkózott a gondolataival. – Mi eddig egy hatvanwattos égőt és nem egy negyvenest kerestünk.

– És? Semmit nem találtak.

– Egy pillanat. Valakinek mindössze csak ki kellett csavarnia a negyvenes villanykörtét a toronylépcsőházból, bevinni a szobájába, kivenni az egyik hatvanas égőt, amelyet aztán otthagyott az éjjeliszekrényen, és becsavarni a negyvenes égőt a helyére. Végül rárakja a lámpaburát. Ennyi – mondta Priscilla.

– És a rendőrök orra előtt – jegyezte meg Mr. Johnson.

Hamish lépett be az előcsarnokba a strathbane-i nyomozókkal. Priscilla odasietett hozzá, és beszámolt a villanykörtékről.

Peter Daviot is meghallgatta a lány mondandóját, majd utasított egy rendőrt, hogy közölje a vendégekkel, újabb rendelkezésig nem mehetnek föl a szobájukba.

– Azt hiszem, én tudom, kinek a hálószobájába kell először bemenni – mondta Hamish.

Egészen addig, amíg Priscilla nem szólt a villanyégőkről, úgy tervezte, elküldi Pault és Luke-ot, akiknek pár percen belül meg kellett érkezniük. Ha tévedett, a fivérek nagy bajba kerülnek, amiből neki kell majd kihúznia őket, mégpedig oly módon, hogy

bevallja Daviotnak, megvesztegetéssel vette rá őket a hazugságra.

– Egészen biztos vagyok a gyilkos személyében.

– Árulja el nekünk – gúnyolódott Blair.

– Először lássuk a hálószobát – felelte a rendőr.

– Én fölmegyek Hamishsel – vetette közbe Mr. Daviot. – Maga, Blair, idelent marad, és gondoskodik róla, hogy senki ne szökjön meg.

Blair gyűlölködő pillantást vetett Hamishre.

A rendőr mutatta az utat a Magányos Szívek Klubja egyik tagjának vendégszobájához. Egy mennyezeti lámpa volt a szobában, hatvanwattos körtével, és az ágy mindkét oldalán egy-egy éjjeli lámpa állt

Hamish fölemelte az egyik burát, s a baklövés keserű ízét érezte a szájában. Hatvanwattos volt az égő. A rendőrfőnök türelmetlen tekintetétől kísérve lassan odament a másik lámpához. Úgy érezte magát, mint a játékos, akinek utolsó esélye van megválaszolni a hatvannégyezer dolláros kérdést. Fölemelte a lámpaernyőt, és föllélegzett.

– Negyvenwattos – mondta.

– Ilyen gyönge bizonyíték alapján senkit nem lehet letartóztatni – tiltakozott Daviot. – Ennél többre van szükségünk.

– Nekem megvan a bizonyíték – felelte Hamish. – Két tanú.

– Két tanú?! Miért nem jöttek korábban?

– Halászok. Azt mondják, nem olvasták az újságot, és nincs televíziójuk, de nekem az a gyanúm, hogy orvvadásztak. Ha el akarja kapni a gyilkost, szemet kell hunynia efölött.

– De a halászok éjszaka dolgoznak.

– Nos, aznap éjszaka nem hajóztak ki a tengerre – felelte morózusan Hamish. – Nem kell a gyilkos? Nézze, engedje meg, hogy én beszéljek ezzel az illetővel. Ha tévedtem, én vállalom a felelősséget.

– Jól van, Macbeth – most nem Hamish –, és ne felejtsen el a jövőben uramnak szólítani.

Blairt, Andersont, MacNabet és két egyenruhás rendőrt tereltek be a könyvtárba.

– Ki az? – kérdezte makacsul a dühös főfelügyelő.

Mr. Daviot helyet foglalt az íróasztal mögött.

– Küldjék be Mr. John Taylort – mondta.

– Mi van? – üvöltötte Blair. – Egy királyi tanácsos gyilkol? Ezúttal nagyon elragadta a képzelete, Hamish. Életemben nem hallottam ekkora…

– Ha nem bánja… – szólt rá fagyosan a rendőrfőnök.

John Taylor lépett be, és minden teketória nélkül helyet foglalt. Teljesen összeszedettnek látszott. Hajszálcsíkos öltönyt, makulátlan inget és selyem nyakkendőt viselt, pontosan úgy festett, mintha épp a bíróságra indulna.

– Kezdje maga a kihallgatást, Macbeth – mondta a rendőrfőnök, mire Blair elvigyorodott. Daviot nyilván tudja, hogy Hamish bolondot csinál magából.

– Mr. Taylor, jó okom van feltételezni, hogy ön gyilkolta meg Mrs. Peta Gore-t, mégpedig oly módon, hogy egy almát gyömöszölt a szájába, és befogta az orrát, vagyiss ezért szenvedett fulladásos halált. Továbbá, hogy ön próbálta meggyilkolni Deborah Freemantle-t. Ez utóbbi esetben eltávolította a villanykörtét a toronyba vezető lépcsőn, majd kiccserélte a saját szobájában lévő egyik hatvanas égővel.

– Semmi ilyet nem tettem – felelte nyugodtan az ügyész.

– Továbbá – folytatta Hamish – két tanúm iss van, Paul és Luke Nairn, akik látták önt a kőbányában Peta Gore-ral, a nő halálának éjszakáján, a holdfényben piknikezni.

John Taylor összekulcsolta hosszú, vékony kezét egyik hegyes térdén, ez volt részéről az érzelem egyetlen jele.

– Tanúk? – kérdezte cinikusan. – Sokáig tartott, mire jelentkeztek.

– Behozom őket. – Hamish biccentett az ajtónál őrt álló rendőrnek, aki máris kikiabált.

– Paul és Luke Nairn!

Épp, mint a tárgyalóteremben, gondolta John.

Becammogott a nagydarab testvérpár, s még mindig tengerészköpenyben, és erős halszagot árasztva, zavartan álltak a helyiség közepén.

– Magával kezdjük, Luke. Csak mondja el nekünk a saját szavaival, amit látott – kérte Hamish, miközben kétségbeesetten azt gondolta: Remélem, emlékszel még a szövegedre.

– Odafönn voltunk a kőbányánál, amikor beszélgetést hallottunk – kezdte Luke. – Holdfényes

éjszaka volt. Olyan tisztán láttuk ezt az embert itt, mintha nappal lett volna. Bort töltött. A földön ült. Mellette egy nagydarab, kövér nő volt, aki húspástétomot lapátolt a szájába. Még sose láttam ehhez hasonlót. Még senkit nem láttam, aki így evett húspástétomot, még Gordie-t sem odaát a Craskben. Nem álltunk meg Paullal, továbbmentünk egy kicsit, és a tájat csodáltuk, amikor mögöttünk, a kőbánya irányából keservesen küszködő, fulladozó hangot hallottunk. Erre Paul azt mondja: nem csoda, hogy fuldoklik az a nő, ahogyan zabál.

Luke Nairn elhallgatott. Egy óra tiktakolt a könyvtárszoba sarkában. John Taylor mozdulatlanul ült.

Tanúk? – gondolta kárörvendve Blair. Két hazudozó. Még hogy ezek a tájat csodálták… Baromság.

És akkor John kinyitotta a száját, és beszélni kezdett.

– Én tettem, igen.

Mialatt Hamish őrizetbe vette, a rendőrfőnök a megkönnyebbüléstől elernyedve hátradőlt. Aztán a rendőr elküldte Pault és Luke-ot, majd föltette Johnnak a kérdést:

– Mi történt? Csak lépésben. Senki nem hallott autót elhajtani azon az éjszakán. Miért?

– Vakszerencse – felelte lankadtan John. – Utána azt gondoltam, mesteri bűnöző vagyok, de csak azért úsztam meg dolgokat, mert tökéletes amatőr vagyok. A fiamon és a lányomon akartam elégtételt venni, amiért kegyetlenek voltak velem. Már alig várják, hogy megörököljék a pénzemet. Az nem elég nagy bosszú, ha pusztán egy jótékonysági intézményre hagyok mindent. Azt akartam, hogy szenvedjenek. Úgy terveztem, megnősülök, és gyermekeim lesznek, ám amikor idejöttem, felfogtam, mekkora ostobaság ez az egész. Ki fog egyáltalán ránézni egy magamfajta öregemberre? Aztán megérkezett Peta millióinak híre. Az a nő bárkihez boldogan hozzáment volna, pusztán azért, hogy bosszantsa Mariát. Úgy gondoltam, feleségül veszem, és akkor mesésen gazdag leszek, és akkor elmondom a hálátlan kölykeimnek, hogy egy fillért sem fognak kapni. Bementem Peta szobájába, javasoltam neki, szökjünk el egy romantikus éjféli piknikre. A förtelmes teremtést lázba hozta az ötlet. Lementem a konyhába, fogtam az egyik piknikkosarat, és megpakoltam mindennel, amit találtam. Tudtam, hogy a szálloda autóiban gyakran bent hagyják a kulcsot. A Volvóba ültem be… Peta kijött, de a kocsi nem akart beindulni. És akár hiszik, akár nem, a nő hatalmas alakja láttán a holdfényben meggondoltam magam. „Hagyjuk”, mondtam, neki azonban muszáj volt megpróbálnia a többi kocsit is, de azokban nem

voltak benne a kulcsok. Feltételeztem, éjszakára beviszik őket a házba, de mivel Jenny használta a Volvót, abban benne maradtak. Tehát megkönnyebbültem. Erre Peta azt javasolta, üljek be a Volvóba, ő majd megtolja a lejtős kocsifelhajtón. Próbáltam lebeszélni, de hajthatatlan volt. Megtolta az autót, és a lejtőn beindult a motor.

– A kőbánya a maga ötlete volt? – kérdezte Hamish.

– Nem, az övé. Tudják, alig várta már, hogy ehessen. Úgy döntöttem, a legjobbat hozom ki egy kellemetlen ügyből. Ő zabált és ömlengett. A bort én ittam meg. Időtöltés gyanánt beszéltem neki a fájdalomról, amit a gyerekeim okoztak nekem, amikor fárasztónak neveztek. Peta befalta a pástétomot, megtörölte a száját, majd rosszindulatú nevetéssel ezt mondta: „Hát maga elég régimódi, igaz? A gyereke helyében én már biztosan ámokfutó lennék.” Egyik percben ott ültem, a következőben pedig a hátára döntöttem, és begyömöszöltem az almát a szájába. Emlékszem, kiáltottam is valamit, de nem tudom, mi volt az. Aztán elkaptam az orrát, és összenyomtam az orrlyukát. Az iskolában csinálták ezt velem, eszembe jutott, mennyire fájt. Csak ennyit akartam. Fájdalmat okozni neki. De Peta egyszer csak nem mozgott többé, és akkor rádöbbentem, hogy megöltem. Rémült voltam. Mindent összeszedtem, amit csak láttam, az utolsó morzsáig, aztán nekiindultam a lápnak, amíg egy

tőzegmocsárhoz nem értem. A kosarat egy nagy kővel nyomtam le. Elsüllyedt. Visszamentem a kocsihoz, és fölhajtottam a kastélyba. Azt gondoltam, milyen okos vagyok. Kesztyűt viseltem. Legépeltem az üzenetet Peta írógépén, majd összecsomagoltam a ruháit, és kicipeltem a holmiját. Az autót a kastély kapujánál állítottam le. A bőröndtől és az írógéptől is ugyanabban a tőzegmocsárban szabadultam meg. Ha csakugyan okos lettem volna, akkor a testet is a mocsárba süllyesztem, de nem bírtam hozzáérni. Amikor mindenen túl voltam, kipihentnek és furcsán békésnek éreztem magam, mintha valaki más követte volna el a gyilkosságot. Úgy gondoltam, megmentett a sors, mivel a kocsiban lévő ujjlenyomatokról teljesen megfeledkeztem. Amikor elindultam Petával, még nem viseltem kesztyűt. Amikor Jenny nyitott ablakokkal hagyta ott az autót, és láttam, hogy a szobalányok kitakarítják, eszembe jutottak az ujjlenyomatok. Örültem, amiért a sors az oltalmába vett. Fájt a vállam, mert az utolsó, lejtős szakaszon föl kellett tolnom az autót a kastély elé, nehogy a motor zaja bárkit is fölébresszen, de ettől eltekintve könnyűnek és jól éreztem magam.

– És mi a helyzet Deborah-val? – kérdezte szelíden Hamish.

– Amikor azt mondta: „Láttam, mit tett”, először úgy véltem, s mint kiderült, helyesen, hogy csak hetvenkedik, de nem tud semmit. Azonban egészen addig a pillanatig szinte teljesen megfeledkeztem

arról, hogy én öltem meg Petát. Akkor rám tört az egész… az a borzalom. Mindazoknak az arcát láttam, akik ellen vádat emeltem a múltban, egyre nagyobbak és nagyobbak lettek, hogy kísértsenek. Szörnyű haragot tápláltam Deborah iránt.

John Taylor pillanatnyi szünetet tartott, majd folytatta:

– Ismét az amatőr szerencséje szegődött mellém. Vélelmezem, senki nem vett észre, amikor bementem a konyhába. Teljesen elámultam, hogy nem volt kulcsra zárva. Nem a húsvágó bárdért mentem oda. Valahogy visszatértem korábbi bűntényem helyszínére, legalábbis a kezdetéhez. Fölkapcsoltam a lámpát, és a hústőkén észrevettem a bárdot. Fölemeltem. Jó érzés volt a kezemben tartani. Halványan emlékszem rá, hogy fölmentem a toronyba vezető lépcsőn, kicsavartam a foglalatból az égőt, és a zsebembe csúsztattam. Onnantól semmire nem emlékszem, csak arra a szörnyű sikoltásra. A szobámba rohantam, gyorsan kitekertem a villanykörtét az éjjeli lámpából, és azt raktam be a helyére, amelyet a toronyból hoztam el. – John Taylor furcsán fújta ki a levegőt. – Örülök, hogy ennek az egésznek vége.

– Vigye ki Mr. Taylort az autóhoz – utasította Mr. Daviot az ajtóban álló rendőrt. – MacNab és Anderson menjenek vele. Én majd a másik kocsiban követem magukat Blairrel.

Miután kimentek, a rendőrfőnök Hamishhez fordult.

– Jól csinálta. Hogyan jutott erre a következtetésre… vagy esetleg volt segítsége? – Blairre pillantott, aki könyörögve nézett Hamishre, s a szája azt formálta: központi fűtés. Az előző gyilkossági ügy végén ugyanis azt ígérte, ha átengedi neki a sikert, elintézi, hogy beszereljék a központi fűtést a lochdubh-i rendőrőrsre.

Hamish azonban belefáradt Blair dolgaiba, unta a kicsinyes gyűlölködését, az ostobaságát, a rosszindulatát.

– Nem. Egyedül jöttem rá – felelte, elkerülve a főfelügyelő vitriolos pillantását.

Blair fölállt.

– Megyek, utolérem a többieket – mondta.

– Remek. – Peter Daviot csodálkozva nézett utána. A főfelügyelő rendszerint úgy ragaszkodott hozzá, mint az árnyéka, és voltaképp ezért nézett el neki olyan sokat. Bár sosem vallotta volna be, kedvelte a hízelkedőket, és Blair ahhoz fölöttébb értett. Sosem felejtett el virágot küldeni a felesége születésnapjára, és mindig fennen hangoztatta, hogy Mr. Daviot a legjobb rendőrfőnök az országban.

– Tehát, Hamish? – kérdezte a rendőrfőnök, miután Blair távozott.

– Ráhibáztam. Tudtam, azt hiszem, mindvégig tisztában voltam vele, hogy egy őrültet keresek, legalábbis olyasvalakit, aki pillanatnyi elmezavarban szenved. Eszembe jutott, amit az unokatestvérem a különcökről mesélt, aztán meg az, hogy John Taylorról azt mondta nekem „nagy fazon az öreg”. Taylor egyszer orrba vágott egy rendőrt az Old Baileyn, a bíróság épülete előtt, mert nem mutatott kellő tiszteletet iránta. Ez volt minden. Ám aztán bevillant, hogy ez elmezavar. Egy kiváló királyi tanácsos nem gurul így dühbe, főleg ha az illető királyi tanácsosnak nem is volt igaza. Egy kiváló királyi tanácsos nem veszi igénybe egy házasságközvetítő ügynökség szolgálatait, és az ő korában nem tervez családalapítást. Ez képtelenség. Valami nagyon nem stimmelt John Taylorral. És rajta kívül más nem illett a képbe. Arra a meggyőződésre jutottam, hogy ez nem egy gondosan kitervelt gyilkosság volt, hanem szimplán csak elkövette valaki, olyasvalaki, aki pillanatnyi elmezavarban szenvedett. Különben a Nairn fivéreket nincs értelme beidézni a bíróságra. Hazudtak. Én vettem rá őket.

Peter Daviot meghökkenve nézett a rendőrre.

– Akkor is megvan Taylor magnetofonra rögzített vallomása, amelyet több tanú jelenlétében tett.

Öregem, öregem, mekkora botrány lett volna ebből, ha téved!

– Hát igen, amire ideértem a kastélyba, arra gondoltam, én vagyok az őrült – felelte Hamish, aki maga is megdöbbent azon, mekkora baromságot csinált. – Haza akartam küldeni a Nairn fivéreket, miután ön újra elkezdi a kihallgatást, de aztán Priscilla szólt a villanykörtékről, és mint tudja, meg is találtuk az eltűnt égőt John Taylor szobájában. Amikor Mr. Taylor elmesélte nekem, hogy újra meg akar házasodni, mert magányos, elsírta magát, és akkor azt gondoltam, ez az ember az ideg-összeroppanás szélén áll. De egy ideig úgy véltem, talán a feszültség az oka, hiszen egy gyilkossági kihallgatás kellős közepén találta magát.

– Meg kéne rónom, amiért hazardírozott – mondta komolyan a rendőrfőnök –, másrészt viszont megkönnyebbültem, hogy ennek a förtelmes ügynek vége. Ez előléptetést jelent magának, Hamish.

A rendőr meglepett képet vágott.

– Nem várok előléptetést – felelte szinte kétségbeesetten. – De ha módjában állna elintézni, hogy beszereljék a központi fűtést az őrsre…

– Mindig szerénykedik. Máskülönben hallottam olyan pletykákat, hogy az előző gyilkossági ügyet is maga oldotta meg, és hagyta, hogy Blair könyvelje el

a sikert. A főfelügyelő jó, megbízható rendőr, de hiányzik belőle a maga szimata. Mondja, hány hálószoba van az őrsön?

Hamish óvatosan fürkészte a rendőrfőnököt.

– Az enyém és egy kicsi vendégszoba, azt akkor használom, amikor valamelyik kisöcsém vagy kishúgom meglátogat.

– Kitűnő. Azt hiszem, előléptetem, és küldök egy fiatal srácot, aki majd segít magának. Már gondoltam is valakire.

Hamish könyörgött és tiltakozott, Mr. Daviot azonban hajthatatlan maradt.

– A jövőjére is gondolnia kell, Hamish. Hamarosan feleségül veszi a maga Priscilláját, legalábbis a nejem szerint, és szüksége lesz a magasabb fizetésre. Itt az ideje, hogy a kezembe vegyem a karrierjét.

Hamish még akkor is tiltakozott, amikor kikísérte a rendőrfőnököt a kocsijához.

– Adja át üdvözletemet Priscillának, és mondja meg neki, hogy a feleségem érdeklődött felőle.

Peter Daviot beszállt az autóba, Blair pedig dühösen, recsegő váltóval kilőtt.

Hamish fáradtan baktatott a Range Roverhez, és lehajtott a rendőrőrsre. Amikor kiszállt a kocsiból, két jól megtermett alak tornyosult fölé. A Nairn fivérek.

– Ha nem vóna gond – mondta vidáman Luke –, vinnénk a tévét.

Kilencedik fejezet

Az élet csak egyszerűen

egyik rémes dolog a másik után.

ELBERT HUBBARD

John Taylor türelmesen állt, miután kifordították a zsebeit. Átadta a nadrágtartóját, a nyakkendőt meg a cipőfűzőket.

– Jobb lesz, ha ezek a tabletták nálam maradnak – mondta, a gyógyszeres fiolára mutatva, amely ott hevert a tőle elvett egyéb tárgyak között.

Az őrmester, aki őrizetbe vette, megfogta az üvegcsét, melynek már olvashatatlanná kopott a címkéje.

– Mi ez? – kérdezte.

– A szívgyógyszerem – felelte szelíden John. – Biztosan nem akarja, hogy a maguk egyik cellájában haljak meg.

Az őrmester kirázott két fehér tablettát a fiolából.

– Ezeket elviszem bevizsgáltatni.

Johnt a strathbane-i kapitányság egyik zárkájába kísérték. Tudta, hogy reggel átszállítják a börtönbe.

– Még nem evett, uram – mondta a fiatal rendőr, aki a zárkához kísérte. – Hozassak ürüpástétomot és chipset a kantinból?

John finnyásan megborzongott.

– Nem vagyok éhes. Viszont szeretnék két üveg ásványvizet, ha volna olyan kedves. – Halványan elmosolyodott. – Nagyon szomjas vagyok.

Az ásványvizet egy tálca ennivalóval együtt hozták be, és unszolták, hogy egyen. Eltelt a nap, a cellán kívül megfakult a fény, és a strathbane-i sirályok úgy sikoltoztak, akár az elveszett lelkek, miközben végigkukázták az utcákat.

Késő este volt már, de John még egy falatot sem evett. Papírt és tollat kért.

Levelet írt a fiának meg a lányának. Biztosan élvezik majd a pénzét, írta nekik. Örömmel csak az tölti el, hogy el kell szenvedniük a publicitást, mert gyilkos az apjuk. A múlékony szeretet, amit akkor érzett irántuk, amikor Hamishsel beszélt, teljesen eltűnt. Mindkét gyermekét gyűlölte. A Lear királyból idézett. Emlékeztette őket, hogy „Élesben fáj, mint a kígyó foga, Hálátlannak tudni gyermekét”. Szépen összehajtotta a papírlapot, és a cellában lévő kis asztal közepére tette.

Aztán kinyitotta az első ásványvizes palackot, és addig nyelte le egymás után a gyógyszeres üvegcsében lévő pirulákat, amíg egy sem maradt.

A tabletták elemzése reggelre készült el. Nagyon erős barbituráttartalmú nyugtatók voltak. Az ügyeletes őrmester átkozódva és verítékezve rohant John Taylor cellájához.

A tanácsos békésen feküdt, alig volt pulzusa. Sürgősen vitték a kórházba, de mire megérkeztek vele, már halott volt.

Hamish Macbethhez csak később, valamikor a nap folyamán jutott el John Taylor halálhíre. Fanyarul arra gondolt, hogy a strathbane-i kihallgatásokkal

kapcsolatos zsivajgás – először Mary French téves letartóztatása, most pedig ez – túlságosan lefoglal majd mindenkit, és eszükbe sem jut az előléptetése vagy az, hogy valami fiatal rendőr landoljon az otthonában.

Úgy döntött, fölmegy a kastélyba, megnézi, hogy van Priscilla.

A lány a szülei hazatérésével volt elfoglalva, akik magukkal hozták cainthnessi vendéglátóikat, Mr. és Mrs. Turnbullt, valamint a fiukat, Jamie-t, aki eltávozáson volt az ezredétől. Igen, ez tipikusan az apámra vall, gondolta dühösen Priscilla. Nem telefonált ide, hogy vannak-e szabad szobák. Tulajdonképpen voltak, hiszen valamennyien elutaztak, kivéve Jenny Trasket és az édesanyját, egy kis termetű, értelmes asszonyt, aki azt mondta, pihennek még néhány napot a „kis” Jenny megpróbáltatásai után, mielőtt elindulnának délre. A telefon azonban egyfolytában csörgött, mert amint a letartóztatásnak, majd a gyilkos halálának híre ment, csőstül érkeztek az újabb foglalások. Egy gyilkosság általában rosszat tesz az üzletnek. Egy megoldott gyilkosság azonban érdekes pikantériát ad a szállodának, főleg ha a gyilkos, mint kiderült, nem afféle förtelmes, hétköznapi ember.

– Örülök, hogy látom önöket, Mr. és Mrs. Turnbull, és téged is, Jamie – mondta határozottan a lány –, de csak néhány napig maradhatnak. Telt házunk lesz.

– Miről beszélsz? – kérdezte csípősen az ezredes. – Emlékeztesselek, drága lányom, hogy ez az én szállodám, ezt a szállodát én indítottam el és virágoztattam fel?

Hamish akkor lépett be, mikor az utolsó mondat elhangzott. Priscilla hűvösen és nyugodtan nézett szembe az apjával, mint mindig, ám hirtelen kitört.

– Rohadtul nem csináltál semmit annak érdekében, hogy ez a szálloda beinduljon. Semmit! Én dolgoztam és gürcöltem, ahogyan mama is, miközben te itt páváskodtál, és hergelted a vendégeket. Aztán nekünk kellett lecsillapítanunk őket. Még arra sem vetted a fáradságot, hogy segíts nekem, pedig tudtad, hogy gyilkosság történt. A Deborah elleni gyilkossági kísérletre még csak meg se moccantál. Ó, nem! Nekem kellett itt maradnom, és megbirkóznom a társasággal. Nekem és Mr. Johnsonnak. Torkig vagyok a nemtörődömségeddel, a hiúságoddal és az örökös zaklatásaiddal. Cseszd meg, drága papa!

Priscilla kirohant. Az ezredes csak állt ott, kinyitotta, majd becsukta a száját.

– Mért nem megyünk át a bárba? – szólalt meg élénken Mrs. Halburton-Smythe. – Mindnyájunkra ráférne egy ital. – És a férjét, valamint Mr. és Mrs. Turnbullt maga előtt terelve úgy hessegette őket a

bár felé, akár egy aggodalmaskodó tyúkanyó a csirkéit.

Jamie Turnbull a konyhában talált rá Priscillára.

– Sok nehézséggel kellett megküzdened – mondta. Magas, kellemes külsejű fiatalember volt. – Hidd el, próbáltam rávenni apádat, hogy jöjjön ide, de tényleg meg se moccant.

– Most már minden rendben – felelte erőtlenül a lány. – Bárcsak ne jöttem volna ki a sodromból!

– Ráfért már, hogy valaki jól beolvasson neki. Nézd, teljesen kivagy. Mit szólnál, ha autókáznánk egyet, megvacsoráznánk valahol, és távol maradnánk ettől a dologháztól?

– Ó, az remek lenne – felelte Priscilla. – Miután papa magához tér a sokkból, egész álló nap tombolni fog.

Nyílt a konyhaajtó, és Hamish Macbeth kukkantott be.

– Minden rendben, Priscilla? – kérdezte. – Csak azt akartam megkérdezni, van-e kedved bekapni valamit abban az új olasz étteremben ma este?

A lánynak hirtelen eszébe jutott a kastély ablakából látott jelenet, amikor Jenny megcsókolta a férfit.

– Már meghívtak vacsorázni, Hamish – felelte ridegen. – De ha nem akad más, a kis barátnőd, Jenny még itt van.

Hamish visszavonulót fújt, és bevágta maga mögött a konyhaajtót. Rosszkedvűen baktatott a Range Roverhez, kavicsokat rugdosva állt a kocsi mellett. Látta, amint Priscilla életre kel, csodálatos volt, amikor kiosztotta az apját, a vén undok nagyon is rászolgált már erre. És alig várta, hogy meséljen a lánynak az ügyről. Ő azonban nem akart mást, csak elmenni valahová Jamie Turnbull-lal, azzal a Jamie Turnbull-lal, akiről a férfi jól tudta, hogy gazdag, népszerű, és százados az egyik felföldi ezredben. No persze, Jenny! Egyáltalán nem érdekli Jenny.

És akkor megpillantotta a lányt, aki felé sétált egy ősz hajú nővel, feltehetően az édesanyjával.

– Hamish! – rikkantotta Jenny. – Épp magát keresem. Elképesztően okos volt. Mesélje el maminak és nekem, hogyan oldotta meg az ügyet.

– Pillanatnyilag nincs időm – felelte a rendőr.

– Talán később – nyaggatta Jenny.

– A lányom beszélt nekem egy jó olasz étteremről a faluban – szólalt meg Mrs. Trask. – Megtisztelne, ha velünk vacsorázna ma este. Nagyon sok köszönettel tartozom önnek. Az ön intelligenciája és tehetsége nélkül az én szegény kislányom talán még mindig egy gyilkosság gyanúsítottja volna.

– Sosem volt az – felelte Hamish, bár a nő szavai gyógyírként hatottak a lelkére, amelyet Priscilla az imént mélyen megbántott.

Éppen ő lépett ki a kastélyból Jamie-vel. Beültek a fiatalember Jaguarjába, és elszáguldottak.

Hamish zord tekintettel figyelte őket.

– Kérem, mondja, hogy velünk tart – nógatta Mrs. Trask.

– Igen, örömmel – felelte végül Hamish.

– Remek. Nyolckor találkozunk.

Hamish lehajtott a faluba. Lochdubh vénkisasszonyai, Jessie és Nessie Currie várták a rendőrőrs előtt.

– Ki gondolta volna! – kiáltotta Jessie. – Egy ügyvéd drogcsempészetbe keveredett! Drogcsempészetbe!

– Épp az előbb mondták be a rádióban, hogy öngyilkos lett – folytatta Nessie. – Kokainnal lőtte be magát?

– Nem – felelte morcosan Hamish. – Elmebeteg volt, aki véletlenül gyilkolt. Ha életben marad, gyilkosságról alighanem szándékos emberölésre mérséklik a vádat.

– De maga drogról beszélt – jegyezte meg csalódottan Jessie. – Nem túl jó rendőr maga, igaz? Nem túl jó rendőr.

– Menjenek a dolgukra, hölgyeim – így Hamish –, nekem sok dolgom van.

Hátul, a konyhaajtón keresztül ment be a házba. A kutyája, Mackó, aki az ügy alatt elhanyagolva érezte magát, vádlón tekintett rá. Nem vitték sétálni, csak a hátsó telekre engedték ki, és ami még ennél is rosszabb, a gazdája kutyatápot adott neki, pedig az emberkaját szereti.

– Néha azt hiszem, te vagy az egyetlen barátom – panaszolta neki Hamish.

A sárgás szőrű korcs a hátát fordította felé, értsd: Csak ne legyél ebben annyira biztos.

Hamish körülnézett a konyhában. A mosogatóban halomszámra állt a piszkos edény. Fölsóhajtott.

Kiszaladt a henteshez, és fél kiló májat vásárolt. Otthon megfőzte, s miután kihűlt, földarabolta, és odaadta a kutyának. Aztán, miközben a kutya evett, elmosogatott, majd kitakarította a konyhát. A ház többi részében folytatta a takarítást. Tiszta ágyneműt húzott, a régit kézzel mosta ki, mert még nem vett magának mosógépet, s a lepedőket kiakasztotta száradni a hátsó kertben. Miután mindezzel végzett, hosszú sétára vitte Mackót. A hűvös szél tajtékos kis hullámokat csapdosott a fövenynek. Szép fokozatosan jutott el Hamish lelkéig, hogy már nincs Lochdubh-ban gyilkosság, hogy minden visszatért a rendes kerékvágásba, hogy egy kellemes vacsorának néz elébe… És a fenébe Priscillával!

Estére úgy érezte, valami lidércálom volt ez az egész. A rendőrőrs csillogott a tisztaságtól, és meleg volt, mert begyújtott a konyhában a kályhába. Előtte boldogan nyúlt el Mackó.

Fölhívta az unokatestvérét Londonban, hogy beszámoljon a fejleményekről, megfürdött, tiszta inget, nyakkendőt vett föl, meg az egyetlen jó nadrágját.

Amikor megérkezett az étterembe, Jenny és az édesanyja már ott ült. Amint kihozták az aperitifet, máris nyaggatták, mondjon el nekik mindent.

– Az elmebaj okozta az egészet – felelte Hamish. – Ez volt a nyitja. A lánya rengeteget segített, Mrs. Trask.

– Okos lány – mondta szeretettel az asszony, és megpaskolta Jenny kezét. – De mégis hogyan segített?

– Azt mondta, szomorú, mert úgy érzi, valaki közülük őrült. Eltűnődtem ezen. Aztán az unokatestvérem, Rory, aki egy újságnál dolgozik, elmesélte, hogy az egyházi tudósítójukat elmegyógyintézetbe vitték. Újra beszéltem vele, mielőtt ide jöttem, és azt fejtegette, milyen furcsa, hogy a lapoknál, a templomokban, a bíróságokon és más helyeken, amelyek különcöknek adnak otthont, valakinek teljesen megbomolhat az agya, mégis hosszú ideig csak annyi történik, hogy az illető olyan hírnevet alakít ki magáról, miszerint „nagy fazon az öreg”. Nos, John Taylor arcul ütött egy rendőrt az Old Baileyn, a bíróság előtt, amiért meg akarta akadályozni, hogy tilosban parkoljon. Az ember azt gondolhatná, ez véget vethetett volna Mr. Taylor pályafutásának, de egyáltalán nem így történt. A rendőr nem tett feljelentést, a lapokba viszont bekerült az eset, és John Taylor igen szeretetreméltó kommenteket kapott különböző újságíróktól.

– Amiért megtámadott egy rendőrt? – kiáltotta Mrs. Trask.

– Az unokatestvérem, Rory szerint az újságírók és az olvasók is torkig vannak a szigorú parkolási renddel Londonban. Ezért kezelték Mr. Taylor őrült viselkedését oly módon, hogy „nagy fazon az öreg”. Egyszerűen megtette azt, amit a nagyközönség java és a sajtó képviselői is szeretnének, amikor parkolási kihágással vádolják őket. – E bemelegítés után Hamish áttért a villanykörtékre.

– Tehát az ügyet azért volt nehéz megoldani, mert a gyilkosságot egy tökéletes dilettáns követte el?

– Egy szerencsés dilettáns – felelte Hamish.

Nyílt az étterem ajtaja, és Priscilla lépett be Jamie kíséretében. Az ablaknál lévő egyik asztal mellé telepedtek, amely éppen megüresedett. A lány rövid, skarlátvörös gyapjúruhát viselt fekete lakkövvel. Jamie gyönyörűen szabott, sötét öltönyt vett fel a vacsorához. Elegánsnak, egyszersmind erőtől duzzadónak látszott, olyan volt, mint az arcszeszhirdetésekben látható férfiak.

– Érdekes – jegyezte meg Mrs. Trask –, mert a gyilkosságot is nagyon dilettáns módon oldották meg.

– Tessék? – kérdezte Hamish, és elszakította tekintetét Priscilláról.

– Mami! – tiltakozott Jenny.

– Hát aligha lehet elvárni öntől, hogy szakértő legyen – felelte kedvesen Mrs. Trask. – Elvégre maga csak egy falusi rendőr. De vicces, hiszen ha belegondol, egy dilettáns gyilkosságot alighanem csak egy másik amatőr oldhatott meg.

– Jobb lesz, ha ezt elmagyarázod, mami – mondta gyötrelmes hangon Jenny. – Nagyon goromba vagy.

Noha Jamie egyfolytában beszélt hozzá, Priscilla nem figyelt a fiatalemberre. Mrs. Trasket hallgatta, akinek messzire elhallatszott a hangja.

– Arra gondolok – Mrs. Trask szépen föltekerte a villájára, majd a szájába tette a tésztát, mielőtt folytatta volna –, ha az a lány a szállodában nem jön rá a villanykörtetrükkre, semmijük nem lett volna, kivéve néhány koholt bizonyítékot, amelyek megdőltek volna, ha egyáltalán eljut az ügy a bíróság elé.

– Ki mondta, hogy koholt bizonyíték volt? – kérdezte mereven Hamish.

– Jenny mesélte, hogy két helybéli férfit hívtak be a könyvtárba tanúskodni. Találkozott is velük a recepción, és az egyikük azt mondta, tanúi voltak a gyilkosságnak. De még csak el se vitték őket a kapitányságra, hogy vallomást tegyenek, aminek meg kellett volna történnie, ha csakugyan tanúk voltak és az igazat mondták. Továbbá, az ügy szerepelt a

lapokban, a rádióban meg a tévében, és minden apró részletét megcsócsálták ebben a kis faluban, de a két helybéli szóba sem került. Tudja, mit gondolok?

– Nem – felelte morcosan Hamish.

– Azt gondolom, hogy maga vette rá őket, és olyasmit mondtak, ami kikényszerítette John Taylorból, hogy bűnösnek vallja magát. – A nő megrázta a fejét, és leereszkedően nevetett. – Mennyire felföldi! Milyen amatőr!

– Nem is vesződöm azzal, hogy vitatkozzam önnel – felelte Hamish.

– Jaj, mami! Hamish az, aki rávett, hogy iratkozzam be a jogra.

– Nem vagyok meglepve. Maga nem nős, igaz, Mr. Macbeth?

– Nem.

– Hát én régimódi nézeteket vallok. Egy olyan fiatal lánynak, mint Jenny, a házasságra kellene gondolnia, nem pedig karrierre. Ha tudtam volna erről a társkereső ügynökségről, leállítom a dolgot. Jenny haza fog jönni, és egy ideig a szüleivel lakik.

– Erről egy szót sem szóltál – kapkodott levegő után a lány. A kis South Kensington-i lakására és a szabadságára gondolt.

– Már eldöntöttem. Rengeteg hozzád illő férfi van Hayward Heathben, és akadnak ügyvédi irodák is, ha folytatni akarod, hogy megkeresd a zsebpénzedet.

– De mami!

– Nos, ez a gyilkossági ügy nagyon megzavarta a fejedet. Otthon majd észhez térsz.

Jenny mindkét kezével megragadta az asztal szélét.

– Beiratkozom a jogra, és kész!

– Én nem foglak támogatni ebben az ostobaságban, ahogyan apád sem.

– Akkor majd szerzek állami támogatást. Nem tudsz megállítani.

– Nos, azt hiszem, egy kevésbé nyilvános helyen kellene lefolytatnunk ezt a családi vitát, Jenny – mondta nyugodt hangon Mrs. Trask. – Nem kellett volna ilyen buta ötletet a fejébe ültetnie, Mr. Macbeth.

– Én nem tartom butaságnak – felelte Hamish. – Ideje, hogy Jenny felnőjön.

Mrs. Trask megette az utolsó falat tésztát, majd fölállt.

– Távozom. Gyere, Jenny.

– Nem! – felelte makacsul a lány.

– Később találkozunk, kisasszony, majd akkor beszélek a fejeddel.

A nő kisétált, de amint Hamish bánatosan konstatálta, nem fizette ki a számlát.

Priscilla lépett az asztalukhoz.

– Ide ülhetünk hozzátok?

Hamish megkönnyebbült tekintettel nézett föl a lányra.

– Természetesen.

– Ezek szerint te vagy a zsaru, aki megoldotta az ügyet – mondta Jamie.

– Ja. De nem akarok beszélni róla.

Jennyből azonban dőlt a szó: mennyire nem fair az anyjától, hogy nem engedi, hogy ő jogi végzettséget szerezzen. Hamish fagyos csöndben

ült, Priscilla gondterheltnek látszott, ezért a jó természetű Jamie hallgatta meg a lány panaszait, és csakhamar úgy beszélgettek, mintha régi barátok volnának.

Épp mielőtt kihozták volna a kávét, Hamish hirtelen megszólalt.

– Fáradt vagyok, azt hiszem, hazamegyek.

– Elkísérlek. Szeretnék mondani neked valamit – állt föl az asztaltól Priscilla is. – Egy perc múlva itt vagyok, Jamie.

Kimentek az étteremből, szótlanul gyalogoltak a rendőrőrsig.

– Kávét? – javasolta Hamish. – Még nem mondtad el, mi az, amiről beszélni akarsz velem.

– Igaz – felelte a nyomában lépkedő Priscilla. – Valójában semmi különöset nem akartam mondani, csak hallottam, hogy az a förtelmes Mrs. Trask dilettánsnak nevezett, és gondoltam, megnyugtatásra van szükséged. Mellesleg ott hagytad Jamie-re a számlát, amelyet a nő nem fizetett ki.

– Csakugyan – felelte lassú mosollyal a férfi. – Erre nem is gondoltam. Mackó, vedd le a mancsodat Priscilláról.

– Hagyd békén a kutyát. Ő nem zavar.

Hamish két csésze kávét készített, majd leült.

Mesélt a lánynak az ügyről, aztán az előléptetéséről, és azzal fejezte be:

– Mrs. Trask csakugyan megbántott. De tudod, igaza volt. Szörnyű hibát véthettem volna. Tökéletes dilettáns vagyok.

– Mindig is az ösztöneidre hagyatkoztál. Gratulálni kell neked.

– Hát pillanatnyilag nem sokat segítenek az ösztöneim – mondta a lányt fürkészve Hamish. – Miért voltál olyan dühös rám?

Priscilla hazudni akart, azt akarta mondani, hogy azért, mert kiborult az apjával történt veszekedés után, végül mégis ezt mondta:

– Láttam, amikor Jenny megcsókolt.

– Ugyan már! Ő csókolt meg engem. Én nem csókoltam meg őt.

– Talán butaság a részemről, de te tényleg biztatod az effajta gyönge, határozatlan nőket.

Hamish a lány szemébe mosolygott.

– Szívesebben csókolnék meg egy erőset és határozottat.

Priscilla felé hajolt, s a lány lehunyta a szemét. A konyha meleg volt, és lakájos a pattogó tűzzel meg a kávé illatával.

És akkor kopogtattak az ajtón.

– A francba! Ez valószínűleg Jenny és Jamie – mondta a férfi. – Itt várj! Megszabadulok tőlük.

Kinyitotta az ajtót. Egy rendőr állt ott, egy nagyon tiszta, nagyon pedánsnak tűnő rendőr: élénk tekintet, keskeny száj és feltűnően hegyes orr.

A fiatalember lekapta a sapkáját, előtűnt zselézett rövid haja.

– Willie Lamont közrendőr – mondta. – A holmim az autóban van. Behozhatom, uram?

– Miféle holmi? – kérdezte döbbenten Hamish.

– Beköltözöm, Macbeth őrmester. Én vagyok az új közrendőr.

– Jól van – mondta szomorú nevetéssel Priscilla. – Megyek. Kölcsönvehetem az autódat, Hamish? Majd valakivel visszaküldöm a személyzetből.

– A rendőrautót nem – jelentette ki Willie Lamont.

– De igen, a rendőrautót – vágott vissza haragosan Hamish.

– Civilek semmikor sem vezethetnek rendőrségi járműveket – jelentette ki pedánsan Willie. – A szabályzat kilencedik oldal ötös paragrafus kimondja…

– Vidd el a kocsit, Priscilla – parancsolta Hamish.

– Ne aggódj! Jamie valószínűleg már keres.

A lány kiment az alkonyati fénybe. Szegény Hamish! Milyen borzasztó rendőrt varrtak a nyakába. Valószínűleg Blair választása, gondolta, mert nem tudta, hogy Davioté volt.

Mrs. Wellington, a lelkész felesége hajtott arra, és megállt Priscilla mellett.

– Elvihetem? – kérdezte.

A lány habozott. Jamie Jaguarja még ott parkolt az étterem előtt, de valahogy nem volt kedve visszamenni és csatlakozni hozzá. Egyébként szemlátomást remekül érezte magát Jenny társaságában.

– Köszönöm, Mrs. Wellington – mondta, és beszállt az ütött-kopott kombiba.

Odabent az étteremben Jamie és Jenny kiitta a második palack bort is. Igazán pazarul néz ki, gondolta Jenny, és olyan sok bennük a közös.

– Mit szólnál egy konyakhoz az útra? – kérdezte a férfi.

Jenny mosolygott.

– Remek volna. Tudod, épp most jutott eszembe valami, amire nem gondoltam. Egy családi örökségből rendszeresen kapok juttatást, és mami azt nem tilthatja le, vagyis beiratkozhatom a jogra.

– Felejtsük el a konyakot – mondta Jamie. – Ehhez pezsgő dukál.

A lány kuncogott. Jamie csakugyan isteni fickó. Aztán egy undok hang a fejében emlékeztette, hogy Brian Mulligan is „csakugyan isteninek” látszott, és Matthew Cowper úgyszintén. Gondolatban letorkolta az undok hangot. Jamie tényleg csodálatos. Annyira erős, olyan tökéletes.

Jenny elmerengett. Milyen lehet vajon egy százados feleségének lenni?